LINDA DAVID

Demon deghizat

Traducerea și adaptarea în limba română de
ADINA CĂLIN

ALCRIS

Capitolul 1

Clare auzi telefonul din hol sunând în timp ce ea era sus, făcând paturile. Știa că nu putea fi pentru ea, dar ar fi trebuit să se ducă sa răspundă în cazul în care Bruce, unul dintre cei doi frați ai săi, era afară și nu l-ar fi auzit. Ajunsese la capătul palierului când telefonul s-a oprit din sunat, și aplecându-se să ridice pământuful ce îi căzuse, fără să vrea să tragă cu urechea, îl auzi pe Bruce, foarte încântat, spunând:

– Hei, dar asta e o idee minunată. Zece zile spui? Bineînțeles că o să vin!

Clare zâmbi. Își iubea foarte mult părinții și frații, pe Kit și Bruce și ce îi făcea pe ei fericiți o făcea și pe ea. Fiind pe punctul de a se întoarce la treaba ei, se opri brusc auzind cum piere entuziasmul din glasul fratelui ei.

– Oh, tocmai mi-am amintit, spuse, nu pot.

Apoi îl auzi spunând:

– Părinții mei sunt plecați în vacanță și… i-am cam promis tatei că voi rezolva ceva pentru el cât timp este plecat.

Ce avea de rezolvat? E adevărat că erau în vacanță. Plecaseră cu o zi în urmă după multe deliberări într-un tur al Franței cu mașina.Dar Clare era sigură că tata nu îi ceruse lui Bruce să facă nimic.

– Mulțumesc, totuși, Rob, îl auzi ea spunând, m-aș bucura să te gândești la mine și altă dată.

Clare rămase în tăcere o clipă. Rob Edmonds era un speolog convins la fel ca și Bruce. Oare îl rugase pe Bruce să meargă într-o expediție? Dar lui Bruce i-ar fi plăcut la nebunie să meargă. Și el era în vacanță-toți cei trei bărbați Harper erau-și nu avea nici un motiv pentru care să refuze, absolut nici unul-cu excepția ei. Se încruntă gândindu-se, nu pentru prima oară, că motivul pentru care tatăl ei închisese firma de arhitecți pentru două săptămâni fusese doar pentru ca ea să aibă permanent aproape pe unul din frați cât timp părinții ei erau plecați. Sentimentul care o cuprinsese în ultima vreme de a fi ușor sufocată de atitudinea mult prea protectoare a familiei ei se ivi din nou și, odată cu senzația de sufocare, apăru și una de vinovăție. Avea o familie minunată și este adevărat, avea nevoie de ajutorul lor. Acum însă trecuse, în mare parte, peste șocul acelei zile îngrozitoare de acum cinci ani care îi răpise pentru o perioadă puterea de a vorbi. Nu era corect ca ei să continue să se sacrifice pentru ea. Bruce avea acum 26 de ani, Kit avea 24 și, deși amândoi aveau prieteni și ieșeau des, lăsau baltă totul în așa fel încât Clare să nu rămână singură noaptea, dacă se întâmpla ca părinții lor să plece pe neașteptate. Era pentru prima dată când părinții ei plecaseră în vacanță fără ea. Și acum, după cum se părea, Bruce renunța la ideea unei vacanțe cu Rob Edmonds pentru a-l înlocui pe Kit și a

nu o lăsa pe ea singură când cobora întunericul. Uitîndu-și complet treaba, Clare coborî scările. Îl găsi pe Bruce în bucătărie, pe punctul de a izbucni, și își dădu seama că ar fi trimis-o la plimbare dacă l-ar fi întrebat despre ce fusese telefonul.

– Tocmai voiam să fac niște cafea, spuse Bruce văzând-o acolo, vrei?

– Te rog, spuse ea, adunându-și curajul pentru a-l aborda pe fratele ei înalt și slab care nu se îngrășa oricât mânca.

Era destul de neliniștită gândindu-se la ce trebuia să facă, pentru că nu luase nici o decizie singură de-a lungul vieții ei; deciseseră alții pentru ea. Se așeză la masă și așteptă în timp ce Bruce umplea două căni.

– Te-a rugat Rob Edmonds să mergi cu el într-o expediție prin munți? întrebă ea înainte ca el să apuce să se așeze, și în timp ce Bruce o privea surprins, trăsăturile feței demonstrând că despre asta fusese legat telefonul, Clare continuă cu îndrăzneală:

– Știi, Bruce, nu trebuie să faci nimic pentru tata. L-am auzit ieri când v-a spus și ție și lui Kit că puteți să uitați de birou pentru două săptămâni și că nu e nimic ce nu poate să aștepte până vă întoarceți toți.

– Ce e asta? exclamă Bruce după primele momente de uimire la auzul primelor semne de agresivitate ale surorii lui.

– Oh, Bruce, suspină Clare, în timp ce semnele de agresivitate dispăreau, vă stric tuturor planurile, așa-i? Din cauza mea nu te duci, nu?

Bruce negă imediat, dar ea nu se lăsă păcălită.

– Nu fi fraieră, Clare, spuse el, vorbindu-i ca unui copil în timp ce o trăgea în joacă de o buclă din părul-i argintiu. Nu strici nimic.

Am inventat scuza aia pentru că pe moment nu mi-a trecut altceva prin cap.

Dacă nu l-ar fi auzit cât a fost de entuziasmat la început, Clare realiză că l-ar fi crezut, și asta o făcu să se întrebe câte alte plăceri fuseseră uitate din cauza ei. Scuturã din cap cu tristețe:

– Nu o să treacă Bruce, spuse ea.

Tu vrei să te duci, știu asta.

Apoi cu o hotărâre care o uimi atât pe ea cât și pe fratele ei, continuă:

– Când pleacă? Azi?

– Pe la douăsprezece, răspunse Bruce fără să aibă timp să se gândească.

– În cazul ăsta te duci cu el, spuse Clare hotărât.

Și până să aibă el timp să protesteze se uită la ceasul din bucătărie.

– E zece și cinci acum, nu o să dureze mai mult de o jumătate de oră făcutul bagajului. Poți să te duci să-l suni pe Rob și eu încep să împachetez.

– Stai puțin, nu așa repede! o opri Bruce când ea se ridică.

– Oh, Bruce te rog du-te, insistă Clare văzându-l că nu se mișcă și nici nu avea intenția să o facă.

– Mă simt mai bine acum, știi asta. Și oricum, de vreme ce Kit va fi aici, nu ai de ce să-ți faci probleme.

– Da, dar Kit poate să vrea să iasă, sublinie Bruce oprindu-se brusc, realizând că fără să vrea dezvăluise faptul că avuseseră grijă să nu o lase de una singură serile.

– Dacă o să vrea, poate să mă lase pe drum la mătușa Katy, și să mă ia când se întoarce, zise Clare încercând să-l convingă,

spunându-și că nu e acum momentul să discute situația ei de a nu fi lăsată niciodată singură seara.

– Și-apoi, plănuiește să mestereasca la mașină vacanța asta. Chiar acum e în oraș să caute niște piese, așa că nu sunt sigură că va pleca prea departe cu degetele unse de ulei de motor.

Cu o dârzenie străină de fata care fusese până atunci, Clare a mai avut nevoie de alte cincisprezece minute pentru a-și susține punctul de vedere. Dar abia după ce a văzut că asta era ceva ce ea chiar își dorea, după ce își dădu seama cât de cumplit s-ar fi simțit dacă el nu ar fi plecat,Bruce se hotărî să dea telefonul pentru care insistase ea atât. La douăsprezece fără un sfert el era gata de ceva vreme, dar privea țintă prin fereastra salonului, încercând să zărească vreun semn de-al fratelui lor Kit.

– Probabil că a avut probleme cu găsitul cutiei de control, spuse Clare.

O să întârzii dacă nu pleci. Rob nu o să vrea să aștepte dacă e și el gata.

Bruce privi în ochii căprui și gravi ai lui Clare.

– Aș fi preferat să vorbesc mai întâi cu Kit. Mergem in nordul provinciei Yorkshire, dar habar n-am unde vom sta, sau când voi putea folosi un telefon.

– Bruce Harper, spuse Clare încercând să pară supărată, am mai trecut prin asta și cu mama și tata, când am insistat să uite de noi și de Halesbridge pentru două săptămâni cât vor fi plecați. Și tu și Kit ați fost la fel de fermi ca ei să nu ne sune. Clare zâmbi, lucru pe care îl făcea rar, neștiind cât de frumoasă devenea când figura ei solemnă se lumina.

– Nu o să mă ciorovăiesc și cu tine pe aceeași temă!

– Devii sigură pe tine odată cu vârsta, își tachină Bruce sora de nouăsprezece ani.

Dar după alte bătăi la cap, îi promise că va sta departe de orice telefon ar găsi în cale, dacă asta o mulțumește.

– Kit o să apară probabil imediat ce tu pleci, îi spuse ea știind că încă e îngrijorat de faptul că nu-l vede.Te rog, pleacă, Bruce.

Ea ieși în lumina caldă a soarelui de august ca să-l conducă, simțind o adevărată satisfacție atunci când intră înapoi în casă. Kit avea să se întoarcă în curând, și spera că va fi la fel de încântat ca și ea de faptul că reușise să-l convingă pe Bruce să facă ceva cu vacanța lui.

Cu trei bărbați în casă era totdeauna de spălat, așa că așteptîndu-l pe Kit porni mașina de spălat, bucuroasă de zgomotul pe care îl făcea în casa tăcută în timp ce își făcea de lucru. O ajutase pe mama ei în casă de când abandonase școala. Era o casă destul de mare și deși afacerea mergea foarte bine și și-ar fi permis o menajeră, Ruth Harper spusese că preferă să-și facă singură treaba în casă, iar cu ajutorul lui Clare ar fi făcut față. Fuseseră unele discuții ca ea să fie instruită să facă ceva, se gândea Clare în timp ce scotea gunoiul afară, dar nu se ajunsese la nici un rezultat. Deși în ultima vreme începuse să creadă că decizia de a o ține acasă fusese luată mai mult pentru că le era frică de momentul când ar fi ieșit din nou în lume, se gândi încă o dată cât de mult trebuia să le mulțumească. Și totuși, era ceva ce nu-și putea explica și care o tulbura. Ce era, nu ar fi putut spune. Vină că fusese totdeauna primul lor gând? Vină că fiecare pe rând se simțea responsabil pentru ea? Chiar și frații ei, se gândea, aveau acest ciudat simț al responsabilității pentru ea. Nu trebuia să

privească mai departe de lupta pe care o dusese cu Bruce înainte ca el să plece. Ora două. Kit întârzia. Se duse la fereastra din salon să privească șoseaua, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Kit întorcând într-un nor de fum emanat de țeava de eșapament a mașinii sale sport. Se grăbea, se gândi ea alarmîndu-se. Ținea prea mult la mașina lui pentru a lua curba în felul ăsta. Se grăbi să-i iasă înainte. Era la fel de înalt și de slab ca și Bruce dar, în timp ce Bruce avea un păr bogat negru, Kit era blond.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Clare, imediat ce opri motorul.

– Ți-ar plăcea…întrebă el făcînd o pauză în mod intenționat, se gândi ea, să petreci două minunate, glorioase săptămâni, apărute o dată în viață, în superba, magnifica Atenă?

– Atena? Grecia? strigă ea.

Prea entuziasmat, Kit nu se mai putu abține și-i povesti foarte încântat că în timp ce aștepta să primească piesele de mașină, Peter Nolan, unul din prietenii săi, s-a așezat la coadă arătând foarte rău și-i spuse că și el era în vacanță. El și logodnica lui, Lynn, plănuiseră să plece către Atena în decursul acelei seri pentru o vacanță de două săptămâni. Doar că în dimineața aceea lui Lynn îi apăruseră niște pete, iar doctorul o diagnosticase cu pojar.

– Și pentru că am renunțat la onorariul meu atunci când i-am făcut planurile casei pe care și-a construit-o, pentru că îmi era prieten, și astfel și-a permis vacanța asta, mi-a oferit biletele de avion și a spus că pot să folosesc apartamentul pe care l-a închiriat.Deci, ce crezi Clare? Mergem? întrebă cu chipul luminat de idee.

Entuziasmul o cuprinse și pe Clare.

Citise multe ghiduri turistice, și Grecia era foarte atrăgătoare. I-ar fi plăcut să vadă Atena.

– Ai pașaportul din excursia pe care ai facut-o anul trecut cu mama și cu tata, nu? continuă Kit.Și cum eu îl am pe al meu, nu avem probleme.

Uitase, până îi reamintise Kit, că abia așteptase să ajungă în Grecia anul trecut, doar că răcise cu o săptămână înainte și de atunci nu și-a mai permis să plece pentru că își făcuse cadou mașina sport care îl secase de bani. Coborând din mașină, Kit puse un braț leneș peste umerii ei și intrară în casă, vorbind foarte emoționat despre ce vor face odată ajunși în Atena, fără să-și dea seama că ea nu spusese încă dacă merge.

– Unde e Bruce? întrebă în timp ce intrau în bucătărie vrând să spună ca Bruce să li se alăture a doua zi sau chiar mai devreme dacă se putea aranja cu zborul. Emoția pe care o simțise Clare, de a vedea Atena cu ochii ei, o părăsi. Deodată, realiză că nu ar fi fost corect să meargă, nu acum după ce îl convinsese pe Bruce să plece în vacanță de unul singur. I se părea normal ca și Kit să aibă ocazia unei vacanțe pe cont propriu. Era prea ocupată să se gândească la cum va rezolva totul pentru a se mai gândi cum o să se simtă în momentul în care va fi lăsată de una singură în casă.

– Te superi dacă nu vin cu tine? îl întrebă ea pe Kit, care rămase surprins. Problema e că… aș vrea să fac niște draperii noi pentru salon pentru când se vor întoarce mama și tata. Eu și mama am văzut un material care ne-a plăcut când eram în Guildford, săptămâna trecută. Și așa și era, cu asta nu-l mințea.

– Adică ai prefera să stai acasă să faci niște draperii decât să mergi cu mine în Grecia? întrebă Kit cu uimire.

– Vreau să-i fac surpriza asta mamei, spuse Clare știind că va trebui să-l facă să o creadă. Totodată, Kit nu trebuia să afle că Bruce plecase, pentru că nu l-ar mai fi putut convinge să o părăsească dacă ar fi aflat. Și sigur nu l-ar fi putut convinge așa cum făcuse cu Bruce, că s-ar simți îngrozitor dacă el nu ar pleca de unul singur.

– Poți să faci draperii oricând, continuă răspicat Kit, care nu observa nimic în neregulă cu cele care erau deja la fereastră.

– De ce nu te duci singur? propuse ea gândindu-se cum să justifice absența lui Bruce. Erai gata să o faci anul trecut, și-apoi eu voi fi cu Bruce dacă asta te îngrijorează.

El nu spuse nimic despre ce îl îngrijora dar mai întrebă o dată:

– Unde e Bruce?

– S-a dus să o vadă pe Angela Micklewright în Guildford. Tocmai a plecat, nu ai trecut pe lângă el?

– Probabil că s-a dus pe partea cealaltă, spuse Kit distrat.

– Nu cred că Bruce va vrea să plece, spuse Clare, cu mintea preocupată și bucuroasă că Angela nu avea telefon. S-a întâlnit des cu Angela în ultima vreme.

– Da? întrebă Kit ca și cum nu observase.

Clare spera că Bruce va ierta minciuna.

– Și la cât a spus că se întoarce?

– Pe la șase cred, răspunse ea. Și văzîndu-l că se încruntă, zise mai departe, riscînd. Sigur nu mai târziu de atât.

– Așa ar fi prea târziu. Trebuie să fiu la aeroport până atunci.

Faptul că spusese "să fiu" în loc de "să fim", o făcu pe Clare să creadă că totul merge după cum vrea ea. Dar, ca și la Bruce, a trebuit să ducă ceva luptă de convingere. Unul dintre tricourile pe

care el voia să le ia, era la spălat, dar după ce Clare i-a doborât toate argumentele de a rămâne, a găsit altul la fel de bun.

– Poți să-ți mai cumperi din Atena, dacă rămâi fără, spuse ea și văzând sclipirea din ochi la cuvântul Atena își dădu seama că făcuse ce trebuie trimițându-l singur.

Nu era așa de rău în casă după plecarea lui Kit, dar odată ce se întunecă, în timp ce trăgea draperiile și verifica de două ori încuietorile la ambele uși, Clare începu să se îndoiască de înțelepciunea deciziilor pe care le luase. Casa era atât de tăcută și fiecare sunet era amplificat. Faptul că își spunea că e o lașă, nu o ajută cu nimic și nu o făcu să se simtă mai bine. Deschise televizorul și găsi ceva alinare în zgomotul cu care umplea camera deși nu o interesa deloc programul. Dar când se urcă în pat o lăsară nervii și la un moment dat se gândi chiar să meargă să doarmă jos, la etaj având o stare și mai mare de izolare. Măcar dacă ar fi avut niște somnifere. Dar renunțase la ele de mult. Dacă revenea coșmarul acela îngrozitor?! Nu se gândise la asta când i-a făcut pe frații ei să plece. Se întinse pe pat, dar lăsă lumina aprinsă, încercând să-și amintească de faptul că acel coșmar înfricoșător nu mai apărea atât de des acum. Trebuie să fi trecut șase săptămâni de când se trezise in miezul nopții înconjurată fiind de părinții săi, de Bruce și de Kit scoși din pat de țipetele ei. Încercă să citească ceva, dar casa care scârțâia o făcea să se uite speriată tot timpul la ușă. De obicei dormea cu ușa deschisă, dar în seara asta, pentru că avea nevoie să se simtă în siguranță, o închisese. Suparată pe ea însăși de faptul că era o ființă așa slabă, azvârli cartea și își ascunse capul sub cearceaf, luând serios în calcul varianta de a merge a doua zi la mătușa Katy să o întrebe

dacă poate să rămână la ea până se întoarce Bruce. După o noapte groaznică de-a lungul căreia verifica ceasul din oră în oră, Clare se afundă într-un somn adânc odată cu apariția primelor raze de lumină. Se trezi la ora opt și odată terminată toaleta de dimineață, Clare fu extraordinar de mândră că reușise. Chiar petrecuse o noapte de una singură! Era atât de încântată de reușită, încât gândul de a pleca la mătușa Katy fu complet uitat. Cu toate astea, duminică noaptea a urmat același tipar cu cel din noaptea precedentă și se simți ușurată la apariția zorilor. Luni seară, dacă nu ar fi fost prea târziu să meargă la mătușa Katy și dacă nu ar fi fost întuneric afară, era sigură că s-ar fi aruncat în Mini-ul parcat afară și ar fi zburat până la ea, rugând-o să o găzduiască. Era trecut de miezul nopții când auzi o mașină pe stradă și se ridică brusc cu inima bătîndu-i puternic. Auzi zgomotul unei portiere trântindu-se și pentru o clipă nu putu să se gândească unde era telefonul. Deși își simțea picioarele paralizate de frică, mintea i se limpezi suficient suficient pentru a-și aminti că telefonul era jos, în hol. Nu ar fi putut să coboare scările acelea. Nu, nu ar fi putut! Zgomotul soneriei o făcu să tresară. Se gândi că poate dacă nu răspunde vor pleca. Apoi soneria se auzi din nou. Dumnezeule, din fața casei ar fi putut să vadă lumina din dormitorul ei! Soneria încetă, doar pentru a fi înlocuită de sunetul a ceea ce,în starea de agitație în care se găsea, semăna cu pumni de uriaș lovind în ușa de lemn. Mușcându-și buza de jos, luptă împotriva lașității ce o dovedea. Într-un final, găsind ceva putere, se întinse după halatul de vară ce se afla la marginea patului. Coborî tiptil scările, cu inima bubuind, tresărind, din nou, la auzul unei noi lovituri în ușa de stejar.

– Cine… cine e ? întrebă Clare cu o voce subțire, ajungînd la ușă. Realiză apoi că încercarea ei jalnică de a vorbi, nu ar fi putut fi auzită.Cine-i acolo? întrebă ea mai tare, neputînd înțelege, în starea în care se afla, răspunsul primit. Liniștea se lăsă de ambele părți, apoi o voce bărbătească se auzi spunînd ceva despre Kit, ceva despre Kit și un accident. Teama pentru propria-i persoană dispăru instantaneu. Cu degetele tremurânde, știind că era poliția de partea cealaltă, bâjbâi după întrerupător, luminând holul, apoi aprinse lumina de pe verandă și era pe punctul de a lua piedica, moment în care, precauția ce o urmărise în ultimii cinci ani, o făcu doar să întredeschidă ușa. Cel ce stătea acolo nu era polițist, nici măcar nu avea uniformă. Își dădu seama că acest bărbat nu semăna deloc a polițist, pe măsură ce teama pentru Kit începea să se amestece cu teama pentru propria-i siguranță. Bărbatul avea părul negru și o piele bronzată, din câte își dădu seama, și avea peste un metru nouăzeci.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse într-o engleză ireproșabilă; deși confuză, Clare nu era sigură că nu exista și o urmă de accent străin în vocea lui.

Îngrijorarea îi crescu știind că îi observase agitația, însă el îi zâmbi liniștit înainte de a redeveni sobru și îi spuse:

– Dar trebuie să vorbesc cu domnul Edward Harper.

Acel zâmbet ar fi trebuit să o liniștească, dar învățase să nu se încreadă. Deși aproape îi răspunse că nu este, realiză că nu ar fi trebuit. Cu toate că acest bărbat era fermecător și nu parea să-i vrea răul …

– De ce? întrebă ea, și amintindu-și că îi deschisese ușa pentru că îi spusese ceva despre Kit, continuă.

Fratele meu… ați spus ceva despre el…

– Sunteți Clare, spuse bărbatul cu acel ușor accent străin. Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că a avut loc un accident.

– Accident?! Kit?!, mintea i se încețoșă.

– Am primit un telefon la hotelul unde stau în Londra, acum aproape o oră, de la fratele meu din Grecia, contuinuă străinul calm. M-am gândit că, din moment ce accidentul s-a petrecut pe proprietatea mea, ar trebui să anunț personal familia. Clare simți cum îi piere culoarea din obraji.

– Este… Kit… nu este mort?! întrebă în șoaptă.

– Nu, nu. Starea lui e gravă, dar nu critică. Poate aș putea intra să discut cu tatăl dumneavoastră…sugeră el, făcînd o pauză pentru a o privi încurajator.

Îngrijorarea pentru Kit făcea ca precauția ei înnăscută să dispară.

Da, da, trebuia să intre. Trebuia să afle tot, trebuia să știe dacă putea ajuta cumva.

– Numai o clipă, spuse încet închizînd ușa pentru a scoate piedica și uitând cu desăvârșire că era îmbrăcată doar în halat, nepăsându-i că părul argintiu, despletit, îi cădea ciufulit pe umeri. Chiar și timiditatea ei în fața străinilor păli când redeschise ușa pentru a-i permite străinului să intre. Zveltă, la un metru șaizeci și cinci, se simți mică lângă bărbatul ce îi stătea alături. Și el era slab, totuși lat în umeri, trădând mușchi bine dezvoltați. Pe moment înspăimântată, nu se gândi la nimic, în timp ce era martoră la felul cum ochii lui la fel de negri ca noaptea priveau părul ei, ca și cum nu putea crede că nuanța era reală, după care își reveni, aducându-și aminte de scopul vizitei lui aici. Lui Clare

i se părea că, deși era la ea acasă, bărbatul prelua conducerea din acel moment.

– Să aștept până îl chemați pe tatăl dumneavoastră? întrebă el politicos, fără să se miște din locul unde rămăsese în hol.

Trecându-și distrată degetele prin păr, atrăgând din nou atenția străinului, Clare bâlbâi o invitație de a o urma în salon, dar picioarele o lăsară brusc, așa că trebui să se așeze, bucuroasă că și străinul se hotărî să ia loc, pentru că era prea mult pentru ea să poarte orice fel de conversație care i-ar fi cerut să ridice privirea atât de mult.

– Numele meu este Lazar Vardakas, îi spuse când văzu că ea nu-l cheamă pe tatăl ei. Dacă i-ați spune tatălui dumneavoastră…

– Tata e plecat în concediu, se auzi ea spunând. Și mama la fel.

– Oh…spuse Lazar Vardakas, părând surprins și gânditor. Apoi, ca și cum încerca să-și aducă aminte ce i se spusese la telefon:

– Dar aveți încă un frate, cred…Bruce, nu? Poate aș putea vorbi cu el, atunci.

Lăsa impresia că doar bărbații din familia ei ar putea să se descurce cu această criză.

Dar ceea ce o intriga era faptul că deși era o familie necunoscută pentru el, Lazar Vardakas părea să știe extrem de multe detalii despre ei. Bineînțeles, menționase că și el avea un frate. Kit, probabil, se împrietenise cu fratele lui înainte de accident; probabil că i-a spus câte ceva despre ei. Dar nu era momentul să se gândească la asta. Spusese că starea lui Kit era gravă, dar nu critică, și trebuia să afle mai multe. Distrată, îi spuse:

– Și Bruce e plecat.

Asta păru să-l surprindă și mai mult decât faptul că părinții ei erau plecați, dar avea altele pe cap, așa că insistă.

– Ați spus că starea lui Kit e gravă…

– Sunteți singură în casa asta? întrebă el cu o voce calmă.

Dacă s-ar fi gândit acum o jumătate de oră că va purta o discuție cu o persoană complet străină, s-ar fi îngrozit la simpla idee. Însă Clare se trezi spunând, perfect liniștită:

– Da. Kit nu știa că Bruce este plecat. Mi-e teamă că nu i-am spus. Ciudat, în acel moment roși. Nu putea să-i ascundă străinului faptul că își înșelase familia. Totuși, nu-și putea explica nici ea această dorință de independență. Și totuși, cât și-ar fi dorit ca ei să fie cu ea acum. Lazar Vardakas nu păru însă să observe fâstâceala ei și pe cât de delicat putu, spuse:

– Aș fi preferat să vorbesc cu stăpânul casei. Într-adevăr, speram… . Se opri, știind că asta nu mai conta acum, și începu a-i povesti cum se petrecuse accidentul lui Kit.

– Am o mică insulă, numită Niakos, unde stătea fratele meu Aeneas, care își luase câteva zile libere. Nu sunt sigur dacă Aeneas l-a întâlnit pe fratele dumneavoastră în Atena, sau dacă fratele dumneavoastră a ajuns de unul singur în Niakos. Dar Aeneas trebuie să-l fi plăcut pentru că de obicei nu încurajăm turiștii să vină pe insulă. Totuși, fratele dumneavoastră a admirat in mod special unul din caii de la Niakos, iar Aeneas, crezându-l un călăreț bun, i-a permis să facă o plimbare. Mi-e teamă că fratele dumneavoastră a avut o căzătură puternică, adăugă el serios.

– Oh! spuse Clare, mușcându-și buza de jos. Kit călărea ocazional, dar interesul principal îl reprezenta mașina lui. Bietul Kit! De obicei nu era încăpățânat, dar probabil făcuse pe grozavul

urcând pe un cal nărăvaș pe care nu a fost în stare să-l controleze. Ai spus că e grav. Ce anume…

– A suferit multiple contuzii. Bineînțeles, un doctor din Atena l-a consultat imediat și a spus că își va reveni. Singura problemă e că… păru că ezită, gândindu-se dacă să o îngrijoreze și mai mult.

– Care e problema?! întrebă ea repede.

Privind în jos, Lazar Vardakas adăugă șovăielnic:

– Ca să fiu sincer, Kit pare a fi foarte îngrijorat pentru dumneavoastră.

Clare și-l și imagină pe Kit delirând, îngrijorat pentru soarta ei.

– A vorbit despre toată familia lui în timpul somnului, dar teama pentru dumneavoastră, în mod special, nu-l lasă să se odihnească, îi spuse, cu o voce plină de regret.

– Oh, bietul Kit!

Fusese smuls de lângă ea. Abia putea să-și stăpânească lacrimile. Știa că Lazar Vardakas nu-i spunea intenționat ceea ce era mai rău, și după cât de îngrijorat părea, probabil că nu-i spunea multe altele.

– Normal că mă simt vinovat, pentru că accidentul s-a petrecut pe proprietatea mea, cu unul din animalele mele. Imediat după ce voi pleca de aici, plec spre Grecia să văd dacă pot să fac ceva.

Ridicol cum ar părea, având atâtea pe cap, Clare se gândi: "Poți să găsești un bilet la ora asta?".

– Am un avion particular care mă așteaptă, spuse el, adăugând mai mult pentru sine: Speram să-l pot lua pe tatăl dumneavoastră sau poate pe fratele dumneavoastră, dar…un gând păru că îi trece prin minte, nu aveți cumva adresa de contact a părinților dumneavoastră?

Clare dădu din cap. O idee îi încolțea în minte și se întreba dacă are suficient curaj pentru a o urma.

– Părinții mei fac turul Franței. Habar n-am unde sunt…

– Poate adresa celuilalt frate, Bruce?

– Nu, spuse ea, simțindu-se din nou vinovată. Știu că trebuie să sune groaznic pentru dumneavoastră, amintindu-și că citise undeva că grecii țin foarte mult la familie, și încercând să și-o apere pe a ei, dar familia mea nu știe că am rămas singură. I-am păcălit pe Bruce și pe Kit…

El se ridică să plece, dar nu putea să-l lase să o facă. Nu încă. Trebuia să-și ia inima în dinți și să-l întrebe dacă nu o poate lua cu el. Și-apoi, se gândi, stătuse aici, singură cu el, sumar îmbrăcată, văzându-și cu coada ochiului halatul, și nu i se întâmplase nimic. El ajunse la ușa salonului și imaginea lui Kit zvârcolindu-se îi dădu puțin curaj.

– Domnule Vark… Vardakas, spuse ea stâlcindu-i numele. El se opri politicos. Aș putea să vă ofer o cafea?

– Nu, mulțumesc, spuse și deschise ușa.

– Pot să vin cu dumneavoastră? izbucni ea. Văzu cum ridică din sprâncene, ca și cum i-ar fi propus ceva nepotrivit. Clare bâigui în continuare :

– Dacă este atât de bolnav, sunt sigură că nu și-ar reveni până nu m-ar vedea. Vă rog mult, vă rog, luați-mă cu dumneavoastră!

Câteva clipe lungi și dureroase el a privit-o și în final, spre ușurarea ei, luă mâna de pe clanță. O privi încruntat și spuse:

– Fratele dumneavoastră spune că aveți nouăsprezece ani. Așa e?

Clare nu înțelegea ce legătură avea asta, deși poate, dacă îl convingea că așa era, o lua cu el.

– Da, spuse încercând să fie calmă și simțindu-se pe punctul de a participa la cea mai mare aventură a vieții ei, dacă el ar fi fost de acord.

– Nu păreți a avea mai mult de cincisprezece, spuse el liniștit. Aveți pașaport?

O întrebase pentru a-i verifica vârsta, sau pentru a o lua cu el?

– Da, da. Să mă duc să-l iau?

Pentru o clipă îi studie fața palidă, observându-i sprâncenele frumos conturate și ochii mari căprui, apoi nasul mic și buzele generoase, acum tremurânde.

– O să aveți nevoie de el, spuse scurt.

Capitolul 2

Totul se petrecuse atât de repede, încât Clare se trezi zburând alături de Lazar Vardakas, cu avionul lui personal, înainte să se poată gândi dacă face ceea ce trebuie. Nu greșea în ceea ce privea însănătoșirea lui Kit. Și era mai mult decât mulțumitor să descopere că nu era atât de lașă cum se credea.Nu-i luase mult să împacheteze câte ceva. Toate hainele ei erau largi și erau tocmai potrivite pentru a-l îngriji pe Kit. Totuși, o vor lăsa să îl îngrijească? Până atunci nu mai avusese de-a face cu oameni bogați, dar un avion particular, o insulă proprie, arăta că familia Vardakas era înstărită. Cum ea și Kit nu-și permiteau o asistentă medicală, ar fi trebuit să-i spună lui Lazar Vardakas, și atunci poate că ar fi lăsat-o pe ea să aibă grijă de Kit. Îl privi cum stătea cu capul adâncit în niște hârtii, în timp ce zburau în noapte. Se gândi că trebuie să fie un om foarte ocupat. Oboseala de a fi gata într-un timp foarte scurt era uitată acum. Trebuie să fi fost cam ora două dimineața; nu voia să atragă atenția uitându-se din nou la ceas, dar el lucra în continuare ca și cum, fie noapte, fie zi,

trebuia să-și termine munca înainte de a-și permite să se culce. Era clar un bărbat ce nu uita nici cel mai mic detaliu. Când coborâse scările, cu servieta într-o mână, el o aștepta în hol. Îi luase servieta și oprind-o în drumul spre ușă, îi sugerase să lase un bilet lăptarului. În acel moment, cu toate câte se petrecuseră, mintea îi era blocată chiar și pentru un banal bilet pentru lăptar. Schițând un zâmbet, Lazar Vardakas îi oferise stiloul lui și o îndemnă să scrie "Nu aduceți lapte până la o viitoare înștiințare."

Vibrațiile avionului erau mai slabe acum, sau poate doar se obișnuise cu ele. Lazar Vardakas stătea pe partea opusă, iar între ei se afla o masă pe care se găsea servieta lui. El avea capul aplecat peste hârtii, dându-i astfel șansa de a-l putea studia. Ceea ce deja știa fu confirmat: Lazar Vardakas era un bărbat atrăgător. Gândul o supără, mai ales pentru că nu era obișnuită să vadă la bărbați altceva decât faptul că erau bărbați. Avea ochii la fel de negri ca noaptea, își aminti, neputând să-i vadă acum pentru că erau umbriți de pleoape, dar avea un nas delicat, drept și arogant, deși nu fusese arogant cu ea. Aspru, poate, dar în general fusese curtenitor, fermecător. Poate că fusese puțin aspru când ea îndrăznise să-l întrebe dacă o poate lua cu el. El făcuse tot ce era posibil pentru a alina durerea a ceea ce avea să-i spună. Privirea i se îndreptă spre buzele lui. Erau niște buze calde, hotărî ea, cea de jos avea o senzualitate cu care nu se mai întâlnise. Rușinată că se putea uita la un bărbat și să se gândească la senzualitatea lui fără a fi scârbită de ceea ce făcea, când abia cu o seară înainte doar cuvântul în sine o tulbura, încercă să-i ghicească vârsta. Toate astea le făcea pentru a-și lua gândul de la Kit și de la întrebările pe care și le punea-oare avea să se simtă mai bine până vor ajunge

ei sau avea să-l găsească într-o stare și mai proastă? Lazar Vardakas are probabil treizeci și ceva de ani, se gândi ea, deși nu vedea nici un fir de păr cărunt. Fără să vrea, privirea îi alunecă spre coapsele lui, văzând cum se reliefează mușchii prin costumul subțire. Când realiză unde privea, se uită repede în altă parte, înroșindu-se când privi drept în ochii celui care îi permisese să-l însoțească, pe deplin conștient de faptul că ea îi studiase coapsele. O privea fix, ca și cum nu i-ar fi plăcut ce făcea ea, ca și cum și-așa nu o prea plăcea.

– Domnule Vad…, of Doamne, iar îi stâlcise numele, și nici măcar nu știa ce a vrut să-i spună, poate să-și ceară iertare. El îi zâmbi.

– Se pare că vă este greu să-mi rostiți numele. Poate ar trebui să-mi spuneți Lazar.

– Mulțumesc, Lazar, se supuse ea, dorindu-și să fi fost o fire mai mondenă, când văzu cât era el de drăguț, iar ea probabil că-i părea complet nesofisticată.

– Și eu aș putea să-ți spun Clare? continuă el la fel de fermecător.

– Chiar te rog, spuse ea repede, bucuroasă să vadă că era gata să uite că-i făcuse o examinare amănunțită.

– Va trebui să mă scuzi că îmi continuu treaba, spuse el, dar o să-mi iau câteva zile libere…

Nu-și termină fraza, și ea se simți din nou vinovată, acum pentru că, având un profund respect pentru familie, avea să-și ia liber pentru a o duce pe insula unde zăcea fratele ei bolnav.

– De ce nu încerci să dormi puțin? îi sugeră el. Îți promit că o să te trezesc atunci când ajungem, adăugă, tachinînd-o pentru prima dată.

Neobișnuită să zâmbească, Clare surâse chinuit, și vazându-l că se încruntă, se întrebă dacă nu cumva greșise să facă asta când e tachinată. Apoi, el își reveni și o întrebă calm:

– Sau poate ai vrea ceva de băut?

"S-a săturat de mine", se gândi ea văzându-l că revine la hârtiile lui. Se hotărî atunci ca el nici să nu-i simtă prezența în avion până nu vor ateriza pe aeroportul din Atena.

– Cred că voi dormi puțin, zise ea și închise ochii.

Trecuseră vreo două ore când, un ciudat sentiment că s-ar afla în pericol o făcu să deschidă ochii. Avînd ochii deschiși, rămase încremenită. Lazar Vardakas era aplecat deasupra ei, cu fața foarte aproape, și nimic din bărbatul acesta sever, cu ochii întunecați nu amintea de bărbatul fermecător care o adusese la bord. Acest bărbat arăta mai mult a…demon! Se retrase înspăimântată cât îi permise scaunul, cu inima bubuind de frică. Prea târziu a văzut că bărbatul acesta îi vrea răul!

– Nu! strigă ea sfâșietor.

Lazar Vardakas păru oarecum surprins de reacția ei, apoi zâmbi și redeveni bărbatul fermecător care venise să o anunțe despre Kit. Clare își dădu seama că probabil din cauza luminii i s-a părut că vede ceva. Se simți rușinată de faptul că se speria atât de repede, mai ales când el îi spuse pe un ton mângâietor:

– Ți-am promis că o să te trezesc. O să aterizăm.

Clare era foarte stânjenită, gândindu-se ce părere avea Lazar despre ea, când el îi puse centura de siguranță înainte de a se așeze la locul lui.

Părea să fie foarte cunoscut la aeroport și o trecu fără agitație de punctul de control, conducând-o cu o mână fermă spre un Mercedes decapotabil. Ridică ușor din sprâncene. Se aștepta ca aeroportul din Atena să fie mai mare. Dar fu invitată pe scaunul pasagerului, bagajele aranjate, iar Lazar porni mașina și deja se îndepărta înainte ca ea să apuce să zică ceva.

– Aeroportul e mai mic decât mi l-am imaginat, spuse ea încet, încercând să scape de sentimentul de a se fi făcut de râs chiar înainte de a ateriza și întrebându-se, în timp ce vorbea, dacă era genul de șofer care prefera pasageri tăcuți. El nu răspunse imediat și se hotărî să nu mai vorbească dacă el nu o va mai face. Apoi Lazar spuse, în timp ce viră pe un drum de țară:

– Probabil că ești puțin dezorientată. Acum trăiai liniștită într-o lume a viselor și în clipa următoare te-ai trezit într-o țară necunoscută. Nu ai mai fost în Grecia, nu? se gândi el să întrebe.

– Nu, mărturisi ea, și vru să adauge că totdeauna își dorise să o viziteze, dar se opri pentru ca el să nu creadă că exagera. Apoi, gândindu-se că răspunsese prea scurt, adăugă:

-Mă așteptam să fie mai multe clădiri în Atena.

Afirmația ei nevinovată fu urmată de o pauză și pe neașteptate simți că o străpunse un fior de teamă. Hotărâtă să nu cedeze și să nu repete scena din avion, se întoarse ușor spre el. O cuprinse din nou panica la vederea severității și răcelii pe care o afișa. Și apoi, fiorul de teamă se transformă într-un sentiment de groază. Pentru că figura lui frumoasă arăta la fel de întunecată, de ostilă și de amenințătoare ca în avion, și tot ce-și dorea era să coboare din mașină și să se îndepărteze cât mai mult de el. Lazar observă, probabil, că este privit, pentru că masca de răceală dispăru.

Întoarse capul și-i zâmbi, iar ea se liniști din nou, realizând că probabil nu dormise deloc și lucrase tot drumul spre Atena. Bineînțeles că avea o figură serioasă când nu o privea, trebuia să își alunge oboseala, trebuia să se concentreze la condus. Fiind atent la drum, îi spuse ca din întâmplare:

– Nu am aterizat la Hellinikon, Atena.

– Oh, spuse ea surprinsă , fiind, încă o dată, asigurată de tonul calm pe care îl folosise, că era același fermecător Lazar Vardakas care venise să vorbească personal cu tatăl ei.

– Am aterizat la aeroportul Micra din Thessaloniki, o lămuri el. "Salonic" traduse el în engleză.

Clare tăcu o clipă, încercând să își amintească, din ceea ce citise, în ce parte a Greciei se afla Salonic.

– Atunci…suntem în nord?

– Așa e, răspunse scurt.

Probabil că se ajungea mai ușor pe insulă dinspre Salonic, decât dinspre Atena, se gândi ea. Apoi se gândi că era într-adevăr dezorientată, cum îi spusese Lazar, deoarece Kit ajunsese pe insulă dinspre Atena. Deși Lazar spusese că nu știa sigur cum ajunsese Kit pe insulă, așa că era posibil ca fratele ei să fi făcut pe expertul în navigație, închiriase o barcă și a mers tot mai departe în apele de nord. Se mai gândi la asta o perioadă apoi, într-un final, renunță. Se încredea pe deplin în Lazar Vardakas-nu mulți bărbați ar fi fost în stare să facă ce făcuse el. Pur și simplu știa că o va duce la Kit pe drumul cel mai scurt. Totuși, cum mergeau de mai mult de o oră și după cum arătau împrejurimile, mergeau pe un drum de coastă, dar nu vedea nici un fel de port de unde ar fi putut să ia o barcă.

– Va trebui să închiriem o barcă pentru a ajunge pe insula ta, Lazar? spuse ea menționându-i numele la sfârșit pentru a-i arăta că se simțea bine alături de el.

– Am o barcă la vilă, spuse el aruncîndu-i o scurtă privire înainte de a fixa din nou drumul.

Clare se simți jenată că-l tot bătea la cap cu întrebările.

– Deci, mergem la vila ta?

– Da, spuse el

– Înțeleg.

Ce înțelegea? Mergeau la vila lui. Avea o barcă acolo cu care puteau ajunge pe insula Niakos. … asta era bine, deși fiind atât de obosit, și cum călătoria cu barca ar fi putut dura mai multe ore, se simți vinovată că îl extenuează.

– O să te odihnești puțin înainte să continuăm spre insulă.

– Cred că da, dacă vei putea răbda. O să-l sun pe Aeneas imediat ce ajungem, ca să aflu starea fratelui tău.

– Mulțumesc, spuse ea politicos, gândindu-se cât era de generos din partea lui să telefoneze, intuind probabil cât era de nerăbdătoare.

– Am pregătit o cameră pentru tine.

Cred că și tu ar trebui să dormi câteva ore înainte să ne continuăm călătoria.

Clare rămase tăcută, dar admirația pentru bărbatul de lângă ea crescu. Oare toți grecii erau la fel de atenți? Probabil că telefonase la vilă să facă aranjamentele, sau îl rugase pe Aeneas să o facă. Sau poate camerele erau pregătite în cazul în care Lazar se întorcea cu Bruce sau cu tatăl ei. Se întrebă dacă lui i-ar fi plăcut să fie ținut de vorbă așa cum făcea cu tatăl ei atunci când conducea.

– Lucrezi foarte mult, nu-i așa? spuse ea bâlbâindu-se, pentru că întrebarea sunase puțin prea directă. Vreau să spun… lucrai în avion. Își dorea să nu fi început discuția și simți cum se aprinde la față. Deja îi spusese că din cauza accidentului lui Kit urma să-și ia cîteva zile libere și de aceea lucra. Familia ei nu-l va putea răsplăti niciodată. Se chinui să continue:

– P… pot să te întreb ce anume faci?

Pentru o clipă, se temu că depășise limitele politeții, deși ei îi părea o întrebare normală.

– Transport, spuse.

Apoi adăugă:

– Am ajuns.

Și în timp ce Clare privea afară, Lazar coti pe o alee deluroasă. De-a lungul aleii, Clare văzu diferite specii de copaci printre care recunoscu măslini. Admira tufele de un roșu aprins, când Lazar întoarse în fața unei vile cum nu-și imaginase vreodată. Avea doar un etaj, dar era uriașă. Lazar o ajută să coboare din mașină, în timp ce schimba câteva cuvinte în grecește cu un angajat ce le ieșise imediat înainte. Apoi o invită înăuntru unde i-o prezentă pe Phoebe, soția lui Rasmus,cel care le ieșise înainte.

– Vrei ceva de băut sau poate să mănânci ceva? o întrebă Lazar, gata să-i dea indicații lui Phoebe pentru orice ar fi dorit. Dar Clare se gândi că îl deranjase destul; era totuși nerăbdătoare ca el să sune pentru a verifica starea lui Kit.

– Nu vreau nimic, mulțumesc, spuse ea, zâmbind timid către Phoebe, care era îmbrăcată toată în negru. Lazar o lăsă pe Phoebe să plece și-i făcu semn lui Rasmus să ia valiza lui Clare , apoi o luă de braț.

– Să te conduc în camera ta, spuse el cu un zâmbet care o încălzi încât era gata să se piardă cu firea. Pot să-ți sugerez că o să te odihnești mai bine dacă te urci în pat?

Era o idee foarte bună și ea îi zâmbi cu recunoștință. Pe drum se întâlniră cu Rasmus, care se întorcea, apoi Lazar deschise o ușă și o pofti într-o cameră de oaspeți spațioasă.

– Sper că te vei simți bine aici, spuse el.

Clare îi răspunse că așa va fi, cu siguranță; deși ar fi vrut să-i reamintească de telefonul pe care îi promisese că îl va da.

– Mă duc acum să sun la Niakos, spuse el ca și cum i-ar fi citit gândurile, și o lăsă singură. Nu voia să se dezbrace, gândindu-se că în orice clipă Lazar se putea întoarce cu vești despre Kit. Se plimba prin cameră, admirând mobila și fereastra uriașă ce dezvăluia o priveliște extraordinară a plajei și a Mării Egee. Când se întoarse în cameră, observă alte două uși. Curioasă, deschise prima ușă și văzu că era o baie luxoasă, complet utilată. Închise ușa și o deschise ușor pe cealaltă. Era un alt dormitor-camere ce comunicau! Ușa avea încuietoare, dar nu era nici o cheie în ea. Inima începu să-i bată când văzu că acolo se afla un pat dublu, care fusese făcut.Cine dormea acolo? Agitată, se hotărî că nu se va urca în patul ei până nu afla cine. Sunetul ușii de la propria ei cameră, o făcu să se întoarcă. Lazar stătea acolo, și nu i se putea citi pe față nimic altceva decât respectul pe care îl afișa tuturor oaspeților. Bătăile inimii îi încetară. Pe măsură ce panica i se risipea răspunsul îi veni, ca unul perfect logic, și arboră unul din rarele ei zâmbete. Bineînțeles, Lazar îi aștepta atât pe tatăl ei, cât și pe Bruce, și era normal să pună tatăl alături de fiu. Închise ușa celui de-al doilea dormitor, sperând că Lazar nu va crede că a

cotrobăit, apoi uită complet de asta realizând că el probabil venise pentru a-i da vești despre Kit.

– … cum este Kit?

– Mult mai bine. Nu ai de ce să-ți faci griji. Fratele tău și-a recăpătat cunoștința, acum vreo oră, și a cerut un mic dejun cu ouă și șuncă, o anunță el zâmbind.

Pe deplin liniștită, pentru că mâncarea era mai presus de orice pentru Kit, Clare îi oferi lui Lazar un zâmbet ce-i lumină chipul, făcând-o cu adevărat frumoasă.

– Oh! Mulțumesc! exclamă ea și simți că se îneacă încercând să nu izbucnească în plâns și să se facă de râs. Expresia de pe fața lui o opri. Lazar se uita la ea și părea că se gândește cum ar fi fost să o sărute. Clopoței de alarmă îi răsunară în minte și crezu că o să leșine. Se prinse de marginea patului, îndepărtându-se de el, iar imaginea lui se clătina în fața ei. Vocea lui, ce se auzea venind de departe, dar totuși clar, o făcu să-și revină.

– Ești mai obosită decât crezi,spuse el liniștit. De fapt, aproape te prăbușești de oboseală. Vrei să o chem pe Phoebe să te ajute să te culci?

Clare se uita la el și nu putea să creadă că oboseala o făcuse să vadă expresia aceea pe fața lui. Acum îl vedea surâzând; nici urmă de vreo altă intenție.Și se rușină din nou din cauza imaginației pe care o avea.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc singură.

– Bine, dacă ești sigură, spuse el amabil și părăsi încăperea.

În timp ce își scotea cămașa de noapte din geamantan, Clare surâse și se gândi că era lucrul cel mai bun pe care-l putea face-să se urce în acel pat minunat și să doarmă puțin, departe de

imaginația ei. Era zi, iar în casa lui Lazar era în siguranță. Surâsul i se transformă într-un rânjet. Ce proastă era! Era în siguranță cu Lazar, așa cum ar fi fost în brațele familiei sale. Cu acest gând în minte, se cuibări în pat și la scurt timp adormi. Era miezul zilei când se trezi și se simți mai bine în urma celor cinci ore de somn. Apoi își aminti că ar fi trebuit să pună ceasul să sune după două ore, dar uitase. Se uită repede la ceas, apoi se ridică și se îmbrăcă într-una din rochiile largi în stil victorian pe care le luase cu ea. Nu știa cât le va lua să ajungă pe insulă, totuși bănuia că o să dureze câteva ore, neexistînd multe insule în nordul Greciei. Lazar nu avea să fie prea mulțumit că fusese ținut pe loc din cauză că ea fusese o leneșă, se gândi ea în timp ce ieșea în grabă din cameră și dorindu-și ca el să o fi trimis pe Phoebe pentru a o trezi. Dădu peste Phoebe în hol, care văzînd-o că se rătăcise, îi zâmbi timid și o conduse în sufragerie. Așa cum se așteptase, Lazar nu era prea încântat de faptul că dormise atât de mult. Îl văzu imediat ce intră. Stătea la masă și probabil că abia își luase prânzul. Expresia lui, în momentul în care o zări, i se păru lui Clare dezaprobatoare. Făcându-și curaj încercă să se scuze:

– Îmi pare atât de rău că te-am făcut să aștepți atâta. Nu am crezut că voi dormi așa mult. Cuvântul "mult" se pierdu într-o șoaptă, văzând expresia cinică a ochilor lui. Seriozitatea ei, aerul ei proaspăt și inocent nu aveau nici un efect asupra lui, care o examina morocănos. "Of Doamne! E nervos pentru că l-am lăsat să aștepte", se gândi ea. După ce că lăsase totul baltă pentru a-i ajuta familia, ea nici măcar nu demonstrase buna creștere de a face doar un pui de somn. Dar nu s-a putut abține. Nu știa că fusese atât de obosită. Fără să se ridice și fără să-i adreseze un

cuvânt, Lazar trase un scaun de la masă pentru ca ea să ia loc. Se așeză politicos cu mâinile pe genunchi.

– Îmi pare atât de rău, începu ea din nou, și-și mușcă buzele văzând că el nu părea a-i accepta scuzele. Ai fost așa de amabil, încercă ea să continuie, când putea pur și simplu să nu-ți pese de mine. Nu voia să fie lipsită de tact, sau să-l jignească, dar dorința de a-l vedea cât mai curând pe Kit era prea mare, așa că încercă:

– După ce termini prânzul … când ești gata, ai putea să mă duci să îmi văd fratele? Trebuie să fie…

Nu apucă să termine, fiind întreruptă sălbatic de către Lazar Vardakas:

– Ce maniere încântătoare ai, rânji el disprețuitor; nici o asemănare între acest bărbat ce se afla lângă ea și arăta ca un sălbatic și cel deosebit de amabil de noapte precedentă. Minunate maniere, continuă cu aceeași expresie neîmblânzită, pentru sora unui profitor de fecioare.

Clare rămase nemișcată cu privirea țintă la el. Pentru câteva clipe, încercă să refuze să creadă că auzise asta. Apoi ochii i se măriră, pe măsură ce șocul celor auzite se instala; culoarea îi pieri din obraji și se prinse strâns cu mâinile de marginea mesei.

– Cum adică? Ce vrei să spui? icni ea. Înnebunise? Avea dublă identitate-se folosea de una noaptea și de alta ziua?!

– Fratele tău a spus că ești atât de inocentă, spuse el cu dispreț. Dar nu știa că-l păcălisei și pe el și pe celălalt pentru a avea casa la dispoziția ta, ca să te bucuri de libertatea de care cei "nu atât de inocenți" se bucură când nu e nimeni prin preajmă să vadă ce pun la cale.

Despre ce vorbea?

Încercă disperată să-și adune gândurile împrăștiate, amintindu-și vag că îi spusese ceva despre cum își păcălise frații să plece și să o lase de una singură.

– Dar am făcut asta doar pentru ca ei să aibă o vacanță fără mine. Ei… ezită, pentru că nu voia să îi spună prea multe, dar simțind că trebuie să se apere. Ei și-așa au prea multă grijă de mine, adăugă.

– Atunci, e mare păcat că nici unul din frații tăi nu poate avea grijă de tine acum, nu-i așa? izbucni el, cu o figură ce nu mai era sălbatică, dar la fel de rece și de înspăimântătoare.

O cuprinse frica și și-ar fi dorit să se ridice și să fugă.

Dar își simțea picioarele moi, știa că nu ar fi ajuns mai departe de ușă.

– Eu… tu…spuse ea înecându-se și negăsindu-și cuvintele, conștientă în același timp că ceva nu era în regulă.

Lazar Vardakas îi cercetă indiferent fața palidă, lăsându-și privirea să alunce peste rochia ce nu dezvăluia nici o formă, înainte de a reveni la față.

– Pari nevinovată…poate chiar ești. Făcu, intenționat, o pauză care îi întinse nervii la maximum lui Clare și o făcu, aproape, să clacheze când el adăugă încet:

– Vom vedea.

– Ce vrei să spui?! întrebă ea cu glas răgușit. Acum mai mult ca niciodată trebuia să găsească un strop de curaj, deși aproape îi venea să cadă, văzând că bărbatul pe care îl considerase atât de minunat cu cîteva clipe înainte, era de fapt un demon deghizat. Și în timp ce el stătea acolo fără să zică nimic, ea avu o sclipire de curaj și se folosi repede de ea înainte să dispară:

– La ce te refereai când ai spus despre Kit că e…și nu putu să termine.

– Unul care profită de fecioare? El nu avu nici o reținere în a-i termina propoziția, și ea aproape că își dori să nu fi întrebat, când îi văzu privirea din nou sălbatică.

– Spre deosebire de țara voastră, în Grecia virginitatea unei femei nemăritate e sfântă. Un bărbat grec, adăugă el mândru, nu trebuie să spere că nevasta lui e neatinsă. Știe sigur că așa va fi.

– Dar…încercă ea să spună, dar fu întreruptă de un gest al lui.

– Mulțumită fratelui tău, șansele surorii mele de a face o căsătorie potrivită, sunt ruinate.

– Oh!

Lui Clare i se tăie respirația. Nu se mai gândise la asta până atunci, dar presupunea că fratele ei era un bărbat normal. Oare să fi făcut ceea ce spunea Lazar Vardakas? Kit nu ar fi făcut asta dacă fata nu ar fi vrut. Prinse din nou curaj.

– Kit nu s-ar fi atins de sora ta dacă nu ar fi fost încurajat, spuse sigură pe ea.

Curajul îi dispăru într-o clipă când Lazar se aplecă, gata să o lovească.

– Cum îndrăznești? tună el, apoi își recăpătă controlul. Fratele tău a dus-o pe Sophronia în apartamentul lui, unde a îmbătat-o pentru ca ea să nu mai știe ce face. Și acolo a profitat de ea.

– Nu ar fi făcut asta, îl contrazise ea doar din instinct. Kit nu e așa. El e bun. E atent și tandru. Are și câteva defecte, recunosc, dar niciodată nu ar trata o fată așa cum spui că a făcut cu sora ta, spuse sigură pe ea. Clare se îndoia că hotărârea cu care negase îl impresionase în vreun fel, dar Lazar arăta mai puțin furios, însă nu mai puțin periculos.

– Fratele tău îți apără puritatea cu aceeași ardoare, spuse el încet, privirea lui dîndu-i încă o dată fiori. După ce și-a revenit din isteria ce o apucase când și-a dat seama ce făcuse, Sophronia i-a povestit tatei că acel bărbat vorbise destul de mult despre sora lui, Clare.

– Așa a făcut? întrebă ea cu precauție.

– Oh, stai liniștită, nu a spus nimic de care să-ți fie rușine, spuse el interpretând greșit precauția ei. A avut doar cuvinte de laudă. De fapt Sophronia a rămas cu impresia că ești protejată de către familia ta cu aceeași înverșunare cu care sunt protejate fetele din Grecia.

Când Aeneas mi-a povestit tot ce se întâmplase și tot ce aflase de la Sophronia despre tine, l-am instruit să-i pună întrebări fratelui tău despre subiectul "Clare".

– Asta s-a întâmplat înainte să aibă loc accidentul lui Kit? întrebă Clare, nedumerită de cum îl mai tratau cu ospitalitate pe Kit dacă îl credeau așa de rău.

– Fratele tău nu a avut nici un accident.

Clare tresări când el adăugă:

– Încă!

– Vrei să spui…nu-i venea să creadă.

Dar nu avu timp să înțeleagă prea multe pentru că el îi arătă că era stăpân pe situație și adăugă:

– Ca să revin la ceea ce spuneam. Aeneas m-a sunat și mi-a spus că fratele tău credea că ești pură ca zăpada. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-ți fac o vizită.

– Deci… nu venisei să-l iei pe tatăl meu să-l duci la Kit?

– Știam că părinții tăi sunt plecați, spuse el calm, în timp ce ea rămase tăcută și cu mintea încețoșată încerca să înregistreze ceea ce auzea.

– Nu aveai de unde să știi că Bruce nu era acasă, spuse ea poticnindu-se.

– A fost pur și simplu noroc. Dar cum nu păreai să fii căsătorită,eram pregătit să vă aduc pe amândoi. Și adăugă apoi cu un aer superior:

– Nu ar fi fost absolut nici o problemă să-l expediez la Niakos să aștepte cu celălalt frate al tău.

– Să aștepte? repetă ea simțind că fie va leșina din cauza a ceea ce se petrecea, fie avea să-și piardă complet mințile. De ce să aștepte, pentru ce…? întrebă ea încet.

– De ce? Ca să pot să o răzbun pe Sophronia netulburat, spuse el savurând fiecare cuvânt, țintuindu-i privirea.

– Să o răzbuni? și i se tăie respirația, refuzând să se gândească mai departe.

– Să am grijă ca tu, care ai fost protejată de către familia ta la fel de bine ca și sora mea, să ai parte de aceeași soartă ca ea.

Incapabilă să mai spună ceva, Clare rămase încremenită ca o stană de piatră.

Apoi, ea își aminti că Lazar menționase cuvântul " căsătorie", deși nu știa exact ce anume.

– Vrei… vrei să mă ceri în căsătorie? întrebă ea cu o voce pe care nu și-o recunoscu.

Drept răspuns, el izbucni într-un râs zgomotos și disprețuitor. Nimic altceva nu ar fi trezit-o mai bine la realitate pe Clare decât această reacție.

– Poți să-ți scoți ideea asta din cap, continuă pe un ton la fel de batjocoritor. Deși intenționez să te am în pat…

Mersese prea departe. Clare nu putea să asculte mai departe. Țâșni în picioare și alergă spre ușă, fără să se gândească unde fugea, singura ei idee fiind să scape de acolo. Lazar o prinse cu mâini ferme, chiar înainte ca ea să ajungă la ușă. Prea afectată de ceea ce-i spusese și fără să se mai gândească la nimic, Clare se repezi la el fără să-i pese unde îl lovește. Dar loviturile ei nu aveau nici un efect, fiind ținută cu o mână fermă la distanță. Se liniști când văzu că el nu plănuiește să o atingă în alt mod. Cu respirația agitată, rămase tăcută, nefiind capabilă de a mai face ceva. Lazar spuse ceva în grecește, o înjurătură probabil, apoi adăugă acru:

– Ce naiba credeai că o să-ți fac?!

– Viol, murmură ea și o greață o cuprinse.

Fără alte formalități, o aduse din nou pe scaun și o făcu să stea din nou jos, asigurându-se că nu mai avea de gând să fugă, înainte de a se așeza pe scaunul lui.

– Am spus că vei avea aceeași soartă pe care a avut-o și Sophronia. Sora mea nu a fost violată.

Lui Clare nu-i venea să creadă că se afla în Grecia, că purta această discuție cu adevărat, când în urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore era în siguranță în mica ei lume unde cel mai important lucru la care se gândea erau draperiile pe care intenționa să le cumpere azi.

– Vrei să spui… că o să mă seduci?

– Asta fusese intenția mea, spuse el, iar inima lui Clare tresări auzindu-l că folosește timpul trecut, numai pentru a se prăbuși când îl auzi adăugând:

– Încă am de gând să-ți iau virginitatea, dar nu părea să-l încânte prea mult ideea. Totuși, după ceea ce s-a întâmplat, am să te las pe tine să-ți alegi singură momentul.

– Să mi-l aleg singură? repetă ea, neînțelegând cum avea de gând să o seducă și cum avea de gând să-și îndeplinească planul. Cum…

– Nu o să te aduc în patul meu cu forța, îi spuse liniștit. Dar dacă nu vii de bunăvoie, să spunem… până la sfârșitul săptămânii, accidentul despre care ți-am spus că l-a avut fratele tău, se va întâmpla cu adevărat.Numai că, atunci nu va suferi doar o contuzie. Mă voi asigura personal că nu va mai fi în stare să seducă nici o femeie.

Realizînd cu groază ce i se spunea, răsuflarea lui Clare se opri.

– Kit este bine? Tu… nu…

– Aeneas m-a sigurat că este foarte sănătos, momentan. Este prizonier la Niakos, până când eu voi da telefonul ce-l va elibera.

Și Clare știu că asta se va întâmpla când ea va face ceea ce acest bărbat dur și nemilos îi cerea. Știind că trebuie să-și revină, să-și recapete calmul și să continue să pună acea întrebare care o înfricoșa de moarte, spuse:

– Adică pentru a-l slava pe Kit… eu trebuie să vin în dormitorul tău și să…simți că nu mai poate continua, mă culc cu tine?

– Cred că știi care e dormitorul meu, spuse el cinic, te-am văzut cum ai aruncat o privire chiar înainte să te culci.

Oh, Doamne! Ce om minuant crezuse că era, atunci când venise să-i anunțe personal părinții despre accidentul lui Kit! Dar nu mai trebuia să se gândească în felul asta.Acela nu fusese

adevăratul Lazar Vardakas. Adevăratul Lazar Vardakas era acest diavol de om care stătea în fața ei. Totuși, înainte să plece, trebuia să se asigure de un lucru. Nici nu apucă să deschidă gura, când el spuse, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

– Ai cuvântul meu că n-o să deschid acea ușă dintre dormitoare, și o privi cu înțeles. Totuși, dacă nu-ți dorești ca fratele tău să regrete amarnic chiar și faptul că a respirat același aer cu un Vardakas, te sfătuiesc să nu întârzii prea mult în a prelua inițiativa.

Clare simți în privirea lui mândră că o dată mânjită onoarea familiei Vardakas, prețul plătit de cel care o făcuse va fi foarte mare.

– Domnule Var… Vardakas, încercă ea să spună știind că de acum nu-i mai era permis să-i spună pe nume, dar încercând să ajungă cumva la el. Trebuia, cumva, să-l facă să înțeleagă faptul că fratele ei nu ar fi făcut ce spunea el, și să-l facă să uite de această răzbunare. Eu…nu… Nu era însă în stare să vorbească, să adune cuvintele într-o propoziție.

– Ce anume vrei să-mi spui domnișoară Harper? o întrebă Lazar ridicându-se. Poate că vrei să rezolvăm acum totul? Poate vrei să mergi acum cu mine, să mă dezbraci și să te folosești de mine așa cum a făcut-o fratele tău cu sora mea?

Pentru prima dată Clare descoperi că nu era chiar acea ființă plângăcioasă și demnă de milă care crezuse că e. Timp de câteva secunde glorioase, o cuprinse o furie fără margini care o făcu să strige:

– Du-te la naiba! și plecă trântind scaunul.

Capitolul 3

Furia ei a fost însă de scurtă durată. Tremura din tot trupul până ajunse în cameră și tresări, câteva minute mai târziu, când după o ușoară bătaie, ușa se deschise. Dar nu era răzbunătorul Lazar Vardakas, ci Phoebe care zâmbea și aducea o tavă cu mâncare. Simpla vedere a mâncării îi făcea greață lui Clare, dar îi luă câteva minute până când reuși, prin semne, să o facă pe Phoebe să înțeleagă, că nu vrea să mănânce nimic. Cu o privire destul de îngrijorată, Phoebe luă tava, lăsând totuși, ca și cum nu ar fi înțeles-o pe deplin, cafeaua.

Prinsă de gânduri ce i se învălmășeau în minte, Clare ignoră cafeaua, reușind abia după câteva minute să-și pună cât de cât ordine în idei. Respiră adânc de cîteva ori, încercând să se calmeze și să-și alunge implusul de a o lua la sănătoasa, de a ieși din casă și de a fugi fără să se oprească. Și atunci realiză că, oricum, nu putea să fugă. Cum ar fi putut? Siguranța lui Kit era pusă în pericol. Lazar Vardakas vorbise serios despre accidentul ce i s-ar fi putu întâmpla lui Kit; și chiar dacă ar fi reușit să scape,

să ajungă la drumul principal și de acolo să roage pe cineva – presupunând că se făcea înțeleasă-să o ducă la cea mai apropiată secție de poliție, familia Vardakas era binecunoscută în zonă. Erau bogați și puternici, bănuia. Și dacă toți grecii gândeau exact ca Lazar Vardakas în ceea ce privea onoarea fetelor nemăritate, se putea aștepta la ceva simpatie? Ar fi trebuit să-și facă datoria, dar nu cumva l-ar fi contactat pe Lazar, mai întâi, să vadă ce are el de spus? Oftă și se prăbuși pe marginea patului. Odată ce ar fi știut că ea contactase poliția, nu l-ar fi sunat pe Aeneas să-i spună să-l ciopârțească pe Kit, înainte ca poliția să ajungă în Niakos? Își înăbuși un suspin. Kit, care fusese totdeauna atât de bun cu ea, se afla într-un pericol mai mare decât cel în care se afla ea. I se făcu rău gândindu-se că salvarea lui depindea de alegerea ei de a deschide acea ușă. Doar la acest gând, că trebuia să se ofere, i se făcu greață și ieși din cameră. Se îndepărtă de vilă și de drumul principal, simțind că nu s-ar fi putut stăpâni să nu fugă în cazul în care vedea vreo mașină. Îi datora lui Kit să încerce să fie curajoasă și să încerce să găsească altă modalitate de a-l salva de crunta suferință fizică fără ca ea să ajungă în patul lui Lazar. Preocupată cu aceste gânduri, realiză deodată că ajunsese pe plaja privată ce aparținea vilei. Privi fascinată valurile Mării Egee, ca și cum aștepta o sursă de inspirație. Un zgomot în spatele o făcu să se întoarcă repede. La mai puțin de douăzeci de metri era el. Ea încercă să fugă înapoi, dar Lazar o ajunse din urmă și o prinse de braț, oprind-o. Speriată, se smulse din strânsoarea lui și, dându-se câțiva pași înapoi, strigă:

– Lasă-mă-n pace! Nu te vreau!

El nu încercă să se apropie.

Se uita cinic la figura ei înspăimântată și-i reaminti cu răceală:

– Nu am venit să te seduc. Am crezut că m-am făcut înțeles când am spus că depinde de tine să faci primul pas.

Clare știu atunci că era serios în absolut tot ce spunea.

– Venisem doar să aflu de ce nu mănânci. Nu ai mâncat nimic de aseară, iar Phoebe mi-a spus că nu ai vrut nimic la prânz.

Dacă avea de gând să se prefacă a fi îngrijorat pentru ea, pentru ca în felul ăsta să o facă să vină mai repede la el, se înșela amarnic! Bucuroasă că simțea furie, zise:

– Nu vreau nimic de la tine! Prefer să mor de foame decât să mănânc la masa ta!

Lazar se încruntă furios și pentru un moment privirea îi deveni atât de cruntă, încât Clare crezu că o va târî cu forța la masă. Apoi, deodată, păru sătul de ea:

– Atunci, n-ai decât! îi aruncă el și se întoarse spre vilă.

Pentru încă zece minute Clare nu se mișcă, mândră că pentru prima oară în viața ei ținuse piept cuiva și chiar câștigase.

Însă nu dură mult. Se întreba acum ce să facă, neavând nici cea mai mică intenție de a-l urma. Totuși, o încânta să descopere că nu era atât de slabă; de când îl cunoscuse pe Lazar Vardakas aflase că avea personalitate, putea să se înfurie, cu toate că erau de scurtă durată aceste momente; descoperise în ea ceva curaj. Treptat, deveni conștientă de frumusețea împrejurimilor. Și o perioadă se lăsă învăluită de minunăția creată de natură. În dreapta se întindea la nesfârșit marea, în față, plaja scăldată de soarele puternic, cu nisip fin, auriu. La stânga, pământul se ridica tot mai mult, până la dealuri acoperite de păduri de pini. Pădurea forma un semicerc în jurul vilei, în timp ce marea se întindea în

fața ei. Era o priveliște ce îți tăia respirația. Încercând să-l uite complet pe Lazar Vardakas, se îndreptă spre pădure, simțind că vrea să facă parte, măcar un moment, din acel petec de pace și liniște. Totuși, nu putea să uite. Refuza să accepte ce avea să i se întâmple, dacă voia să-l scape pe Kit. Într-un final, se îndreptă către vilă. Aproape ajunsese la ușa de pe terasa ce dădea în camera ei, când îl observă pe Lazar stând acolo. După figura nemulțumită pe care o avea, Clare ghici că o aștepta. Lazar o văzu, dar nu se mișcă, iar ea știu că trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă în cameră. Merse încet, admițând că era destul de îngrijorată din cauza lui. Nici nu ajunse bine în dreptul lui, că Lazar tună:

– Unde naiba ai fost?

– Unde aș fi putut să plec? întrebă ea acru. Și el știa la fel de bine ca și ea că starea fizică a lui Kit depindea de prezența ei acolo.

– Văd că ești conștientă că un simplu telefon l-ar face pe Aeneas să acționeze în locul meu, dacă ai încerca să fugi, mormăi el. Vom cina într-o oră. Să fii acolo.

Clare intră în cameră, spunându-și că va ignora crampele de foame pe care le simțise pe deal. Era bucuroasă acum că Phoebe lăsase cafeaua, pe care o bău, deși era rece. Făcu o baie și se împrospătă, apoi îmbrăcă o altă rochie largă. Totuși, trebuia să recunoască: îi era foame. Își spuse că se duce jos doar din acest motiv, nicidecum pentru că era îngrozită că Lazar Vardakas ar fi putut să vină să o ducă la masă cu forța. El era deja în sufragerie. Purta pantaloni negri și un pulover negru, pe gât, și arăta mai amenințător ca niciodată.

– Nu ai decât rochii din astea în garderobă? întrebă el cu o voce neplăcută

– Îmi cer scuze că nu port o rochie de seară, îi răspunse, o nouă premieră pentru ea, această capacitate de a fi sarcastică. Nu mi-am dat seama că am venit aici să…dar vocea i se stinse când își aduse aminte de ce era acolo, totuși încercă să continue. Mi-am împachetat doar haine potrivite pentru îngrijirea unui frate bolnav.

– Deci nu te-ai gândit să-ți iei nici costumul de baie, nu?

– Nu, spuse ea scurt, evitând să-i spună că oricum nici nu avea unul; și chiar dacă ar fi avut unul, nimic nu ar fi făcut-o să și-l pună.

Lazar îi oferi ceva de băut înainte de masă, dar ea refuză politicos. Nu avea de gând să discute inutil cu el, voia doar să mănânce și să se ducă înapoi în camera ei. Avea de gând să răspundă cu "da" sau "nu". Dar, spre surprinderea ei, se trezi folosind propoziții complete. Poate pentru că Lazar începuse să-i povestească despre familia lui, despre sora și părinții lui care locuiau la Atena, despre Aeneas și soția lui care locuiau în apropiere.

Cert e că uitase complet de răspunsurile monosilabice. Cu toate astea, când ajunse să fie ea subiectul discuției, motivele de a nu vorbi cu el prea mult se schimbară; știa că orice i-ar fi spus despre ea, l-ar fi plictisit, obișnuit să ia masa cu alt gen de femei.

– Și ce lucrezi? întrebă el spre sfârșitul mesei, convins că făcea ceva ca toți ceilalți tineri din Anglia.

– Eu…nu lucrez. Mama preferă să se ocupe singură de casă, iar eu o ajut, spuse ea apărându-se.

– Și în timpul zilei nu te întâlnești cu persoane de vârsta ta? o întrebă el, privind-o prea intens, din punctul ei de vedere.

– Nu, răspunse ea scurt, și ș-ar fi dorit să adauge ceva, dar nu mai era nimic de spus.

– Dar seara?

– Cum adică seara? Nu ar fi vrut să îi spună că seara ieșea foarte rar și în nici un caz nu singură.

– Ai un prieten, bineînțeles. Cu această nuanță de păr aparte, pe lângă faptul că ești frumoasă, trebuie să îți bată mulți tineri la ușă, adăugă el.

Dacă i-ar fi spus că nu avusese niciodată un prieten, nu ar fi crezut-o, bineînțeles, și se îmbujoră gândindu-se că-i spusese că era frumoasă. "Oare sunt frumoasă?" se întrebă ea, îndoindu-se de asta.

– Nu ies prea des, spuse ea și spera ca răspunsul ei să încheie subiectul.

– Oh, spuse el și o privi din nou cu înțeles, făcând-o să se întrebe ce însemna asta. Ai un prieten special, care vine să te viziteze acasă? Ai o relație apropiată cu un bărbat, în mod deosebit?

– Nu!

Și adăugă repede:

– Nu e nici un prieten special. Dacă vreau să ies seara, ies cu frații sau cu părinții mei.

Și-a dat seama că spusese prea mult, dar era prea târziu. Spera doar ca el să nu o creadă. Nu o credea. Se putea observa asta după răceala ce i se citea pe față.

– Nu-mi insulta inteligența. Am locuit o perioadă în Anglia, atunci când îmi făceam studiile și știu foarte bine cum diferă

comportamentul tinerelor de acolo față de cel al fetelor din Grecia. Nu trebuie să mă faci să cred că nu ai avut nici un prieten. Chiar nu trebuie să mă minți.

Clare îi spusese din întâmplare adevărul, dar nu o crezuse. Ei bine, nu o interesa. Tot ce voia acum era să ajungă în camera ei și să scape de acea privire înghețată. Se ridică.

– De ce nu te-aș minți? Ție nu ți-a păsat de câte minciuni mi-ai spus ca să mă aduci aici, se trezi ea spunând. Dar tu? Ai o prietenă specială? Ești căsătorit?, continuă ea pe nerăsuflate.

– Nu, nu sunt căsătorit, spuse el, în timp ce în ochi i se citea o privire diavolească. Cum aș putea fi? Adulterul se pedepsește în Grecia.

De parcă l-ar fi deranjat! Și abia apoi înțelese ce-i spunea. Pentru că nu era căsătorit, nu avea să încalce nici o lege atunci când…

– Lazar, spuse ea repede, uitând că nu intenționase să-i mai spună pe nume, și bâlbâindu-se pentru că voia să afle răspunsul fără întârziere. Tu nu… tot de mine depinde să fac primul pas, nu?

Așteptă să-i răspundă, dar după privirea pe care o avea nu părea să considere că merită să-i răspundă. Dar trebuia să afle și mai întrebă o dată:

– Te rog, spuse ea, spune-mi că... spune-mi că n-o să...

– Pentru numele lui Dumnezeu, du-te la culcare! izbucni el ridicându-se și înfricoșând-o și mai mult. Și scapă de expresia asta de inocentă înspăimântată.

Clare simți totuși că nu se poate mișca până nu afla. Privirea lui coborî de la ochii ei rugători la gura ei tremurândă.

Apoi, privind-o drept în ochi, spuse foarte încet:

– Alegerea de a prelua inițiativa îți aparține, draga mea, și era ceva senzual în aerul ce-l înconjura, încât simți că i se oprește răsuflarea când el adăugă:

– Te voi aștepta să mă chemi când dorești.

Clare dormi puțin în noaptea aceea, crezând doar pe jumătate ceea ce-i spusese. Dar spre apariția zorilor căzu într-un somn adânc și se trezi odată cu venirea dimineții. O dimineață splendidă. Făcu un duș, și o jumătate de oră mai târziu se întâlni cu Phoebe care o întâmpină cu un timid "Kaliméra, thespinís" și o conduse pe terasa unde masa era deja așezată. Din fericire, Lazar nu era pe nicăieri, iar Clare se bucură să mănânce singură, reușind s-o facă pe Phoebe să înțeleagă că nu voia decât fructe, suc, pâine prăjită și cafea. Cumva astăzi, se gândi ea, trebuia să-l facă pe Lazar să înțeleagă că ceea ce-i propusese el nu era posibil. Ieri fusese atât de tulburată și de speriată de ceea ce-i spusese, încât nu fusese în stare să-l facă să se răzgândească. Ideea de a-l înfrunta o speria, dar trebuia să o facă. Îi dăduse ca termen sfârșitul săptămânii, dar putea la fel de bine să aleagă sârșitul anului, pentru că oricum n-ar fi putut să o facă. Hotărându-se că trebuie să aibă discuția cu el cât mai repede, reuși să o întrebe pe Phoebe, cu ajutorul semnelor, unde e. Când află că plecase, o cuprinse panica pentru Kit. Se temea că Lazar nu mai așteptase până la sfârșitul săptămânii, mai ales după discuția din seara precedentă, când oricum nu o crezuse, și plecase spre Niakos, cu o barcă, să se ocupe personal de Kit. Totuși, reuși să înțeleagă de la Phoebe că Lazar plecase cu mașina, nu cu o barcă. Iar peste cinci minute, când văzu Mercedesul apărând după măslini, cu

Lazar la volan, îmbrăcat doar în cămașă, se ridică și se îndreptă către camera ei, deși nu intenționase să facă asta. Poate că ar fi fost mai bine să repete ceea ce avea de gând să-i spună, se gândi ea, știind că trebuia să-și ia inima-n dinți și să-i vorbească. Dar nu avu timp de repetiții, pentru că el nu se oprise decît pentru a-și parca mașina și fără să se deranjeze să-i bată la ușă, o deschise. Nici cumpărăturile nu se oprise să le lase, se gândi ea, văzând că ținea o sacoșă în mână. Nu-l voia la ea în cameră, și un acces de panică o făcu să vorbească fără noimă:

– Nu poți să faci asta, spuse ea temându-se că vizita lui însemna că nu mai aștepta să-i treacă ea pragul.

– Ce să fac? întrebă el senin, observând că ea purta iar una din rochiile "cort", cum le numea el.

– Știi tu, spuse Clare văzând că lăsase ușa deschisă și nu părea să vrea să o închidă.

Numai dacă nu s-ar fi grăbit și ar fi așteptat să afle scopul vizitei lui! Totuși, cum el nu făcea nici o mișcare, se înțelegea că o aștepta pe ea să preia inițiativa. Lazar se spijini neglijent de peretele de lângă ușă, fără să spună nimic, lăsînd-o pe ea să continue. "Să-l ia naiba!" se gândi ea.

– Uite ce e, domnule Lazar, trebuie să înțelegi că totul e greșit.

Pe fața lui nu se putea citi nimic. Nimic nu o încuraja să meargă mai departe, dar știa că trebuie s-o facă.

– Nu pot să fac ceea ce îmi ceri. Pur și simplu nu pot, te rog, nu mă obliga!

Pentru o clipă i se păru că vede ceva compasiune la el. Ochii aceia negri, nu mai erau atât de severi. Și pentru că el nu spunea nimic, continuă:

– Kit nu ar fi putu să facă ce ai spus. Sunt sigură că nu ar fi putut. În timp ce spunea asta, realiză că făcuse o mare greșeală menționându-l pe fratele ei, pentru că-i reamintea lui Lazar exact de ce trebuia ea să plătească în acel mod.

– O faci pe Sophronia mincinoasă, spuse el în timp ce se întuneca din nou.

Nu putea să spună "da", era prea intimidată de privirea lui.

– …îmi cunosc fratele, începu ea.

– Evident, nu atât de bine pe cât credeai, o repezi el. Sunt absolut sigur că Sophronia îmi spune adevărul. Poate fi încăpățânată uneori când nu se face după cum vrea ea, dar nici o grecoaică nu și-ar bate joc în felul acesta de onoarea ei, inventând așa o poveste.

Clare știa că nu putea lăsa lucrurile așa, mai ales acum după ce își făcuse curaj să deschidă subiectul, și mai încercă:

– Dar…

– Destul! Ți-am spus ce trebuie să faci. Nu vom mai discuta despre asta. Poți să te gândești până sâmbătă dacă ai de gând să accepți sau dacă ai de gând să-l lași pe fratele tău să plătească pentru distrugerea viitorului surorii mele.

Palidă, nu putea decît să se uite la acest bărbat dominator. Și totuși, trebuia să se facă auzită.

– Lazar, te rog! îl imploră ea.

El se apropie și lăsă punga pe pat:

– Ți-am cumpărat ce îți trebuie, dacă vrei să înoți, și atitudinea lui demonstra că din punctul lui de vedere discuția era încheiată.

Ea nu-i mulțumi pentru costumul de baie și știind că nu-l va îmbrăca, nu era curioasă deloc să se uite în pungă.

– Ai împachetat atât de repede, încât ai uitat să-ți iei și cosmetice, continuă el fără a aștepta să-i mulțumească. Am luat un ruj protector. Și dacă nu ți se potrivește culoarea, măcar o să-ți protejeze buzele de arșița soarelui.

Aspru, o mai privi o dată, apoi ieși. Clare împinse punga jos și se aruncă în pat. Nici măcar un moment nu se gândi că Lazar făcuse un gest frumos, cumpărându-i toate acele lucruri. Nu se putea gândi decât că, atunci când, într-un final s-ar fi dus la el, Lazar nu ar fi vrut să-i simtă buzele crăpate, sau uscate.

Ce să facă?! Chiar presupunând că s-ar fi îndurat să-și îngrijoreze părinții, nu avea cum să ia legătura cu ei pentru a-i veni în ajutor. Stătu în cameră încă o oră, analizând situația din toate părțile până simți că o ia razna. Trebuia să iasă. Ridicându-se din pat, dădu peste punga pe care o aruncase mai devreme și o izbucnire de moment o făcu s-o arunce în celălalt capăt al camerei. Totuși, obsesia ei pentru curățenie o făcu să o ridice. Când puse mîna pe ea, își dădu seama că este curioasă asupra conținutului, pe care îl răsturnă pe pat. Lazar îi cumpărase două costume de baie. Bucățica aia de material cu greu putea fi numit bikini, cu atât mai puțin costum de baie. Cu toate astea, celălalt era ceva mai adecvat, fiind un costum întreg, într-o nuanță închisă de maro.Îl aruncă, gândindu-se că nu avea să-l poarte și examină rujul, care avea o culoare trandafirie ce s-ar fi potrivit tenului ei, în cazul în care l-ar fi folosit. Îndreptându-se spre terasă, își văzu imaginea reflectată de oglinda din dressing. Era înaltă și subțire în ciuda hainelor largi cu care era îmbrăcată, și descoperi o curiozitate pentru corpul ei pe care nu o avusese până acum. Dădu să plece, dar ceva o reținu. Privirea îi căzu

asupra costumului de baie de pe pat. Poate că nu ar fi rău să-l încerce. Își puse costumul, temătoare la început, lăsând apoi îndoiala la o parte, pentru că realiza că-l încercase doar pentru a vedea cum îi stă. Privindu-se în oglindă, rămase uimită de cât de bine îi venea. Ușor rușinată, văzu că-i punea în evidență bustul, lăsând chiar să se întrezărească un mic decolteu. Coborî privirea și se bucură că avea un abdomen plat. Nu observase până atunci că avea picioare atât de lungi și de frumoase. Își privi fața, părul argintiu, sprâncenele ceva mai închise la culoare și ochii căprui și își dori să încerce și rujul. Alte fete se machiau înainte de paisprezece ani, dar ea avusese alte probleme cu care se lupta la vârsta aceea; nu mai dorea să-și amintească de noaptea aceea de iarnă îngrozitoare, când se întorcea spre casă, pe aleea întunecată, gândindu-se doar la cât de încântată avea să fie mama ei de noua carte pe care reușise s-o ia. Își dăduse cu prea mult ruj așa că îndepărtă surplusul cu un șervețel. Se duse în baie să se schimbe în hainele ei obișnuite. Cu rochia în mână, simți că o altă persoană îi luase locul; aceeași persoană o făcu acum să-și tragă rochia peste costumul de baie. Apoi ieși repede, înainte ca vechea Clare Harper s-o convingă să se schimbe. Se uită ca Lazar să nu fie prin preajmă. Încercase să discute cu el, dar eșuase lamentabil, așa că nu-și mai dorea o altă conversație cu el. Pe plajă era foarte cald dar era încântată s-o aibă doar pentru ea. Atrasă de apa mării, înaintă cam o sută de metri, îmbătată de frumusețea locurilor. Soarele bătea puternic, iar nisipul îi ardea sub picioare și, se îndreptă instinctiv spre apă. Era o adevărată încântare să-și simtă picioarele mângâiate de apa mării. "Dacă aș fi știut să înot!" se gândi ea. Ar fi fost minunat să te scufunzi în acea apă

răcoritoare. Nu o oprea nimic să intre mai mult în apă, așa că noua Clare Harper o făcu să se întoarcă pe mal, să verifice că era singură și apoi să-și scoată rochia repede înainte să se răzgândească. Alergă din nou spre mare și, intrând în apă, se bucură de senzația de libertate ce i-o oferea. Se pierdu în noua plăcere descoperită, uitând pentru moment orice alt fel de probleme. Dar își reveni din reveria ce o cuprinsese și tot ce-și dorea era să iasă din apă și să se îmbrace. Apa o acoperea până la talie și în timp ce căuta din priviri locul unde își lăsase rochia, un fior o străbătu căci îl observă pe Lazar Vardakas care o urmărea. Nervii o lăsară și un sentiment neplăcut o cuprinse la ideea că trebuie să iasă din apă. Și totuși, se simțea mult mai vulnerabilă acolo unde se afla, pentru că se părea că el nu intenționa să plece. Cu gândul de a se întoarce cât mai repede pe plajă și a se îmbrăca, își dădu seama, că va trebui să treacă pe lângă el, rochia aflându-se la câțiva metri în spatele lui. Și ar fi reușit să facă asta cu oarecare demnitate, dacă el nu ar fi privit-o cu atâta nerușinare, făcând-o să se înroșească până în vârful urechilor. Începând cu umerii ei goi și terminând cu picioarele lungi, absolut nici un detaliu nu scăpă privirii lui admirative.

– Nu te mai uita așa la mine! strigă ea și nemaiputând rezista examinării lui se repezi spre rochie.

Dar Lazar i-o luă înainte și-i ridică rochia:

– De ce îți este atât de rușine de corpul tău? întrebă el privind-o din nou cu mult interes, ca și cum i-ar fi putu scăpa ceva prima oară.

– Nu-mi este rușine, spuse ea, încordată.

– Ba da, îți este.

Nu te-am văzut decât în rochii în care ar mai fi încăput trei persoane.

– Îmi plac hainele largi, se apără ea. Oricum, pot să port ce vreau și nu are nici o legătură cu tine.

– Știam că nu vei purta acei bikini pe care i-am luat, dar eram sigur că sub toate hainele alea se ascundea ceva ce merita să fie văzut.

Clare ar fi vrut să schimbe subiectul, nedorindu-și o discuție atât de personală. Dar el continuă:

– Ai un corp minunat. Ar trebui să fii mândră că ai atâta frumusețe.

Dar Clare auzise suficient. Nerăbdătoare să se îmbrace, se întinse după rochie și își pierdu echilibrul când el se feri și o prinse în brațe. Simțindu-i mâinile pe spatele gol, se alarmă gândindu-se la ce se putea întâmpla și se zbătu să se elibereze. Dar el refuză să-i dea drumul. Tremurând de frică, reuși să-și elibereze mâinile și să-l lovească unde nimerea. Când îl lovi peste față, Lazar o prinse de mâini și strigă furios:

-Sălbatico! izbucni el și, în timp ce ochii ei se măreau de teamă o trase spre el.

– Nu! strigă ea.

Dar nu o auzea nimeni altcineva în afară de el. Deodată, nu se mai afla pe plaja izolată din Grecia la mii de kilometri distanță de țara ei și cel care o ținea nu mai era Lazar. Se zbătea să scape de bestia care încerca s-o violeze. Era pe o alee întunecată, sufocată de coșmarurile amintirilor trecute. Soarele dispăruse; lumea era cenușie.

– Nu! încercă ea să strige, dar totul se întunecă și leșină.

Capitolul 4

Încet, încet, începu să-și revină și deschizând ochii, descoperi că era încă pe plajă, cu Lazar alături. Numai că acum nu o mai bătea soarele, pentru că era așezată la umbră. Probabil că o mutase el acolo, se gândi ea, și își aminti tot ce se întâmplase. Dorindu-și să se îndepărteze de el cât mai repede se chinui să se ridice, și își dădu seama că încerca să o ajute:

– Nu mă atinge! murmură ea scurt, alarmîndu-se din nou.

Îi dădu drumul, dar Clare se simțea încă slăbită după leșin și nu era stăpână pe picioarele ei, și ultimul lucru pe care și-l dorea era să se prăbușească din nou în brațele lui. Așteptă câteva minute să se liniștească. Lazar îi dăduse drumul când îi ceruse, așa că poate nu era genul care să profite de starea de slăbiciune în care se afla. Au rămas tăcuți pe plajă și Lazar nu spuse nimic până când văzu că și-a revenit. Apoi Clare, pe punctul de a se ridica, fu oprită brusc:

– Poți să-mi spui ce dracu' a fost asta?!

– …am leșinat, replică fără să se mai uite la el.

Nimic nu ar fi făcut-o să-i spună care fusese motivul pentru care leșinase în brațele lui.

– Știu foarte bine că ai leșinat, eram acolo!

Clare se ridică, uitîndu-se impacientată după rochie, dar el o făcu să se așeze din nou.

– Nu pleci nicăieri domnișoară Clare Harper, până nu îmi spui exact ce te-a făcut să leșini în felul acesta.

Clare încerca să găsească o scuză plauzibilă, și se gândea că era mai isteț decât îl crezuse. Lazar își dăduse seama că gândul de a se afla brațele unui bărbat o speriase de moarte. Oricât și-ar fi dorit să-l roage să-i dea rochia, era mult mai important ca el să nu ia acest gest drept un semn că îi este teamă de bărbați. Lazar nu se grăbea și părea că ar fi fost gata să aștepte toată ziua ca ea să-i dea răspunsul. Clare știu că trebuia să-l convingă cu o explicație satisfăcătoare.

– Leșinul meu nu a avut nici o legătură cu faptul că mă aflam în brațele tale.

– Nu? întrebă el. nefiind convins.

– Nu.

– Vrei să spui că mai devreme nu ai fost îngrozită? Că nu te-ai luptat de parcă ai fi crezut că nu o să aștept până sâmbătă?

– Eu nu-mi doresc să se întâmple asta, dar tu știi acest lucru deja. Totuși, pentru Dumnezeu, fetele nu mai leșină când le ia un bărbat în brațe, spuse ea descoperindu-și și talente de actriță.

El o privi aspru, făcând-o să se simtă mai bine văzând că asta semăna mai mult cu părerea lui despre englezoaice.

– A fost din cauza căldurii, continuă ea. Nu sunt obișnuită cu ea. Cred că am stat prea mult la soare și în plus lupta cu tine m-a epuizat.

O privea neîncrezător și Clare și-ar fi dorit să afle la ce se gândește. Apoi Lazar o întrebă insinuant:

– Deci, vrei să îmi spui că nu ți-e teamă să ai de-a face cu un bărbat?

– Sigur că nu, spuse hotărât, iar Lazar adăugă nepăsător:

– Bine atunci. În cazul ăsta nu trebuie să mă mustre conștiința. Nu mai sta prea mult pe aici, nu pare să-ți facă bine, adăugă el cu un zâmbet înșelător.

După ce plecă el, Clare mai rămase un timp, simțindu-se mai bine, acum că era de una singură, preocupată de cele întâmplate. Se încruntă pe măsură ce încerca să găsească înțelesuri ascunse în ceea ce discutaseră. Seara precedentă Lazar nu o crezuse că nu avusese niciodată un prieten. Credea că nu era virgină, acum când îi spusese că nu îi era teamă de bărbați? Știa că nu voia să se culce cu el. Oare înțelesese că nu-i place să i se impună relațiile, ci să și le aleagă singură? Odată ajunsă în cameră, uită de Lazar pe moment, când descoperi că Phoebe îi spălase și călcase hainele pe care le purtase până ieri. Fusese amabil din partea ei, se gândi Clare. Și-ar fi oferit ajutorul, dar știa că Phoebe nu ar fi acceptat și cu atât mai puțin stăpânul casei. Se dezbrăcă nepăsătoare de costumul de baie, știind că nu-l va mai purta altă dată. Rămase în cameră tot restul zilei. Nu putea să dea, din nou, cu ochii de gazda ei, iar când Phoebe veni să o anunțe că e gata prânzul, îi dădu de înțeles că nu se simte bine și nu vrea să mănânce nimic. Spre seară începu să i se facă foame. Dar nu și-ar fi dorit nici cina, la gândul că trebuia să-l întâlnească la masă pe Lazar Vardakas. Era puțin dupa ora șapte, și ea era în pat, încercând să-și ignore stomacul înfometat, când, din nou fără să bată la ușă, apăru Lazar

Vardakas. Ridicându-se, Clare îl privi mirată când îl văzu că se așază pe marginea patului.

– Cum te mai simți? întrebă el blând, ca și cum chiar ar fi fost îngrijorat de starea ei.

– Mai bine, spuse ea, uitând că plănuise să facă pe bolnava.

– Bine. Având în vedere că ai lipsit la masa de prânz, am cerut ca cina să fie mai devreme. Vom mânca în jumătate de oră.

– Nu mi-e foame, replică ea și văzu cum dispare orice urmă de blândețe de pe fața lui.

– Vei mânca, spuse pe un ton impunător și, uitându-se disprețuitor la rochia ei șifonată, adăugă:

– Du-te să te schimbi, și te vei simți și mai bine odată împrospătată.

– Eu nu... începu ea, dar fu oprită de o nouă privire arogantă.

– Pot să fac eu pe camerista domnișoarei dacă e nevoie, spuse el cu subînțeles.

Clare știu că dacă nu o să fie la masă în jumătate de oră, avea să vină să o vâre în cadă și apoi s-o târască afară și să o îmbrace. Învinsă, îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Oh, pleacă odată!! explodă ea. M-am săturat până peste cap de tine și de aerele tale de șef.

Coborând pe partea cealaltă, observă și mai înfuriată că în loc să-l facă să-și piardă controlul, mica ei criză mai degrabă îl amuzase. Fără un cuvânt, intră în baie și trânti ușa. Bineînțeles că excesul ei de furie nu dură mult. Încă o dată o uimea noul ei comportament. Nu avea de gând să se dezbrace până când nu auzea închizându-se ușa de la cameră. Ieși să se îmbrace. Însă, până ajunse la masă, era iar înspăimântată. Curând avea să se

întunece, și ea ura noaptea. Dacă în timpul zilei abia reușea să facă față gândindu-se la soarta ce o aștepta, noaptea, teama căpăta proporții cu fiecare oră nedormită. Drept urmare, doar ciuguli din mâncarea de altfel delicioasă. Le-a fost servit dolmadakia, o specialitate grecească de care mai auzise dar nu gustase niciodată, urmată de o friptură de vițel pregătită excelent. Spre sfârșitul mesei, se întreba dacă atmosfera tensionată i se datora ei sau avea și Lazar partea lui de vină, pentru că spre deosebire de seara trecută, el vorbise foarte puțin.

– Pot pleca? întrebă când văzu că el își terminase cafeaua.

Lazar o privi acru. Deodată, în liniștea tensionată, se auzi un telefon sunând. Clare tresări la auzul sunetului neașteptat. Se uită la Lazar și cum telefonul încă suna, găsi scuza perfectă pentru a pleca. Dădu vina pe ghinion, gândindu-se că ar fi evitat încă o privire dezaprobatoare, dacă ar mai fi așteptat câteva secunde și întrebându-se totodată de ce ar trebui să o deranjeze atât de mult felul în care o privea.

– Vrei să vorbești în liniște, zise ea ridicându-se de la masă.

Privirea lui era sarcastică.

– Cum, probabil, voi vorbi doar în grecește, nu cred că se vor dezvălui secrete de afaceri majore.

Clare se întoarse, gata să plece spre camera ei, și simți că o urma. Grăbită să se îndepărteze, se ciocni de Rasmus, care venise să-i spună lui Lazar cine era la telefon. Când Rasmus se dădu la o parte, ea încercă să-și continue drumul, știind că Lazar încă o urma, anticipând faptul că va scăpa de el în momentul în care ajungeau în dreptul ușii pe care o credea a fi a biroului. Rasmus o lăsase deschisă, iar când Clare trecu prin dreptul ei, văzu un

birou mare și știu că avusese dreptate când bănuise că aici se retrăgea Lazar, pentru a rezolva diverse probleme, atunci când nu-l vedea prin preajmă. Însă Lazar o prinse de braț, făcând-o să se oprească și să-l privească întrebătoare, iar îngrijorarea pentru ea dispăru când îl auzi spunînd:

– M-am înșelat când am crezut că este vorba de afaceri. Și cum ea nu înțelegea, el adăugă ca din întâmplare. Fratele meu Aeneas vrea să îmi vorbească.

Îi dădu drumul la braț și se îndreptă direct spre telefon, începând să vorbească în grecește.

Dar dacă avea impresia că poate să-i dea această informație și apoi s-o lase să plece în cameră fără să afle ce avea Aeneas să-i spună, se înșela amarnic. Fără să aștepte să fie invitată, Clare îl urmă, știind că este conștient de prezența ei, pentru că nu-și întrerupse discuția. Spre sfârșitul conversației făcu o pauză, se întoarse spre ea și-i aruncă o privire rapidă, ascultând în continuare ce îi spunea fratele lui. Apoi îi auzi spunând ceva care suna ca o comandă și ea știu, instinctiv, că-l ceruse la telefon pe Kit. S-a convins de asta o clipă mai târziu, când înainte de a-l auzi vorbind în engleză, văzu cum figura i se întunecă și privirea îi devenea de gheață și deși se controla, se simțea în vocea lui o furie abia stăpânită.

– Răspunde-mi cu da sau nu, spuse el nelăsându– l pe Kit să zică altceva.

Ai dus-o pe sora mea înapoi cu tine în apartament?

Clare nu putea ști ce răspunsese fratele ei, dar cu siguranță nu se limitase la răspunsurile monosilabice care îi fuseseră impuse, pentru că, dintr-o dată, Lazar izbucni sălbatic:

– Cum îndrăznești să murdărești numele surorii mele, sugerând că a mințit? Și încă o dată îl opri pe Kit. Nu trebuie să o întreb nimic. Sora mea nu și-ar minți părinții, sunt sigur de asta. Apoi, înainte ca interlocutorul lui să apuce să mai zică ceva, furia lui Lazar dispăru pentru a face loc unei atitudini sobre, când adăugă cu răceală:

– Ai dus-o pe sora mea în patul tău și i-ai luat puritatea. Permite-mi să-ți spun că o am aici, cu mine, pe sora ta, Clare. Ea va fi tratată exact în același mod în care tu ai tratat-o pe Sophronia.

Clare rămase încremenită, când auzi cât de necruțător și de dur îl informase Lazar pe Kit de ceea ce intenționa să-i facă ei. Privea aproape cu încetinitorul cum Lazar îndepărta receptorul, în care se auzea urlând de furie Kit. Și atunci Clare, care fusese totdeauna cea protejată, simți cum se rupe ceva în ea. Îi smulse telefonul lui Lazar și fu ea, cea care proteja acum:

– E în regulă Kit, e în regulă, încercă ea să-l liniștească.

– Cum Dumnezeu a reușit să te aducă acolo?! întrebă Kit în timp ce făcea un efort supraomenesc de a-și depăși starea de șoc. Și unde dracu' e Bruce? A încercat porcul ăla… oh Doamne! Și eu sunt blocat pe insula asta nenorocită, și nu pot să ajung la tine!

– Sunt bine, încercă ea în continuare să-l calmeze, cu lacrimi în ochi, auzindu-l cât de nenorocit se simțea.

– Nu te-a atins?

– Nu, nu, bineînțeles că nu. Sunt foarte bine tratată; e mai mult ca o vacanță, spuse ea sperând că poate termina discuția fără să izbucnească în plâns. Dacă ar fi făcut asta, Kit nu ar mai fi crezut-o. Nu-ți face griji, n-ai de ce să-ți faci probleme, îți promit…

Se auzi o voce de grec, și Clare știu că fratelui ei i se luase telefonul. Fără să se uite la Lazar, îi înmână receptorul și-l auzi cum încheie discuția în grecește și închide. Abia atunci ridică privirea și se uită la el.

– Deci… i-ai spus fratelui tău că nu trebuie să se îngrijoreze pentru tine, spuse el încet.

Clare nu răspunse. Se simțea epuizată, incapabilă de a mai spune ceva. Apoi vocea lui Lazar se auzi din nou, încă liniștită dar cu o notă amenințătoare.

– Nu e bine să-ți minți familia, zise el într-un mod care o alarmă iar. Totuși, în cazul în care nu ai înțeles care este rolul tău aici, continuă cu o voce severă, poate ar fi bine să îți spun că ar trebui să-ți faci griji, chiar dacă fratele tău nu-și face!

Clare nu mai așteptă să audă altceva și fugi în camera ei. Un lucru ciudat se întâmplă, în acea noapte, pe când stătea în pat, în timp ce se gândea la propria teamă pentru viitor și la chinul prin care trecea Kit, acum că o știa singură în Grecia. Ultima persoană la care s-a gândit nu a fost nicidecum mama sau tatăl ei, nici Bruce sau Kit, ci… Lazar Vardakas. Felul în care zâmbise după excesul ei de furie de dinainte de masă, îl făcuse să pară mult mai tânăr, liber de orice griji, fericit, plăcut.

Cu acest gând ciudat, adormi, și pentru prima dată de când rămăsese singură acasă, dormi liniștită toată noaptea.

Era dimineață când Clare se trezi și nu-i veni să creadă că dormise neîntrerupt toată noaptea. Nu era însă o dimineață însorită. O ploaie măruntă începuse, dar asta nu o deranja. Întotdeauna se simțea mai bine în timpul zilei; cu toate că era încă preocupată de Kit, situația nu mai părea la fel de

amenințătoare cum fusese seara precedentă. Fiindu-i foame, Clare ieși din cameră și dădu peste Phoebe, care o conduse în încăperea unde avea să ia micul dejun. Abia începuse să mănânce, când Lazar apăru. Dar, spre surprinderea ei, în dimineața aceasta întâlnirea cu el nu îi afectă în nici un fel apetitul. Lazar o salută morocănos și se duse să privească pe fereastră, ploaia mocnită. Era îmbrăcat cu pantaloni negri și avea un tricou mulat, și cum stătea cu spatele la Clare, putea foarte bine să-l examineze. Era lat în umeri, lucru uimitor pentru cât de zvelt era, se gândi ea, pe când își schimbă grăbită direcția privirii, căci Lazar se plicitisise de priveliște și se întorsese. Simți cum o privește și ghici din tăcerea lui că nu era tocmai persoana pe care o prefera în acea dimineață. De aceea, fu foarte surprinsă când el spuse:

– Termină-ți micul dejun, căci vom face o plimbare cu mașina.

– O plimbare! spuse Clare, și privi expresia de "accepți sau nu" pe care Lazar o avea întipărită pe față.

– Nu ți se pare o idee bună?

– Ba da, dar…

I se părea o idee foarte bună. Plimbările în împrejurimi sau pe plajă erau excluse pe o vreme ca asta, iar ideea de a sta închisă în cameră, așa cum făcuse în ziua precedentă, nu i se mai părea atât de bună. Cu toate astea era încă bănuitoare. De ce ar fi vrut să o ia la plimbare? Nu o plăcea suficient cât să vrea să stea închis în mașină cu ea.

– De ce? întrebă ea. Dacă vrei să faci o plimbare, nu ești obligat să mă iei și pe mine.

– Să spunem că m-am gândit că s-ar putea să-ți placă să vezi ceva din țara în care te afli. Era evident că se săturase.

Dar faci cum vrei, eu plec în jumătate de oră.

Păși pe lângă ea și ieși din cameră, lăsând-o să-și termine masa singură. Zece minute mai târziu, pe când își aranja părul în cameră, încerca să-și spună că se hotărâse să meargă doar pentru că știa că el nu vroia asta cu adevărat, și știa că decizia ei de a veni l-ar fi scos din sărite. Și, cum el o înspăimântase de atâtea ori, merita, acum, să sufere un pic. Dar când se duse în dreptul ferestrei de la terasă, de unde nu avea cum să nu o vadă, își dădu seama că Lazar îi trezise interesul sugerându-i că s-ar putea să-i placă să vadă câte ceva din țara lui. Îl văzu când aduse Merecedesul în față și văzu că avea trasă capota pentru a-i apăra de ploaie. Simți un fel de neliniște la gândul că s-ar putea să n-o observe. Ploaia se oprise pentru moment, dar Clare se gândi că probabil va porni din nou. Lazar ieși din mașină și verificând ceva la ea, o observă, întâmplător, pe Clare. O fixă cu privirea câteva secunde, apoi îi făcu semn să coboare și să i se alăture.

În prima jumătate de oră, în mașină a domnit o liniște apătoare. Clare se gândi că poate i se datora ei, așa că încercă să se relaxeze, dar Lazar nu o ajuta deloc, păstrând aceeași atitudine care contribuia la atmosfera tensionată. Nu că și-ar fi dorit ca el să vorbească! "Doamne ferește!" se gândi ea concentrându-se să admire zona de munte prin care treceau. Era o privelițte minunată și și-ar fi dorit să poată să se bucure de acest peisaj. Apoi văzu că ploaia, despre care crezuse că o să țină toată ziua, se mai potoli.

– Se pare că o să se însenineze, încercă ea să facă o remarcă, mai mult pentru că simțea tăcerea aceea mult prea grea.

Lazar nu răspunse, iar Clare tocmai se gândea "Oh, încetează".

– Am sperat că așa va fi. O să dau capota jos mai târziu dacă se încălzește.

Asta însemna că plimbarea lor va dura mai mult? Clare se simți mai relaxată. Totuși, îi răspunsese, așa că poate nu era atât de morocănos pe cât îl crezuse. O jumătate de oră mai târziu intra în portul Moudania, unde opri.

– Vrei să te dezmorțești? o întrebă el cu o figură senină, făcând-o să se întrebe cum de crezuse că e morocănos și ursuz.

– Da, răspunse ea și deja deschidea portiera.

Clare privea fascinată vasele pescarilor, împodobite cu felinare pe care aceștia le aprindeau în larg. Stând acolo, realiză că era înconjurată de turiști străini. Apoi văzu un vas care nu era de pescuit. Era un iaht cu steagul Marii Britanii. Deodată, se simți mai liniștită, toate temerile îi dispărură și întorcându-se spre Lazar, care o așteptase răbdător alături, îi zâmbi. Pentru câteva secunde ,el nu a avut nici o reacție. Apoi, privind în direcția în care se uita Clare, observă și el steagul țării ei și se întoarse spre ea.

– Când vezi asta ți se face dor de casă?

Clare se gândi puțin. Nu, nu o făcea să-i fie dor de casă. O luminase, o făcuse să nu se mai simtă atât de străină într-o țară care nu era a ei, îi dăruise aproape un sentiment de fericire, dar, ciudat, nu o făcea să-i fie dor de țară.

– Nu, spuse ea sincer, fără să mai adauge altceva. Avu apoi cea mai ciudată senzație, când Lazar îi zâmbi și se arătă mulțumit de răspunsul ei. "Probabil că am mâncat prea repede la micul dejun" se gândi Clare, încercând să alunge sentimentul ciudat pe care i-l trezise zâmbetul lui. Se grăbise să mănânce mai repede, pentru ca

el să nu o lase acasă. Din acel moment, nu s-a îmbunătățit doar vremea. Era ca și cum lui Lazar îi dispăruse orice stinghereală când Clare îi spusese că nu-i este dor de casă. Atmosfera tensionată dispăru aproape instantaneu, și Lazar chiar o tachină că vrea să fie ca ceilalți turiști, când se arătă interesată de o tavernă.

– O să deschidă? întrebă ea.

Drept răspuns, el o ghidă spre una dintre terase. S-au așezat la o masă afară, și au băut câte o cafea înainte să se întoarcă la mașină. Lazar privi cerul senin și descoperi Mercedesul.

Clare găsi experiența de a-i sta alături în momentul în care acceleră, deosebit de incitantă. Poate pentru că era o situație diferită. Totuși, el nu mergea prea repede, gândindu-se că trebuie să se poată bucura de priveliștile superbe. Da, asta era. Era o situație diferită. Noul scenariu o făcea să se simtă atât de vie. Pentru că fusese de multe alte ori pasagerul lui Kit, dar niciodată nu se simțise așa. Plimbarea o îmbujora și o făcea să se lumineze toată. Era uimită de tot ceea ce vedea. La fiecare intersecție apăreau mici temple, iar când văzu pe marginea drumului un cultivator de pepeni, care își instalase o tarabă în speranța că va face ceva vânzare, fu iar surprinsă. De-a lungul drumului apărură o casă sau două, și văzu chiar și un teren pentru aterizări și se gândi că acolo aterizaseră și ei. Presupunerea ei se adeveri, când Lazar o anunță că intră în Thessaloniki, adăugând că vor lua prânzul acolo. Clare îi spuse relaxată și nesimțindu-se deloc amenințată de prezența lui acolo, că prefera denumirea grecească a orașului în favoarea traducerii "Salonic".

– Thessaloniki a fost sora lui Alexandru cel Mare, îi spuse el.

Se spune că numele orașului a fost dat după al ei.

Istoria fusese întotdeauna un subiect preferat pentru Clare, și fără a se lăuda cu propriile cunoștințe, ea adăugă:

– Alexandru, regele macedonenilor, și primi din partea lui Lazar un zâmbet ce o făcu să-i pară bine că se hotărâse să-l însoțească.

Îndată ce Lazar parcă mașina, Clare realiză cât de ciufulită era din cauza vântului, și începu să caute prin geantă pieptenele, dar își aduse aminte că-l uitase pe masă.

– Mi-am uitat pieptenele, se plânse ea.

Lazar se uită la ea, iar Clare simți o ușoară panică în momentul în care se apropie de ea. Dar se liniști când îl văzu că deschide torpedoul pentru a scoate și a-i da un pieptene.

– E al Sophroniei, spuse el.

În timp ce se aranja, Clare se gândi că fusese prima oară când pomenise numele surorii lui fără vreo urmă de furie în voce. Au luat prânzul în cel mai elegant restaurant în care fusese vreodată Clare. Lazar nu venea aici pentru prima oară, iar asta se observa după felul în care erau tratați, dar și după cum i se adresau lui. Datorită prezenței ei, Lazar se adresă chelnerului în limba engleză, iar acesta îi răspunse în aceeași limbă. Cum Clare spusese că vrea să încerce ceva tipic grecesc, Lazar o îndemnă să aleagă o "taramosalata", un pateu cu icre de pește, care era atât de gustos și ar fi putut forma de unul singur masa de prânz fără a mai fi urmat de "pastichio" , macaroane și carne tocată într-un sos cu parmezan. Au discutat liniștiți și deși uneori el o făcea să zâmbească timid, moment în care o privea mai intens decât de obicei, ea nu înțelegea motivul. Tot ceea ce știa era că reușise să

o facă să participe la discuție, ea care de obicei era atât de rezervată în prezența străinilor. El rămase surprins de faptul că știa că Alexandru cel Mare fusese în tinerețe elevul marelui filozof Aristotel.

– Nu suntem departe de locul de naștere al lui Alexandru, o informă el. Săpăturile arheologice au scos la iveală rămășițe ale palatului său de vreo câțiva ani. Vrei să îl vezi?

– Am putea? îngăimă ea, iar ochii îi străluciră.

Lazar zâmbi în fața înfiorării ei, iar Clare avu din nou acel sentiment ciudat și se gândi că exagerase cu taramosalata.

– Dar mai înainte, să facem o scurtă plimbare, spuse Lazar.

Afară, căldura era insuportabilă, iar Clare nu știa care erau intențiile lui Lazar când el o prinse de mână și o ghidă spre unul dintre magazine. Asta înainte de a se opri cu ea la o tejghea unde, cu un amestec din toate limbile pământului, căzu la înțelegere cu vânzătorul și alese o pălărie elegantă de soare pe care i-o puse pe cap.

– Goetevtikos, spuse el dându-se un pas înapoi pentru a o admira.

Clare nu știa ce însemna cuvântul acela, dar sunase ca un compliment iar ea se înroși și fu bucuroasă că Lazar se întorsese în acea clipă să-i plătească vânzătorului, oferindu-i totodată posibilitatea de a arunca o privire în oglindă. Observă cu uimire cât de diferit arăta, sau cel puțin de la gât în sus. Era obișnuită cu rochia ei, totuși realiză că și-ar fi dorit să aibă și alte haine. Respinse astfel de dorințe, știind că era destul de mulțumită cu garderoba pe care o avea și se concentră asupra pălăriei. Cum o făcea să arate? În nici un caz sofisticată, se îndoia că ar fi putut să

arate vreodată așa, dar o făcea să pară ca și cum nu era doar tânăra sfioasă și ciudată de până atunci. Vocea lui Lazar o făcu să se se îndepărteze de oglindă.

– Nu m-ai crezut când ți-am spus că arăți încântător?

Se abținu să-i spună că mai devreme îi vorbise în grecește, din moment ce de data asta nu putea să-i ascundă faptul că se înroșise din nou. Pășind fericită alături de el, nu știa unde avea să o ducă după ce ieșiră din magazin. Se obișnuise cu căldura, dar când el o duse într-o frumoasă biserică bizantină, simți diferența de temperatură. Biserica fusese recent reataurată, află ea de la Lazar. Multe dintre clădirile de acest gen avuseseră de suferit în urma unui cutremur din Thessaloniki, cu vreo câțiva ani în urmă. Entuziasmul îi spori pe când ajunseră la mașină. În curând aveau să ajungă la Pella, locul de naștere a lui Alexandru; abia aștepta! Înainte de a ieși din Thessaloniki, așa cum prefera să-i spună, trecură pe lângă un turn rotund și întrebă ce era.

– I se spune Turnul Alb, o informă Lazar povestindu-i cum este iluminat noaptea și adăugând:

– Mă tem că nu-l vom putea vizita. Este deschis doar zece zile pe an și asta în timpul Târgului Internațional, ce se ține aici. Dar asta se va întâmpla abia luna viitoare. Clare nu înțelegea de ce simți deodată regret la gândul că în septembrie va fi departe de Grecia, ea care abia aștepta să ajungă acasă, înapoi în brațele protectoare ale familiei sale. Dar părea să arunce o umbră asupra întregii zile, o umbră ce dispăru când Lazar conduse până la un câmp în mijlocul căruia se afla Pella. Arheologii reușiseră să scoată la suprafață un palat ce fusese construit în urmă cu mai bine de două mii de ani, se gândi Clare, în timp ce ea și Lazar se

plimbau fără grabă prin situl arheologic examinând coloanele înalte și mozaicul podelelor. Mozaicul era făcut din mii de pietricele îmbinate atent. Probabil că lucrase o armată de artiști acolo și trebuie să le fi luat o grămadă de timp, se gândi ea, păstrând liniștea asupra emoției ei; recunoscătoare lui Lazar că o lăsa să admire fără a spune un cuvânt. Într-un final, trebui să se întoarcă, dar era atât de preocupată de ceea ce văzuse, încât nu observă că Lazar se oprise pentru a lăsa o doamnă în vârstă să treacă în fața lor, și se împiedică de el prinzându-se instinctiv de mana lui. Și tot din instinct, când realiză ce făcuse, încercă să-și retragă mâna. Dar descoperi că lui Lazar îi făcea plăcere să-i simtă mâna pe brațul lui, căci îi spuse:

– Las-o acolo. Și pe când inima începu să-i bată tare, el adăugă neglijent. Terenul e accidentat, ai putea să cazi. Mai sunt câteva mozaicuri într-un mic muzeu de peste drum. Vrei să arunci o privire? continuă el pe același ton.

Odată intrați în muzeu, îi dădu drumul la mână pentru a putea să se plimbe în voie. Lazar se apropie de ea când Clare ajunse în fața celui mai impresionant mozaic. Era lucrat ca și cel văzut mai devreme afară și reprezenta un bărbat ce stătea lângă un leu. Clare ascultă fascinată cum Lazar îi spunea că era vorba de Krateros, care îi salvase viața lui Alexandru, la o vânătoare de lei. Când părăsiră Pella, Clare știu că se vor îndrepta spre vilă. Dar gândul nu o deranja pe cât ar fi trebuit, și realiză atunci, nu fără uimire, că în ciuda a ceea ce se întâmplase, petrecuse una din dintre cele mai frumoase zile din viața ei. În drum spre casă s-au oprit la un motel unde au băut un ceai, iar tăcerea se lăsă între ei. Clare se simțea obosită, dar nu acesta era motivul pentru care era

atât de tăcută, se gândi ea confuz. Cum a putut să fie așa de fericită când Kit…

– Te simți bine, Clare? o întrebă Lazar când văzu că nu spusese nimic de ceva vreme.

– Sunt bine, răspunse ea și se gândi că și el trebuie să fie obosit după atâtea ore de condus, pentru că nici el nu mai avusese multe de spus. Și apoi întoarse spre vilă.

Clare sări repede din mașină, redevenind timidă deodată, după ce toată ziua vorbise atât de liber cu el.

– Îți mulțumesc pentru ziua de azi Lazar, spuse ea politicos.

El redeveni sever, acum că ajunseseră acasă, iar timpul ce i-l acordase se scurgea cu repeziciune, timiditatea nu o mai lăsa să gândească și fugi în casă. Închizând ușa camerei sale, Clare se sprijini câteva secunde de ea. Apoi, scoțându-și pălăria de la Lazar, o privi și gândul îi zbură la cât de minunată fusese ziua. Și atunci știu că nordul Greciei o cucerise.

Capitolul 5

Când se trezi a doua zi dimineață, Clare realiză că avusese parte de încă o noapte neîntreruptă de somn. Se întreba cum era posibil, pentru că avea destule probleme pe cap, care să o țină trează ore întregi, și totuși, imediat ce închidea ochii o cuprindea somnul. " Datorită aerului curat, probabil" se gândi ea în timp ce își alegea fără entuziasm o rochie. Când ieși pe terasă pentru micul dejun, Lazar nu era de găsit. Își dădu seama că se sfia să-l întîlnească după ziua magică pe care o petrecuseră, gândindu-se că era posibil să se fi schimbat în bărbatul dur și rece. Nu apăruse nici la cină în seara precedentă, reflectă ea în timp ce își făcea un suc de fructe. Ideea care îi încolțise încă de când cinase singură, reapăru. Oare nu se simțise la fel de bine pe cât arătase? Găsise compania ei atât de neinteresantă, încât a trebuit seara trecută să iasă să caute pe cineva mai sofisticat? Nu l-ar fi putut învinovăți pentru asta. Pentru că, în definitiv, era un bărbat monden. Stilul de viață pe care îl observase la el îi arătase că într-o zi putea fi la Londra cu afaceri și la New York în următoarea. Cum ar fi putut

să concureze cu femeile elegante și versate în arta conversației pe care le întâlnea, probabil, zilnic? Gândurile ei se opriră aici. " Să concureze?!" Chiar se gândise la acest cuvânt în ceea ce privea relația dintre ea, alte femei și Lazar Vardakas?! Dumnezeule mare! Nu o interesa ca bărbat! Singurul ei interes fusese acela de a-l scăpa pe Kit de soarta ce-l aștepta. Dar apariția acestui cuvânt, " concurență", oricât de ridicol era, o făcu să analizeze ce anume o făcuse să-și schimbe părerea. Tocmai termina cafeaua când realiză că fără să-și dea seama, Lazar încercase de fapt s-o facă să lase garda jos. Nu că fusese lipsit de bun-simț. Oh, îi admirase silueta când se îmbrăcase cu acel costum de baie. O făcuse să fie conștientă de faptul că era femeie. Se luptaseră pe plajă, dar abia acum realiza că Lazar nu intenționase s-o sărute în acea zi când leșinase. Fusese propria ei isterie, panica ce se crease datorită imaginației sale; acele amintiri îngrozitoare făcuseră asta. Îi spusese foarte ferm că trebuia să se ducă la el până sâmbătă. Și mâine era sâmbătă! Un sentiment de panică binecunoscut începu să o cuprindă, dar se luptă să-l îndepărteze, având nevoie de o minte cât mai limpede pentru a se putea gândi. Lazar Vardakas probabil că observase ceva care îi spusese că nu se va apropia de el dacă va continua să o trateze cu răceală. Și deși ieri nu încercase nici un contact fizic, Clare își aduse aminte de momentul din mașină când crezuse că vrea să o sărute, dar el nu dorise să facă asta, de fapt se aplecase pentru a-i scoate, din torpedou, pieptenele cerut. "Nu", se gândi ea, ziua de ieri fusese pentru crearea unei atmosfere de prietenie. Pentru a-i câștiga încrederea. Să o facă să se destindă, să se simtă în largul ei alături de el, pentru ca în seara ce venea, când avea să se ducă la el… În

acel moment, se sfii să meargă mai departe cu gândurile. Nu putea să facă față la ceea ce urma; de ce se chinuia Lazar atât? Era suficient de știut că pentru păcatul lui Kit, Lazar cerea un preț care trebuia plătit până a doua zi. Era în joc onoarea familiei lui și hotărâse un lucru: Clare urma să fie cea care trebuia să plătească acel preț.

Stând pe terasă observase, fără să vrea, că Rasmus era ocupat cu udatul grădinii. Deodată, Lazar apăru de nicăieri și se duse să-i vorbească. Clare nu știa dacă Lazar se așteptase ca ea să fie pe terasă. Lazar păru că vrea să vină spre ea, dar pe Clare o cuprinseră niște emoții pe care nu le putea controla, încât țâșni în casă înainte ca el să apuce să facă mai mult de doi pași. Ca și cum Dracula însuși ar fi urmărit-o, Clare alergă fără să se oprească, până în camera ei, unde închise ușa în urma ei și o deschise pe cea de pe terasă pe unde și ieși fugind către păduricea de pini pe care o explorase în prima zi. Acolo, se opri; avea un unghi bun din care putea observa vila și aștepta, dar nu era nici un semn că Lazar ar veni după ea. Agitația ei începu să se domolească, dar nu era nicidecum pregătită să părăsească ascunzătoarea. La scurt timp, auzi zgomotul făcut de plecarea Mercedesului, și-l văzu pe Lazar la volan. Măcar nu plecase cu barca, se gândi Clare ușurată. Petrecu restul dimineții plimbându-se prin pădure; având în vedere că nu putea să-l evite la nesfârșit, își propuse ca la masa de prânz să fie cât mai stăpână pe sine. Dar Lazar nu apăru la masă, și Clare își dori să fi știut ceva grecește ca s-o descoasă pe Phoebe în legătură cu plecarea lui. Mai târziu, în camera ei, pe când căuta o batistă curată, Clare dădu peste costumul de baie, într-un sertar. Phoebe probabil îl pusese acolo. Vru să închidă sertarul, dar îi

veni o idee. După cum se părea, Lazar avea să fie plecat toată ziua și ea avea la dispoziție plaja, numai pentru ea, toată după-amiaza. Afară era o căldură arzătoare. Se gândi la apa aceea răcoritoare; apoi nu se mai gândi la nimic și imediat fu pe plajă, având costumul de baie pe sub rochie. Se plimbă desculță prin nisip și fu bucuroasă că purta pălăria cumpărată de Lazar, căci soarele bătea cu putere. Se hotărî să mai aștepte un pic înainte să intre în apă, pentru că abia mîncase, găsi un petec de umbră și se așeză, pregătindu-se să-și lase gândurile să rătăcească. Nu apucă să facă asta, pentru că privind înapoi către vilă, pulsul îi crescu observând nu numai că Lazar se întorsese, dar și că se îndrepta către ea. Primul impuls de a se ridica și fugi trebuia stăpânit. Nu putea să fugă toată ziua de el. Și-apoi, probabil că o credea, deja, foarte diferită de celelalte femei pe care le cunoștea. Și ea nici nu dorea să fie ca ele, nu, bineînțeles că nu dorea. Îl privi pe când se apropia, înalt, atletic, pășind ușor. Se opri când era la vreun metru de ea, făcând-o să ridice capul pentru a se putea uita la el; nu putea să-i spună nimic, nu-i venea nimic în minte.

– Bună ziua, Clare Harper. Te deranjează dacă rămân și eu? întrebă el și, fără să aștepte răspunsul ei, se trânti pe nisip.

– Mi s-a părut că te-am văzut... auzit plecând, spuse ea și știind că se bâlbâise, întoarse capul în altă parte, pentru că simți că se înroșește.

– Da? întrebă el, fără să comenteze asupra bîlbâielilor ei. Am venit să te întreb dacă nu vrei să vii cu mine, dar nu erai în cameră.

– Eu... începu ea, încercând să găsească o scuză care s-o facă să pară mai puțin neîndemânatică decât probabil că părea.

Dar nu mai fu nevoie.

– Nu că ar fi fost prea interesant. Ar fi trebuit să mă aștepți până terminam cu ceea ce aveam de făcut pentru unchiul meu, dar poate ți-ar fi plăcut plimbarea.

– Unchi?

Clare se agăță de acest cuvânt în speranța că-l va face să uite s-o mai întrebe de ce fugise. Iar Lazar îi povesti că primise un telefon, înainte de cină, seara trecută, când i s-a spus că unchiul lui suferise un accident de mașină. Așa că a trebuit să plece imediat la spital.

– Îmi cer scuze că te-am lăsat să cinezi singură, încheie el.

Dar faptul că cinase singură nu o mai interesa pe Clare, care uită toate gândurile ce și le făcuse și adăugă înduioșată:

– Unchiul tău va fi bine?

– Oh, da. Aseară nu arăta prea bine, dar chiar și așa nimic nu-l poate opri pe bătrân să fie mai întâi un om de afaceri și apoi pacient, spuse Lazar, ușor amuzat.

Chiar dacă era sedat, asta nu l-a oprit să-mi dea o listă cu telefoane pe care să le dau în locul lui, sau să mă pună să-i aduc diferite documente peste care trebuia să se uite în dimineața asta.

Clare trebui să zâmbească, în timp ce își imagina un bătrân șiret, care era bolnav, dar hotărât să nu lase frâiele din mână.

– Astăzi, când l-ai văzut, era mai bine?

– Se poate spune că le făcea zile negre, spuse Lazar afișând un zâmbet pe care Clare îl găsi fascinant.

Se uită repede în altă parte, încercând să găsească ceva ce ar fi putut spune

– Așadar, ai rude în nordul Greciei? spuse ea realizând în același timp cât de stupidă era întrebarea. Evident că avea.

Dar Lazar păru să nu observe.

– Suntem o familie mare. Am rude aproape peste tot prin Grecia. Deși suntem macedoneni, de fapt. Dacă rudele din partea tatei s-au axat pe navigație, cele din partea mamei s-au ocupat cu agricultura, textilele, cultivarea tutunului. Ceea ce a mers foarte bine, dat fiind faptul că nu au folosit altă linie de transport naval, pentru marfa lor, decât a noastră. Clare înțelese din felul în care vorbea Lazar, că nu se baza pe legăturile de familie pentru majoritatea afacerilor. Ceva îi spuse că aveau afaceri peste tot în lume.

– Și tu, ce rol ai în toate afacerile astea? întrebă ea timid.

– Eu obțin contractele din străinătate, spuse Lazar.

Clare înțelese, acum, de ce studiase el în Europa; fusese probabil pregătit să preia postul acesta încă de la o vârstă fragedă, iar limba engleză era un lucru esențial în obținerea acelor contracte.

– Câte limbi străine știi? continuă ea.

-Șase sau șapte, răspunse el la întâmplare, ca și cum era ceva normal pentru oricine. Și în timp ce Clare făcea ochii mari, conștientă de lipsurile ei în acel domeniu, el adăugă: majoritatea grecilor, cu un oarecare grad de educație, cunosc cel puțin trei limbi străine.

Simțindu-se complet ignorantă, Clare se hotărî ca atunci când se va întoarce acasă să se apuce să învețe o limbă străină chiar dacă va trebui să se bazeze doar pe cărți. Ultimii ei ani de școală fuseseră întrerupți brusc. Trecuse aproape un an înainte de a se

reîntoarce la școală. Dar, pe când Lazar continua să-i povestească, fără vreo urmă de lăudăroșenie, despre cele două facultăți pe care le făcuse, una în Anglia și una acolo, în Grecia, Clare trecu peste sentimentul de nepotrivire în ceea ce privea tipul de educație pe care îl primiseră. Deși studiile ei avuseseră de suferit, putea totuși să poarte o conversație inteligentă. Așa că orgoliul ei rămase neștirbit. Avu ciudatul sentiment că se aflau pe aceeași lungime de undă. Iar când Lazar o invită la o partidă de înot nu bătu în retragere, așa cum ar fi făcut în urmă cu câteva zile.

– Îmi pare rău. Nu pot. Nu știu.

– Vrei să spui că nu știi să înoți?

– Nu am învățat niciodată, spuse ea, încurajată de faptul că nu se arătase uimit de acest lucru.

– Atunci, îți sugerez că este cel mai bun moment să înveți, spuse el încet. Du-te și pune-ți costumul de baie, o să te învăț eu.

– O să mă înveți tu! exclamă ea și avu un sentiment ciudat.

Lazar îi zâmbi fermecător, lucru ce o făcu să fie și mai confuză, adăugând:

– De fapt… am costumul de baie pe mine.

– Atunci… ce mai așteptăm? o tachină el.

Și își dădu jos cămașa, pe care o lăsă să-i cadă neglijent în nisip. Clare se uită repede în altă parte când el începu să se descheie la pantaloni în timp ce adăuga într-un hohot de râs:

– De obicei, fac baie în pielea goală când sunt prezente femei.

Când îl privi din nou, văzu că poartă un slip negru. Inima începu să-i bată cu putere,văzându-i umerii bronzați și pieptul cu păr negru. Clare îi observă picioarele drepte și mușchii coapselor și se înroși până în vârful urechilor când realiză că văzuse cum îl

examinase. Spre ușurarea ei, Lazar nu comentă nimic, iar Clare înțelese că nu vedea nimic rușinos în corpul uman. El nu era deloc stânjenit, ca ea!

– Te aștept să vii când ești gata, spuse el ca și cum își dădu seama că nu se va dezbrăca în fața lui. Fără să mai aștepte răspunsul ei, se îndreptă către apă.

O perioadă, Clare îl urmări cu privirea, cum intră în apă și înoată cu ușurință. Spusese că obișnuiește să facă baie gol, când sunt și femei prezente, își reaminti ea, în timp ce își scotea încet rochia. La un moment dat, probabil făcuse baie împreună cu alte femei; cum nu avea nici o jenă în ceea ce privea propriul corp, asta nu ar fi surprins-o. Ceea ce o surprinse, totuși, era faptul că nu o încântă gândul că Lazar probabil avea relații intime cu acele femei, dacă își putea permite să facă așa ceva. Ajunse în apă, privindu-l în continuare pe Lazar care înota. Apa o cuprinse până la talie și o făcu să-și dorească să fi știut să înoate bine, măcar pe jumătate cât el. Faptul că nu știa acest lucru nu o deranjase până acum; de fapt nici măcar nu se gândise la asta până să vină aici. Dar în acel moment ar fi dat orice să poată să aibă acea libertate în mișcări. Așa cum făcuse și în urmă cu două zile, Clare se bălăci încântată în apă și descoperi cu oarecare uimire că nu se mai simțea la fel de jenată de faptul că era atât de dezbrăcată în fața lui Lazar, care între timp se apropiase și o privea cu admirație. Lazar își trecu neglijent mâna prin păr, făcând să cadă mici picături de apă pe piept și pe umeri. Apoi se întinse spre ea. Panica o cuprinse și tresări, nefiind sigură dacă era din cauza că un bărbat avea s-o atingă sau pentru că urma prima ei lecție de înot.

– Lazar eu… m-am răzgândit, spuse ea întorcându-se spre plajă, dorindu-și să ajungă acolo cât mai repede.

Lazar îi puse mâinile pe umeri și o opri. Probabil că observă cum tremura, căci exclamă surprins:

– Theos! Tremuri!

Apoi, crezând că înțelege motivul pentru care era atât de alarmată, adăugă:

– Nu te teme, pethi, nu ai de ce, zise el și continuă pe același ton. Ai încredere în mine, micuță Clare. Îți promit că nu-ți voi da drumul. Nu vrei să înveți să înoți?

– Oh, ba da, spuse Clare încet, convinsă că o făcuse doar din dorința de a cunoaște acea libertate în mișcări și nicidecum pentru bărbatul fermecător de lângă ea.

Asta era tot ceea ce voia el să audă. Fără grabă, o întoarse cu fața spre el. O privi în ochi și adăugă, tachinând-o.

– Curaj, copilă. Încă nu am înecat nici un elev.

Teama de a se afla în brațele unui bărbat, se schimbă repede într-un alt tip de panică, atunci când realiză că era întinsă cu fața în jos, iar Lazar îi susținea picioarele. Instinctiv, se agăță de el.

– Relaxează-te, Clare, n-o să-ți dau drumul, spuse el calm.

Lazar îi dădu instrucțiuni precise, pe care încercă să le respecte; era atât de concentrată să pună în aplicare cât mai bine ceea ce o învăța, încât uită complet de faptul că Lazar o atingea. Era atât de încântată de lecție, încât i se părea că trecuseră abia câteva minute când el o anunță:

– Cred că e suficient pentru azi.

Dezamăgită că se opreau când abia începuseră, Clare făcu o mișcare bruscă de protest, îl prinse pe Lazar neatent și, pentru

câteva secunde se scufundă. Deși Lazar o trase imediat la suprafață, ea se sperie.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, spuse râzând Lazar.

Clare, însă, trăgea cu nesaț aer în piept, și nu-i păsa deloc de faptul că râdea de ea.

Apoi, deodată, Lazar se opri din râs, iar Clare simți cum o strânge în brațe. Până în acel moment nu realizase că, înspăimântată cum era, se lipise de pieptul lui. Dar când el a făcut acea mișcare, s-a trezit din amețeală și privindu-l ingrozită, citi în ochii lui dorința. Nu se mai putu gândi la altceva. Gândindu-se la bălăceala ei copilăroasă de mai devreme, i se făcu greață. Îl împinse cu putere. Lazar îi dădu drumul imediat, și păru gata să se întoarcă spre locul unde își lăsase ea lucrurile. Încercând să se calmeze, Clare începu să se întrebe dacă nu cumva fusese nebună să creadă că ar fi putu să-i trezească dorința. Pentru că vocea lui nu dezvăluia nici o urmă de emoție, iar el nu părea să fi fost în vreun fel afectat de faptul că o avusese atât de aproape, când spuse:

– Te-ai descurcat destul de bine pentru prima lecție.

Vocea lui era atât de calmă, încât Clare ajunse la concluzia că tot ceea ce crezuse că se întâmplase mai devreme, fusese doar în imaginația ei. Cu siguranță un om nu putea trece de la o stare la alta cu atâta ușurință!

– Ți-am spus că n-o să-ți dau drumul, adăugă el când ajunseseră aproape de țărm. Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, Clare.

Ajunse în locul unde își lăsase hainele și se întinse spre ele.

– Așteaptă să te usuci mai întâi, se auzi vocea lui Lazar, care ghicise că se pregătea să se îmbrace.

Clare ezită, văzu că nu o mai bagă în seamă; se întinse pe nisip, închise ochii și păru să nu-l intereseze dacă îi urmează sfatul sau nu. Clare se gândi că ar putea foarte bine să nu-și pună rochia, vila era doar la o distanță de două, trei minute. Fără să-și dea seama, decizia fusese luată pentru ea. Rochia rămase unde era, iar Clare se așeză lângă ea. Stătea dreaptă și din când în când îl privea pe ascuns pe Lazar; o ușoară mișcare a pleoapelor spunându-i că nu doarme, ci doar profita de ocazie pentru a se relaxa și a se usca. Așa culcat, cum stătea, trăsăturile lui păreau perfecte. Clare aruncă o privire asupra buzelor lui, apoi întoarse grăbită capul în altă direcție. Peste puțin timp trebuia să i se ofere! Oh, cum ar fi putut s-o facă?! Dar dacă nu ar fi făcut-o ce s-ar fi ales de bietul Kit? Lazar vorbise foarte serios; încercase o dată să-l facă să înțeleagă că trebuia să-și schimbe hotărârea, și știa că acum ar fi o pierdere de vreme să încerce din nou. Doar l-ar fi enervat. Începu s-o cuprindă o stare de agitație, gândindu-se că ar fi fost insuportabil pentru ea, dacă atunci când s-ar fi dus la el, Lazar ar fi fost furios. Se rușină la acest gând. Nu, nu trebuie să fie furios. Nu știa când anume se hotărâse că va face acest lucru, dar pentru binele lui Kit, trebuia să fie curajoasă. Dar, deodată, realiză că accepta inevitabilul a ceea ce urma să se întâmple. Imagini ale lui Kit țintuit într-un scaun cu rotile, poate pentru tot restul vieții, începură să-i apară în fața ochilor. Încercă să le alunge și să se gândească doar la cât de bun și de amabil fusese Lazar cu o zi în urmă. Poate că nu o să fie așa de rău. Și-apoi nu se săturase de ființa lașă care era? Inima începu să-i bată mai repede și se uită din nou la Lazar. Încă avea ochii închiși. Părea că uitase complet de prezența ei acolo, și totuși, Clare știa că era

conștient că nu plecase spre vilă. Îi privi din nou buzele și se simțea fascinată de forma pe care o aveau. Și cu tot curajul pe care și-l adunase, realiză că-i va fi imposibil să bată la ușa aceea dintre camere și să-i spună "Am venit." . Doar gândindu-se la asta și i se făcea rău; se chinui din răsputeri să nu se miște, să nu se ridice și să fugă în acel moment. Încercă să gândească rațional, era încă zi; dacă tot avea să se maturizeze ca femeie, nu ar fi fost mai bine să reducă din temerile pe care le avea, experimentând cât era încă lumină? Să descopere cum era un sărut, când încă nu o bântuiau demonii nopții? Dacă era îngrozitor? Dacă pe întuneric acel prim sărut ar fi fost dezgustător? Dacă Lazar s-ar fi înfuriat în cazul în care s-ar fi luptat împotriva acelui sărut sufocant și totul se va transforma într-un viol? Realizând că e pe punctul de a-și pierde mințile, Clare încercă să se reculeagă. Acum trebuia să se întâmple, înainte să o cuprindă panica.

– Lazar…, spuse ea repede, și se sperie când el deschise ochii și privi drept în ai ei. Se ducea în ea o luptă surdă de a nu pleca, de a nu fugi. Lazar vrei să mă săruți?

Lazar îi privi leneș obrajii împurpurați și spre marea ei surprindere, spuse scurt:

– Nu.

Și fără să aștepte să vadă ce efect avea răspunsul lui asupra ei, închise repede ochii. Descumpănită, Clare îl privea fix. Se simțea umilită. El habar n-avea prin câte trecuse ca să-i ceare lucrul ăsta. Dar să o refuze așa…pur și simplu! Umilința ei se transformă în furie. Era atât de nervoasă, încât l-ar fi putut lovi cu ceva în cap; după chinul de a pune acea întrebare, el să răspundă "Nu" și să se pregătească să se culce la loc! Acum, de furie, ar fi plecat.

Totuși, descoperi că era făcută dintr-un material mai dur decât credea. Nu ar fi putut să meargă în camera lui în situația asta. Nu ar fi putut și nici nu ar fi vrut s-o facă. Îi era de neconceput să intre în camera lui fără ca măcar să fi încercat ceva înainte; să îl pună să stingă lumina și să…

– De ce nu vrei să mă săruți? întrebă ea un minut mai târziu, cu furia domolită de greutatea faptului că trebuia să forțeze lucrurile. Am crezut că asta vrei!

De data asta, el răspunse fără să se mai obosească să deschidă ochii:

– Dacă îmi aduc bine aminte, eliberarea fratelui tău depinde de tine. Tu trebuie să mă săruți pe mine, o corectă el leneș.

– Oh, suspină încet Clare, și se înfurie din nou.

Se uită supărată la fața lui nemișcată; apoi din nou la buze. Și pe măsură ce-l privea, furia și supărarea îi treceau. Ceva, nu știa ce, o făcea să-și dorească să simtă acele buze. Tulburată, întoarse capul spre mare și câteva minute își fixă privirea pe lina orizontului, dar ceva mai puternic o făcu să se întoarcă. Pleoapele nu i se mai mișcau și, frustrată, se gândi că poate ațipise. Doar pentru a verifica, întrebă încet:

– Dormi?

El nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o, apoi spuse:

– Nu, nu dorm. Sunt aici, pregătit pentru a fi sedus, adăugă el fără măcar să deschidă ochii.

Clare roși. Pentru câteva secunde, avu impresia că Lazar se abținea să nu râdă. Și chiar dacă nu reușea să-i citească nimic pe față, era aproape sigură că în sinea lui râdea de ea.

– Eu n-am mai sărutat pe nimeni, îi scăpă ei.

Auzind acest lucru, Lazar făcu ochii mari, demonstrând astfel uimirea cu care primise această veste. Apoi privirea i se înăspri, iar pe față i se putea citi o expresie ironică, de parcă ar fi spus: "Da, sigur…!". Închise ochii din nou. Minutele treceau, iar Clare stătea pur și simplu și se uita la el; emoțiile ei atinseră punctul culminant când realiză că dacă urma să aibă loc vreun sărut, atunci asta depindea de ea. Se îmbujoră când se apropie de el. Soarele îi încălzea spatele pe când se apleca încet, foarte încet peste el. Avea fața foarte aproape de a lui, iar inima îi bătea puternic, gata să-i sară din piept. Deodată, Lazar o îndemnă :

– Hai, fii rea!

Bineînțeles că asta o făcu să dea înapoi, dar se petrecuse instinctiv și dură doar câteva secunde. Apoi, apropiindu-se de fața lui și adunîndu-și tot curajul, își lipi buzele de ale lui Lazar și, la fel de repede, se retrase. Descoperi că nu avea de ce să se alarmeze, căci Lazar nu făcu nici o mișcare. Întoarse din nou capul spre mare, analizând ce se întâmplase; nu numai că-i plăcuse acel scurt contact, dar îi era ciudă că el nu reacționase în nici un fel. Din nou avu acea senzație ciudată de a-l privi, neștiind pe cine era mai supărată, pe ea însăși sau pe el, care părea că va adormi în curând. Nu mai trebui să se forțeze să repete experimentul de mai devreme, și de data asta, când își lipi buzele uscate de ale lui rămase așa mai mult timp. Apoi se retrase rapid, când îl văzu că avea ochii deschiși; acei ochi negri o priveau fix. Tremurând, se ridică. Își pierduse glasul, dar descoperi că Lazar nu avea asemenea probleme.

– Asta e tot ce poți să faci? întrebă el încet; ea nu se simțise niciodată mai neîndemânatică.

– Ți-am spus, nu știu cum, spuse Clare încet.

Apoi, toată frustrarea, furia și senzația de nepotrivire o făcu să explodeze.

– E ca și cum aș săruta… un buștean.

Lazar râse ușor și adăugă pe un ton încurajator.

– Ce-ar fi dacă ai încerca din nou?

Clare îl privi. Simțea o atracție, dar era totuși prudentă. Avea senzația că nu mai era ea la conducere în toată treaba asta cu săruturile.

– Nu o să… tu nu…, și își aduse aminte cum leșinase în acea zi în care o ținuse în brațe.

– Promit că n-o să-ți fac nimic din ceea ce nu vrei, îi spuse Lazar ușor, fără să se miște.

Undeva în mintea ei se declanșă alarma, dar pentru prima dată în viața ei, Clare nu ținu cont de asta. Își dorea să-i simtă din nou buzele. Dar fu dezamăgită să vadă că nu fusese diferit de primele două săruturi. Când tocmai se pregătea să se retragă, simți cum el își mișcă buzele și un fior necunoscut o străbătu. Speriată, încercă să se îndepărteze, dar Lazar o ținea nemișcată. Doar la câțiva centimetri de gura ei, îi șopti:

– E în regulă, stai liniștită..., și o trase din nou spre el.

În doar câteva minute, reuși cu buzele să-o facă pe Clare să-i placă să fie sărutată. Nu o grăbea și încet, fără ca ea să își dea seama, se relaxă. La fel de încet o făcu să se întindă alături de el; se sprijinea acum de pieptul lui. Lazar se opri s-o privească, și văzînd că nu se citea teamă pe fața ei continuă, s-o sărute. Clare simți nevoia de a-și mișca la rândul ei buzele. Încet, Lazar o mișcă în așa fel încât Clare se trezi pe spate, cu Lazar deasupra ei. Clare

descoperi că acest tip de contact, sărutul între un bărbat și o femeie era de-a dreptul plăcut. Instinctiv, închise ochii, dar îi deschise, fermecată, când Lazar se dădu puțin înapoi pentru a privi în adâncul ochilor ei căprui.

– Theos! suspină el văzând inocența privirii ei. Nu te-am crezut la început, dar chiar nu ai mai fost sărutată, nu?

– Cred... cred că îmi place, spuse ea cu o voce gâtuită, pe care nu și-o recunoscu.

Lazar zâmbi și o tachină.

– Doar … crezi?

Îmbujorată, Clare răspunse:

– Nu… sunt sigură că îmi place.

El râse, și păru să-i placă răspunsul ei; părea că uitase cine pe cine trebuie să seducă, pentru că felul în care i se luminaseră ochii îl făcea să pară mai tînăr, iar Clare fu fermecată.

– Ai putea să mai încerci o dată, te rog? se trezi ea spunînd.

Pentru o clipă, se gândi că fusese prea îndrăzneață, căci el nu mai avea aceeași exprsie blândă. Se întreba dacă îi luase întrebarea în serios. Lazar îi puse o mână pe obraz, trecu ușor cu degetul peste buze și i le despărți, iar Clare simți un nou fior.

– Așa să îți ții buzele data viitoare când te sărut.

– Așa? mormăi ea și-și depărtă buzele.

Lazar se apropie de ea și gura lui o revendică pe a ei. O explozie de senzații o învălui pe Clare și știu, atunci, că asta însemna de fapt a săruta. Celelalte săruturi fuseseră doar preludiul dinaintea celui adevărat. Gura lui era mobilă, căuta și primea făcând-o și pe ea să se comporte la fel, fără să-și dea seama. Fu puțin șocată când simți limba lui Lazar atingându-i

buza de jos și sprijinindu-se de umerii lui se ridică, în timp ce bătăile inimii nu mai conteneau.

– Te simți bine? întrebă Lazar încet.

– Da, răspunse ea înecat, simțindu-se nesigură.

Simți în ea, senzații complet necunoscute până atunci. Era nesigură, parcă s-ar fi aflat pe nisipuri mișcătoare și singura ei certitudine era că voia ca el să o sărute din nou. Mâinile cu care se sprijinea încordat de umerii lui, se relaxară. Buzele i se depărtară din instinct, acum. O ușoară expresie de triumf lumină fața lui Lazar la vederea dulcii ei supuneri. Apoi îi revendică din nou gura în timp ce-i mângâia umerii, oferindu-i senzații ce o înfiorau. Clare nu se mai gândea la nimic, și se pierdu în această lume a săruturilor proaspăt descoperită, simțind că ar fi putut petrece așa toată ziua, bucurându-se de acea ispititoare apropiere. Lazar coborî cu săruturile pe gât, și ea îl auzi când îi scapă un geamăt ce o făcu să se simtă în al nouălea cer. Parcă îi curgea foc prin vene. Apoi, deodată, se petrecu ceva neașteptat. Mâna stângă a lui Lazar, care îi mângâia umerii, coborî spre spre sânii ei și, foarte ușor, se strecură pe sub costumul de baie și începu să-i dezmierde. Senzația creată de mâna lui, atât de intimă și de neașteptată, o trezi la realitate. Îi scăpă un țipăt gâtuit și-l împinse violent pe Lazar.În clipa următoare fu în picioare, cu ochii mari și îngroziți.

– Oh! strigă ea cu voce răgușită, în timp ce se schimba la față, devenind palidă.

Lazar se ridicase și el și asista la groaza ei. Încercă să se apropie de ea și mai făcu un pas.

– Nu-ți fie frică, spuse el încet, eu…

– Tu... tu...Clare se chinuia să-și adune cuvintele, în timp ce se dădea înapoi, fără culoare în obraji pe când realiza ce făcuse. Tu…mai încercă ea o dată. Cu ochii mari, plini de groaza conștientizării momentului, simți că se va prăbuși.

– Oh, Dumnezeule! suspină ea, iar când Lazar făcu încă un pas spre ea, se întoarse și aproape că zbură de pe plajă.

Capitolul 6

Când ajunse în cameră, abia respirând, Clare nu se putu opri din tremurat. Se prinse cu putere de marginea patului, pe măsură ce amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase, revenea. Dar nu asta o șocă, ci noua ei descoperire. Cine era această nouă persoană care se trezise la viață aici, în această regiune călduroasă din Nordul Greciei? Fusese complet nemulțumită de cum era înainte să plece din Anglia, dar în mai puțin de o săptămână, o cu totul altă Clare ieșise la suprafață. Avusese două ieșiri nervoase, din câte își amintea, cum nu avea înainte. De asemenea, fusese furioasă încât își dorise să lovească un bărbat, fără să mai pună la socoteală momentul în care chiar l-a lovit. Și acum, aceste noi emoții pe care le trăise pe plajă. Acestei noi persoane îi plăcea să fie sărutată, și la rândul ei sărutase cu pasiune, pentru că așa simțise. Dumnezeule, acea femeie nerușinată prinsese viață și a tulburat-o într-atât încât a trebuit să fugă. Deși fusese șocată să descopere mâna lui Lazar în acea parte intimă, descoperise nu numai că își dorea să o atingă, ci și faptul că trezise în ea dorința

de mai mult. Oare, ea fusese acolo? Ea care din acea noapte de acum cinci ani fusese protejată mai ceva decât la armată. Dorindu-și să se poată opri din tremurat, încercă să se așeze pe pat, căci picioarele i se înmuiaseră. Acum se întreba dacă Lazar o dorise sau nu , era însă prea tulburată pentru a putea înțelege ce efect avea asupra lui. Deși era agitată, reuși cumva să conștientizeze un lucru…nu știa dacă el o dorea sau nu, dar nu se așteptase ca ea să-l dorească! Tocmai încerca să se liniștească, deși nu reușea să și-l scoată din minte, tânjind după atingerea lui, când, deodată, se deschise ușa dormitorului și uită de tot. Clare tresări și, la fel de palidă, îl privi pe Lazar stând în dreptul ușii. Îi adusese de pe plajă rochia și sandalele. El rămase pe loc, fără să aibă vreo intenție de a intra; o privea serios și văzând-o cum tremură și cât este de palidă, spuse:

– Trebuie să bei ceva.

Vocea lui sună puternic, iar ei îi venea să plângă, gândindu-se că probabil Lazar o considera o școlărriță imatură.

– Amândoi avem nevoie să bem ceva, adăugă el scurt, apoi îi aruncă lucrurile pe pat. Îmbracă-te și apoi vino în salon.

Nici pe departe pregătită să poarte o conversație cu el, Clare se simțea prea vulnerabilă pentru a-l lăsa să se întoarcă în camera ei cu băutura despre care spunea că avea nevoie. Nu voia ca el să se întoarcă și s-o găsească tot în costumul de baie. Sperând că dacă va fi îmbrăcată își va mai reveni în simțiri, merse în baie pentru a se curăța de nisip. Când termină cu îmbrăcatul, descoperi că deși nu mai tremura la fel ca înainte, era în continuare confuză în ceea ce îl privea pe Lazar. Dar trebuia să se ducă. Nu și-ar fi dorit ca el să se întoarcă acolo, în intimitatea

dormitorului ei. Încă nu era obișnuită cu această nouă ființă pasională pe care o descoperise în interiorul ei; nu avea încredere în ea. Când intră în salon, Lazar se uita pe fereastră. Avea în mână un pahar cu o băutură, iar părul ciufulit demonstra că și el făcuse un duș înainte de a se schimba cu alt tricou și altă pereche de pantaloni. Cu toate că intrase foarte încet, el o auzi și se întoarse. O privi la fel de serios și văzu că era la fel de palidă. Însă deodată expresia i se schimbă și-i zâmbi, iar Clare își dori să n-o fi făcut, căci avea impresia că ceva se va rupe în ea.

– Cum te mai simți? întrebă el încet.

– Mai bine..., se bâlbâi ea.

– Ia loc. O să-ți pregătesc o băutură, spuse el arătându-i canapeaua, iar Clare se simți puțin ciudat.

Se simțea miros de coniac, în paharul pe care i-l dădu, dar ea nu-l voia, așa că nu încercă să-l bea. Dar nu-l observase pe Lazar. care se afla lângă ea și o sfătui amabil:

– Bea-l, Clare. O să te simți mai bine.

Fără să mai aștepte să vadă dacă îl asculta, Lazar se întoarse la fereastră. Clare luă o gură din coniac, și simți fierbințeala lichidului. Apoi, știind că era un sacrilegiu și l-ar fi făcut pe tatăl ei, care recunoștea un coniac bun, să se încrunte, Clare bău restul băuturii dintr-o înghițitură. Dacă Lazar spunea că se va simți mai bine după, era gata să-l creadă. Merita să încerce orice ar fi făcut-o să se simtă mai bine decât se simțea în acel moment. Puse paharul pe măsuța ce se afla lângă ea, iar zgomotul îl făcu pe Lazar să se întoarcă. La vederea paharului gol, se putu citi o expresie de satisfacție pe fața lui. Clare era pregătită să plece în camera ei, dar el o opri.

– Clare, nu pleca, spuse el și deși o făcu pe un ton calm, ea simți un ordin în cuvintele lui.

– Am crezut că tu…am venit doar pentru că ai spus că trebuie să beau ceva, spuse ea stând în picioare.

– Ia loc, îi porunci el și se apropie, însă fără a încerca s-o facă să stea jos sau s-o atingă în vreun fel.

Coniacul o încălzi și aproape deodată, lumea ei nu mai părea atât de răvășită. Se așeză fără să comenteze. Dar se alarmă din nou când Lazar se așeză la rândul lui pe canapea. Se calmă, totuși, când văzu că între ei era suficient spațiu pentru încă o persoană și Lazar nu încerca să se apropie. Pentru câteva secunde lungi se așternu liniștea, iar ea nu se simțea în stare să o rupă. Lazar studia paharul pe care-l avea în mână ca și cum ar fi ținut în mâini cheia a ceea ce urma să-i spună, părând că își alegea cu grijă cuvintele. Tresări când el se mișcă brusc pentru a pune paharul pe masă, dovedind astfel că ajunsese la o concluzie. Pregătită să fie certată pentru că-l indusese în eroare când îi ceruse s-o sărute, după care fugise, Clare avu parte de încă un șoc. Cuvintele lui ieșiră brusc, și oricât incercase să le îndulcească, o tulburară.

– Spune-mi, Clare, de ce îți este atât de teamă de bărbați?

Clare suspină, dar nu fu în stare să spună ceva.

– Eu… încercă ea, dar nu putu să continue.

– Nu te agita, o liniști el. N-o să-ți fac nici un rău, adăugă el și făcu o pauză pentru a o privi drept în ochi. Dar este important pentru mine să știu.

– Eu… începu ea din nou, dar nu înțelegea deloc de ce era asta important pentru el. Nu-mi este frică…

Atât reuși să spună.

Era din nou confuză, căci se gândi că nu-i mai era frică de bărbați; nu de Lazar, sau cel puțin nu din punct de vedere fizic.

– Oh, Clare, oftă el.

"Crede că-l mint", se gândi Clare. Apoi Lazar continuă.

– Am fost martor la prea multe lucruri în ceea ce te privește, pentru a mai crede asta. Îmi pare rău acum că am înțeles asta prea târziu și că te-am supus la ceva ce te depășea.

Clare se mai liniști și cu toate că se îmbujoră când își aminti ce se petrecuse pe plajă, acum era curioasă. La ce anume asistase Lazar, înainte de această ultimă ieșire a ei, care l-a făcut să-și schimbe părerea? Până acum câteva ore nu se purtase diferit de cum se purta în mod obișnuit, se gândi ea; poate mai puțin fricoasă, reflectă ea amintindu-și cât de fericită fusese în ziua precedentă.

– Nu știu de ce… crezi asta despre mine, completă ea curajos, întrebându-se cât se datora ei și cât se datora coniacului. Dar…

– Clare, Clare, o opri el. Totul îmi arată asta, doar că am fost prea ocupat pentru a vedea.

Incapabilă să-i răspundă, Clare îl privi pe când Lazar adăugă:

– Am ochi, am văzut cum încerci să-ți ascunzi feminitatea în haine fără formă, am văzut cum tremuri de fiecare dată când discutam subiectul sosirii tale în camera mea. Ai leșinat în brațele mele când ai crezut că o să te sărut, ai fugit îngrozită când acel sărut a avut loc și eu am urmat cursul firesc al lucrurilor.

Clare se înroși și-și dorea ca el să schimbe subiectul și realiză că ar fi făcut cea mai mare prostie să-i spună, acum, că tocmai datorită acelui "decurs firesc al lucrurilor" fugise ea, și nu pentru că atingerea lui fusese neplăcută. Cerceta modelul rochiei care îi

acoperea genunchii, fără să poată spune nimic, iar Lazar continuă pe un ton la fel de blând:

– Erai în stare de șoc, atunci când am venit să-ți aduc hainele. Cred că încă mai ești, deși coniacul te-a mai ajutat să recapeți ceva culoare. Dar, spre binele tău, micuță Clare, cred că ar trebui să discutăm despre asta.

– Lazar, eu…

Clare își regăsi glasul. Dacă avea de gând să discute despre ceea ce se petrecuse pe plajă, ea nu era capabilă să facă față.

– Te rog, Lazar, nu vreau să vorbesc despre asta.

– Trebuie, Clare. E important pentru mine, pentru amândoi.

Ea încercă să priceapă de ce era atât de important pentru el, apoi, în sfârșit, înțelese. Onoarea familiei lui Lazar cerea ca el să ia de la ea ceea ce Kit se presupune că luase Sophroniei, iar Lazar fusese hotărât să ducă această decizie la bun sfârșit. Dacă nu i-ar fi văzut și cealaltă față, cu o zi în urmă, ar fi crezut că încă vrea să facă asta. Totuși, fusese o companie plăcută; atent ca ea să se simtă bine. Nu trebuia să-i cumpere acea pălărie, de fapt nu era obligat să o scoată la plimbare. Dar o făcuse. Și asta spunea ceva. Poate descoperea o parte sensibilă a lui. Dacă era la fel de sensibil pe cât ținea la onoarea familiei lui, atunci, poate dacă îi demonstra cu motive solide că într-adevăr îi era teamă de bărbați, poate că nu va mai putea duce la bun sfârșit răzbunarea. Speranța renăscu în Clare. Redevenind rezervată, fata plină de pasiune descoperită pe plajă fu trimisă la locul ei.

– Lazar, spuse ea grăbită, dorindu-și să-i povestească ceea ce credea că nu va spune nimănui. Dar cuvintele i se opreau și nu voiau să iasă. Le oprise prea mult timp. Și exact când era pe

punctul de a-i povesti, Lazar micșoră distanța dintre ei, ca și cum ar fi înțeles dificultatea prin care trecea pentru a putea vorbi. Se mută lângă ea și, pentru a o încuraja, îi luă mâinile între ale lui.

– Cum se face că tu, o englezoaică de nouăsprezece ani, nu te-ai mai sărutat până în această după-amiază? o întrebă el cu blândețe.

Clare se lupta să vorbească, iar Lazar nu o grăbea. Și deodată, secretul ei nu mai putu fi ascuns; de parcă în acești ultimi cinci ani secretul acesta fusese închis, iar acum acea încuietoare fusese spartă și ieși o propoziție ce se auzi tare, un sunet discordant pe care îl auzea repetându-se surd.

– Am fost atacată când aveam paisprezece ani, spuse ea și era prea târziu pentru a mai schimba cele spuse, căci văzu și auzi reacția lui Lazar.

Un șuvoi de înjurături grecești se porni; chiar dacă ar fi știut limba greacă, Clare se gândi că succesiunea aceea de invective nu s-ar fi găsit în nici un dicționar grec. Apoi tot ceea ce mai simți, fu o amorțeală a mâinilor cauzată de strânsoarea prea puternică a lui Lazar, care amenința să-i rupă fiecare os. El își recăpătă controlul și strânsoarea încetă; cu voce calmă, îi ceru:

– Povestește-mi, Clare.

Îngrozită de idee, ea scutură din cap, apoi îi întâlni ochii; avea o privire ce o hipnotiza și în care se citea dorința de a ști totul.

– Nu pot! strigă ea, știind că nimic n-o putea face să răscolească în acele colțuri întunecate ale minții ei.

– Te rog! doar atât spuse el.

– Nu pot! strigă ea încă o dată, dar descoperi din nou efectul hipnotic pe care îl avea privirea lui.

Nu… încercă ea să mai protesteze o dată, dar restul nu mai putu să-l rostească.

Cu ochii lui țintiți asupra ei , simți că nu-i poate ascunde nimic. Clătină din cap fără speranță. Lazar nu mai spusese nimic de la acel " Te rog", și însăși tăcerea lui îi aducea o slăbiciune interioară, pe care nu o putea pune prea mult pe seama coniacului. Mutându-și privirea în altă parte, simți cum legământul de tăcere, pe care îl făcuse în mod inconștient, se frângea.

Privind țintă peretele opus, Clare începu, uitând că el era acolo.

– Locuim într-un orășel destul de izolat. Este o comunitate rurală și pentru că nu avem o o bibliotecă, la fiecare două săptămâni trece furgoneta cu biblioteca mobilă. Nimeni nu voia să meargă în acea zi de luni, dar pentru că mama avea o carte pe care toți așteptau s-o citească, m-am gândit să mă duc eu s-o returnez.

Ezită să meargă mai departe, căci revedea totul cu foarte mare claritate. Îl privi pe Lazar, dorind să-l roage să n-o facă să spună mai multe. El avea o expresie atât de blândă și de înțelegătoare, încât Clare crezu că o lăsa să se oprească.

– Continuă, Clare, spuse el cu fermitate.

Cu ochii din nou pe peretele opus, Clare continuă:

– Era coadă la furgonetă, totdeauna era, dar nu mă deranja. Eram cu două fete pe care le cunoșteam și am început să vorbim, așa că ora cât am așteptat să urcăm în furgonetă, ne-am petrecut-o chicotind.

Clare nu realiză că tocmai îi spusese lui Lazar că până în acea seară fusese, de fapt, o fată obișnuită, ca orice altă școlăriță.

– Știam că o să ajung acasă mai târziu decât se aștepta familia mea, dar nu mă deranja, pentru că știam că reușisem să mai fac rost de o carte care i-ar fi plăcut mamei.

Șovăi din nou…

Este o alee întunecoasă chiar înainte de casa noastră, se opri și simți că i se face rău. Aproape… ajunsesem în capătul ei…vocea i se pierdu din nou și fără să-și dea seama, strânse puternic mâinile lui Lazar.

– Aproape ajunsesei în capătul ei, se auzi o voce de lângă ea.

– Era… foarte întuneric, uitasem să iau o lanternă. Cineva a zis "Bună", un bărbat… "Bună", am răspuns.

Degetele ei strângeau cu putere mâinile în care se aflau, dar Lazar nu scoase nici un sunet. Trecură câteva secunde și el adăugă încet:

– Deci, ai răspuns unui salut.

– Și imediat..., tonul vocii crescu se agăță de brațele lui, apoi de mânecile tricoului și simți că amețește. Se luptă să-și revină, ceva din interiorul ei spunându-i că trebuie să termine. …Am fost lovită, bătută.

Chiar și în starea în care se afla, observă cum Lazar devine palid în timp ce ea continua:

-… aruncată la pământ.

Pe punctul de a leșina povestind coșmarul vieții ei, în timp ce retrăia fiecare moment, se agăță de bărbatul ce se afla alături de ea, nemaivăzând nimic. Când își reveni în simțiri, era întinsă pe canapea, iar Lazar stătea jos, lângă canapea, mângâind-o pe frunte cu blândețe.

– Deci, de asta fratele tău îmi striga "abuz" la telefon.

De asta are Aeneas atâtea probleme cu el, spuse Lazar absent, mai având nevoie doar de un răspuns.

Clare se simțea slăbită, ca și cum fusese golită. " Trebuie să mă duc în camera mea" se gândi ea. Voia să fie singură. Era conștientă doar pe jumătate de faptul că-i spusese lui Lazar totul. Cu toate astea, nu înțelegea de ce Lazar părea că așteaptă să mai afle ceva. Ce ar mai fi putut fi? Îi smulsese toate secretele.

– Clare, începu el și o luă de mână. Te-a violat, pethi?

Cumva, înțelegea că acel pethi era cuvântul grec pentru copil; poate pentru că-i mai spusese așa și mai devreme, când o învăța să înoate. Îi spusese "Curaj, copilă". Poate chiar părea un copil pentru el, se gândi ea obosită. Lazar o strânse mai tare de mână, așteptând răspunsul, iar ea îi spuse, obosită:

– Nu. …Pentru că întârziasem, tata probabil că ieșise să mă caute. Probabil că m-a auzit strigând înainte să ajungă pe alee, pentru că la un moment dat n-am mai putut să strig. Îmi aduc aminte că am încercat din răsputeri să strig, când am văzut lumina de la lanternă, dar nu puteam scoate nici un sunet. Și-apoi... tata îl trăgea într-o parte pe bărbatul acela. Eram liberă… și tata era cât pe ce să-l omoare.

– Doar pe jumătate gata să-l omoare! scrâșni Lazar, iar aerul de blândețe pe care-l afișase până atunci dispăru complet și Clare fu sigură că el ar fi mers până la capăt. A fost acuzat, acest nothos?

Nothos era probabil cuvântul potrivit, orice ar fi însemnat, se gândi Clare.

– Nu, răspunse ea și se cutremură. O vreme, am fost bolnavă. Mătușa mea Katy este doctor, așa că m-a îngrijit. Părinții mei s-au hotărât să nu cheme poliția pentru că le era frică de faptul că îmi

va întârzia recuperarea. Și oricum… n-aș fi fost în stare să le ofer detalii.

– Ai fost în stare de șoc atât de mult timp!

– N-am putut să vorbesc mai mult de un an. A fost îngrozitor! mai adăugă ea.

Lazar părea gata s-o ia în brațe s-o liniștească; ea îi observă intenția, dar el se opri, neștiind că nu-i mai era frică să se afle în brațele lui.

– Deci, această scursură de om a scăpat doar cu bătaia pe care a primit-o de la tatăl tău?

– Da, șopti ea. I-am auzit pe părinții mei vorbind și știam că sunt îngrijorați ca nu cumva să mai pățească și altă fată așa ceva. Era un bărbat care lucra la una din ferme, așa că știam toți cine era. Și apoi, cam peste un an, am citi în ziarul local că se răsturnase cu tractorul și murise. Atunci a început să-mi revină vocea.

Clare se simțea secată, nu mai avea ce să-i spună așa că vru să se ridice.

– Lazar, aș vrea să mă duc în camera mea acum, spuse ea, extenuată.

El trebuia să se ridice pentru a-i face loc. Lazar zâmbi; un zâmbet plin de compasiune care-i încălzi inima.

– Da. Cred că ar fi bine să te odihnești până la cină, fu el de acord.

Se ridică și-i făcu loc să treacă. Când se ridică, picioarele îi tremurau și era cât pe ce să cadă, dar Lazar o prinse. Apoi o luă în brațe și pentru a nu se alarma, îi spuse:

– Nu ai de ce să te temi de mine, Clare. Mă gândesc doar că o să ajungi mai repede în camera ta, dacă te duc eu.

O duse în camera ei, o așeză ușor pe pat, îi scoase sandalele și o înveli.

– Odihnește-te acum, pethi, spuse el blând și ieși.

Somnul era departe când el ieși, dar pe când stătea întinsă în pat, începu să-și recapete forțele, și să i se șteargă din minte chinul prin care trecuse. Gândurile îi alunecare pe o altă pantă; cât de blând fusese Lazar cu ea, și amintindu-și asta, nu regreta că-i povestise tot, deși o parte din ea era încă surprinsă că o făcuse. Nu prea înțelegea cum se transformase Lazar, în mintea ei, din demon în sfânt. Clare se ridică din pat și reuși să se deconecteze cât făcu un duș. Dar în timp ce se pieptăna pentru a i se usca părul și a putea apărea la masă cu o ținută onorabilă, realiză că nu și-l putea scoate pe Lazar din cap. În mijlocul gândurilor plăcute pe care le avea despre el, despre faptul că acum că știa totul despre ea, sigur nu o va mai obliga să plătească prețul terbil pentru eliberarea fratelui ei, Clare își aminti de Kit; parcă trecuseră secole de când nu se mai gândise la el . Dumnezeule, ce se întâmplase cu ea în această parte frumoasă a lumii? Cum fusese în stare să uite în felul ăsta? Ce anume se întâmplase cu ea? Nu numai că lăsase grijile pentru fratelei ei deoparte, dar aici, în împrejurimile acestea minunate, multe dintre convingerile ei proprii fuseseră destrămate și descoperise că nu era de fapt persoana care credea. Ce se petrecuse cu ea? Cum a putut să uite de Kit? Cum a fost în stare să se felicite pentru faptul că nu va mai trebui să se ducă la Lazar-se încruntă, căci simți din nou nevoia buzelor lui calde. Deși era cam târziu, se forță să se gândească la Kit. Unde îi fusese capul? Dacă nu se mai oferea lui Lazar, atunci Kit rămânea pradă pedepsei de care ea ar

fi trebuit să-l scape? Își cercetă ceasul. Mai era încă o oră până la cină. Voia să-l vadă pe Lazar cât mai repede și să afle ce se va întâmpla cu fratele ei; să pledeze în favoarea lui, pentru a nu fi rănit, dacă va fi necesar. Și totuși, tot ceea ce-i îndrugase lui Lazar despre ea, o făcea să se simtă jenată. Mai era doar o oră de așteptare, se gândi ea. Îi va lua doar o jumătate de oră ca să se schimbe. Când era aproape gata, Clare se studie în oglindă. Părul îi stătea bine, se gândi ea. Dintr-un implus de a arăta ceva mai matură decât o pethi, așa cum o numise Lazar, găsi rujul pe care i-l cumpărase el, și își coloră ușor buzele. Fata care o privi din oglindă nu era aceeași fată care coborâse din avion luni seara. Un ușor bronz îi colorase pielea, făcând să dispară acel aspect palid care-i lua din strălucirea argintie a părului. Chiar și buzele ei parcă prinseseră viață. Doar rujul făcuse asta? Sau săruturile pasionale ale lui Lazar le trezise? Înroșindu-se la aceste gânduri, încercă să nu-și mai aducă aminte de acele săruturi. Nu se mai putea uita la ea. Se așeză pe unul dintre cele două scaune din cameră, așteptând să se facă ora cinei. Trebuia să uite de sine și cum Lazar Vardakas trezise la viață o altă Clare Harper, lucru de care abia acum își dădea seama. Trebuia să se concentreze asupra lui Kit. Lazar trebuia făcut să înțeleagă că nu putea să continue cu intenția de a-l pedepsi în acel mod pe Kit. Cu inima bătîndu-i puternic, descoperi că sosise vremea să-l vadă pe Lazar. Acceptă modul de gândire al noii Clare care, pe când se ridica, își dorea să fi avut ceva mai frumos de îmbrăcat, decât ce avea pe ea. Descrierea făcută de Lazar hainelor ei – "rochii cort" – era cât se poate de corectă, se gândi ea pe când părăsea camera. Îl întâlni pe Lazar pe hol. Nu se putu abține să nu admire cât era de înalt

și de minunat așteptând-o în dreptul ușii din sufragerie, pentru a intra prima. Purta pantaloni negri și unul dintre tricourile lui negre mulate, ce îi descopereau mușchii. Pe când se apropia de el, observă cum îi examina norul de păr proaspăt spălat. Apoi ajunse în dreptul lui și zâmbi timid. Se gândi că poate o s-o întrebe cum se mai simte sau orice altceva pentru a-i ușura situația, dacă ar fi ghicit că era un moment ciudat pentru ea. Dar zâmbetul lui Clare pieri când primi una dintre cele mai reci priviri din partea lui de până acum. Îl privi, înțepenită. Ce nu era în regulă? Unde era bărbatul atent care cu doar câteva ore înainte o așezase blând pe pat?

– Lazar ce…începu ea, reușind doar să se simtă prost că spusese ceva când el adăugă cu răceală:

– După tine, dându-i impresia că era mai interesat de cină decât de a avea o conversație cu ea în hol.

Clare simți că îngheață. Cu o expresie solemnă, se întoarse și intră în sufragerie, așezându-se la masă, în locul deja obișnuit. Ce se întâmplase cu el? se întreba cu uimire și renunță la orice altă întrebare despre Kit, pe care ar fi vrut să i-o adreseze. Rasmus intră discret și servi masa; totul era delicios, dar pentru Clare nu avea nici un gust. Tăcerea a domnit de-a lungul cinei. Clare habar n-avea la ce anume se gândea Lazar, dar nu avea nici o intenție de a porni o conversație, așa cum făcuse altă dată, iar Clare se închise în ea, nefiind în stare să rupă tăcerea apăsătoare. Abia putea să înghită, cât pe ce să-și piardă mințile, și nu fu nici o surpriză pentru ea că-i scăpă lingura din mână. Când se aplecă să o ridice, Lazar îi spuse:

– Las-o acolo.

Clare se înroși. Își dorea să nu mai stea nici o clipă acolo; deși ar fi vrut să renunțe la salata de fructe și înghețată și să fugă să se închidă în camera ei, încercă să-și reprime sentimentele și să rămână. Trebuia să întrebe despre Kit cu orice preț. Așteptă până când Rasmus a ieșit din cameră, apoi se luptă să-și găsească vocea.

– Lazar, începu ea și se gândi că după cum arăta probabil ar fi preferat să i se adreseze cu "domnule Vardakas". Lazar eu… e ceva ce aș fi vrut să întreb…

Se marea ei surprindere, el se ridică și n-o lăsă să continuie.

– Mă tem că orice ar fi va trebui să aștepte. Trebuie să ajung la spital, spuse el cu răceală.

– Oh!

El ajunsese la ușă înainte ca ea să realizeze ce-i spusese. Apoi se simți ușurată. Nu din cauza ei era atât de scos din sărite! Probabil că era foarte îngrijorat pentru unchiul lui. Când ajunse la ușă Lazar, se întoarse pe jumătate și îi zâmbi compătimitor.

– Oh, Lazar, îmi pare rău. Unchiul tău se simte mai rău?

La vederea surâsului ei, expresia lui Lazar se înăspri, dacă asta mai era posibil.

– Nu, spuse el clar. Cu fiecare oră ce trece se simte mai bine.

Nici dacă ar fi plesnit-o, Clare nu s-ar fi simțit mai rănită. Dar el nu așteptă să vadă în ce fel primise remarca lui, închise ușa în urma lui, iar ea rămase singură. Nu putu să nu se gândească: "Nu suportă să fie în preajma mea". Și apoi, ca din senin, înțelese ceea ce nu fusese în stare să înțeleagă în timpul mesei. Îl dezgustase cu destănuirile ei, atât de mult că i se făcuse greață. Nu mâncase aproape nimic și nu-i vorbise, pentru că doar văzînd-o i se făcea rău. Nu suporta s-o privească; nici măcar nu-și așteptase cafeaua.

Îngrozită de faptul că Lazar, care fusese atât de bun cu ea, o dusese în brațe în camera ei doar ca să scape mai repede de ea. Clare se gândi apoi că ea era de vină pentru această situație; nu mai putea să privească scaunul pe care, nu de mult, stătuse el. Când ajunse în cameră, plângea; era rănită în adâncul sufletului că spusese totul. Îi dezvăluise acele lucruri pentru că insistase, lucruri pe care le închisese atât de bine în ea încât nici cu familia ei nu le discuta. Greșise atât de rău povestindu-i-le? Dar ce ar fi putut să facă? Părea atât de hotărât să afle. Dar povestindu-i totul și primind acea înțelegere din partea lui, pe care fusese sigură că o vede, doar pentru ca mai apoi să se gândească și să fie dezgustat, o întrista foarte mult. Poate că femeile din Grecia erau considerate josnice, decăzute, dacă așa ceva li se întâmpla, și își dori să fi citit mai multe despre cultura lor înainte să-i fi povestit. Lazar spusese că șansele Sophroniei de a face o căsătorie reușită, erau acum nule din cauza a ceea ce se presupune că făcuse Kit. Poate că, fiind victima unui atac, i se reproșa același lucru.

Amintindu-și dezgustul lui, nu făcea decât să-și pună sare pe rană. Și nu înțelegea de ce trebuia s-o intereseze atât de mult faptul că-l dezgustase prin ceea ce-i povestise. Se clăti pe față și se gândi să se culce, căci dacă o detesta, dacă n-o putea suferi, era sigură că Lazar n-o aștepta în patul lui în acea noapte, deci nu avea motive de îngrijorare; doar să fi răsucit mânerul ușii lui și probabil ar fi azvârlit-o afară. Dar fie că-i convenea sau nu, a doua zi avea să abordeze problema lui Kit. A doua zi era sâmbătă, data limită. Clare nu putu să adoarmă. Parcă stătea întinsă de o veșnicie. Pe la miezul nopții se uită la ceas și încercă să-și înăbușe sentimentul de a fi considerată drojdia societății; aveau totuși

niște ore de vizită foarte ciudate la spital. Apoi îi veni o idee. Probabil că era cu vreo femeie sofisticată. O femeie sofisticată, nepătată. Nepătată? Se îndoia de asta; dar era probabil vorba de o femeie căreia nu-i va lua mult pentru a-l face să uite dezgustul pe care-l avea pentru Clare Harper. Gândindu-se că era cu altă femeie, i se făcu rău, dar nu fu surprinsă. Aproape toate la câte se gândise de când se urcase în pat, o tulburaseră. Epuizată emoțional după tot ce se întâmplase în acea zi, stinse lampa. Două minute mai târziu se ridică la auzul unei mașini care se auzea venind pe alee. Dar se trânti la loc și adormi imediat. Somnul ei fu liniștit câteva ore. Apoi, agitată, deschise ochii, văzu că era încă întuneric și uitîndu-se la ceas văzu că era trei și zece. Nu putea să sufere întunericul; și-ar fi dorit să fie zi. " Încearcă să închizi ochii și să adormi la loc.." își spuse ea ".. când o să-i deschizi, o să fie lumină". Închise ochii, se gândi la familia ei și la Lazar care se afla în camera alăturată. Se gândi la Kit. Aveau să îl bată pe Kit dacă nu îi oprea; trebuia să îi oprească. Trebuia să îi oprească, nu puteau să îl bată pe Kit. Ea fusese bătută o dată-nu trebuia să se gândească la asta. "Gândește-te la familia ta. Gândește-te la Kit." Clare pică într-un somn agitat. Aveau să-l bată pe Kit. Nu trebuie să-l bată, nu trebuie să-l rănească. Nu trebuie să… o bată. Era întuneric pe alee. Cine… era înspăimântată. Cine…nu!! Nu, oprește-te. Oprește-te, oprește-te! Nu!! Cineva țipa. Țipete îngrozitoare, înfiorătoare. De ce nu se opreau? Oprește-te! Oh, Dumnezeule, acel țipăt sfâșietor! De ce nu se opreau? Era înspăimântată. Cineva era torturat! Oh, te rog, oprește-te. Te rog, te rog, oprește-te! Nu mai putea suporta. Ce se întâmpla? De ce acel bărbat… De ce nu putea striga? Încerca, dar nici un sunet nu se auzea. O s-o lovească din nou…

Capitolul 7

– Clare! Trezește-te, Clare!

Cineva o zgâlțâia și, strigîndu-i numele, o scoase din acel coșmar îngrozitor. Transpirată leoarcă, deschise ochii plini de groază și o orbi lumina.

– Ești în siguranță acum, agapémene, spuse Lazar repede. Ești în siguranță, Clare, n-o să pățești nimic.

Clare îl privea mirată; nu știa de când stătea el acolo, încercând s-o trezească, dar nu fu deloc surprinsă să-l găsească pe el acolo și nu pe părinții ei. Ușa dintre camerele lor era larg deschisă, demonstrând modul în care se repezise când o auzise strigând.

O ținea de umeri. Tulburată cum era, vedea totul în ceață. Încercă să vorbească, să-i spună că se simte bine, dar avea gâtul uscat.

– Theos! exclamă Lazar văzînd cât îi era de greu să vorbească, și lui Clare i se păru că devine palid. Vorbește-mi, Clare! Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva!

Clare se străduia; îi fu chiar teamă că nu va mai putea vorbi niciodată. Lazar o strânse și mai tare de umeri

– Clare, încearcă, încearcă! simțind și el aceeași teamă pe care o avea și ea.

Cu ochii plini de panică, mai încercă o dată și într-un final se auzi pe un ton răgușit și tremurat:

– Oh, Lazar!.. și începu să plângă în hohote.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! răsuflă el ușurat și o luă în brațe, legănând-o ca pe un copil în timp ce spunea încontinuu: "Agapémene, agapémene. Ești în siguranță, acum. "

Cuvintele lui o liniștiră, dar lacrimile nu conteneau și se agăță de el ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva să plece, s-o lase în întuneric. Trecură câteva minute. Și deodată, ea spuse:

– N-am putut să fac nimic.

Lazar încercă s-o facă să tacă, să se liniștească, ținând-o cu o mână lângă el, cu cealaltă mângâind-o pe cap. Dar ea nu voia să tacă și se agită și mai rău.

– N-am putut! Nu sunt eu de vină!

– Pentru ce anume nu ești vinovată, Clare? o întrebă el încet, simțind că era îngrijorată în legătură cu ceva și trebuia să vorbească despre asta.

– Ți-am produs dezgust când ți-am povestit despre mine. Ai crezut că a fost vina mea. Dar nu a fost… nu a fost! și se opri într-un sughiț de plâns. Te-ai purtat îngrozitor cu mine la cină, dar eu n-am avut ce să fac. El m-a înșfăcat…

Lazar înjură în grecește și privind-o, văzu tristețe în ochii ei. Clare îl văzu cât era de surprins și se gândi dacă nu cumva greșise interpretarea comportamentului lui de la masă.

– Clare, micuță frumoasă Clare, începu el, revenind la engleză, acum că înțelesese la ce se referise ea. Nu eram dezgustat, nu din cauza ta. Cum aș fi putut, micuța mea inocentă?

– Nu erai? întrebă ea, încetând să mai plângă și privindu-l uimită.

– Nu din cauza ta, repetă el. Eram dezgustat, da, dar doar pentru că tatăl tau nu a mers până la capăt și nu l-a omorât.

– Dar… dar la cină, se bâlbâi ea și vocea i se pierdu într-un sughiț de plâns.

– Iartă-mă, am fost o brută. Ceea ce mi-ai spus m-a supărat puțin. Știam că te-am făcut să treci prin iad, obligându-te să-mi povestești, iar coșmarul tău demonstrează acest lucru. Mi-era frică să nu se întâmple asta, răscolindu-ți amintirile, așa că am vrut să poți pleca la culcare cu mintea limpede, mi-era teamă să-ți mai spun ceva ce te-ar fi putut înspăimânta având în vedere că avem camerele alăturate. De aceea am stat până târziu pe afară, până când m-am gândit că probabil ai adormit. O trase din nou spre el, o strânse în brațe și-o mângâie pe frunte așa cum făcuse după-amiaza trecută. Clare voia să-i spună că nu-i era frică de el, nu în contextul în care vorbea el , dar nu putu spune nimc. El o ținu mai departe în brațe, liniștind-o până când, treptat, groaza provocată de coșmar, trecu. Ea se mai întâlnise cu această parte sensibilă a lui, și deodată, uitând de sine, simți că el trebuia consolat având în vedere că se simțea responsabil pentru coșmarul ei.

– Lazar, spuse încet și se ridică, iar el îi dădu drumul imediat. Nu a fost vina ta. Coșmarul nu a fost provocat de faptul că ți-am povestit ție… . Poate mințea puțin, dar nu conta.

Am coșmaruri de ani de zile, dar nu mai sunt atât de dese ca pe vremuri.

Nu reușise să-l liniștească deloc, vedea asta, el se învinovățea în continuare. Și atunci înțelese că el avea de gând să ia toată vina asupra lui așa că orice i-ar fi spus, nu ar fi crezut-o. Poate doar văzând-o și se înfuria din nou pe el însuși.

– O să fie bine acum, îi spuse ea, știind că el va înțelege că poate să rămână singură.

– Ai vreo cămașă de noapte de rezervă? întrebă el făcând-o să tresară surprinsă.

– Este una în sertarul de jos, dar...

– Cea pe care o ai pe tine e leoarcă, adăugă el și se ridică s-o aducă pe cealaltă.

Abia atunci observă și ea că cea cu care era îmbrăcată era fleașcă. Și tot atunci observă cum era îmbrăcat Lazar. Fusese prea supărată până atunci. Dar acum văzu că purta doar un halat care, dezgolindu-i picioarele până la genunchi, îi reamint cât de sumar fuseseră îmbrăcați pe plajă, când descoperise că nu voia doar săruturi de la el. Când Lazar se întoarse, era roșie până în vârful urechilor. El se încruntă puțin văzând-o, iar privirea îi alunecă o clipă pe sânii ei, în timp ce Clare își ținu respirația când fu înfiorată de unul dintre cele mai nerușinate sentimente.

– E în ordine, Clare. Nu am de gând să-ți schimb personal cămașa.

Puse cămașa de noapte lângă ea, apoi se duse pe partea cealaltă a patului și aprinse lampa.

– Schimbă-te imediat ce ies, o sfătui el și-i mai aruncă o privire fugară înainte să treacă în camera lui.

Clare voia să îi mulțumească pentru că fusese alături de ea, dar ușa se închise. Un timp a stat fără să se miște, doar gândindu-se la el și la acea senzație pe care o simțise, de a dori să fie din nou sărutată. Era bucuroasă să descopere că nu fusese afectată pentru tot restul vieții, după cele petrecute acum cinci ani, dar amintindu-și cum îl dorise pe Lazar chiar înainte ca el să plece, își puse întrebarea dacă nu cumva trecuse la extrema cealaltă. Dar nu se gândi prea mult la asta, pentru că nu simțea asta pentru orice bărbat. Deși nu înțelegea de ce tocmai Lazar Vardakas trezise aceste sentimente în ea. Era încă trează când începu să se lumineze afară. Când se întinse să stingă lampa, surâse amintindu-și cât de grijuliu fusese Lazar s-o lase aprinsă. Parcă ar fi știut că nu vrea să fie lăsată în întuneric după acel coșmar groaznic. Mai stătu în pat încă o jumătate de oră fără să poată să adoarmă. Era neliniștită și nu se putea odihni. Mai stătu câteva minte în pat, după care se hotărî să coboare în salon, de unde ar fi putut vedea răsăritul soarelui în toată splendoarea sa. Știind că deja îi stricase somnul în acea noapte, Clare coborî tiptil din pat și se îmbrăcă în halatul ei de bumbac subțire. Când ieși, ușa făcu un mic zgomot, iar ea ciuli urechile, dar nu se mai auzi nimc altceva. Pe holurile luminoase se auzea doar zgomotul făcut de papucii ei. Învârti ușor mânerul ușii de la salon și atunci…

– Oh, exclamă ea, pentru că salonul nu era gol, cum se aștepta.

Lazar se afla acolo, îmbrăcat tot în halat. Și avea un telefon în mână.

– Îmi pare rău, spuse ea, scuzându-se pentru întrerupere. Intenționa să iasă, dar Lazar întinse o mână, invitând-o să i se

alături. Nesigură, privi zâmbetul cald pe care Lazar i-l oferi și picioarele o duseră singure către canapea, fără să știe dacă asta era direcția pe care i-o arătase el.

– Văd că răspund cam greu, zise el întinzând un braț pe canapea prin spatele lui Clare.

– E puțin cam devreme, sugeră Clare zâmbind.

Ca și cum ar fi fost ceva perfet normal, după cum i se păru ei, Lazar îi puse mâna pe umeri. Ea nu se clinti. Își dorea brațul lui acolo. Lazar o trase ușor spre el, aproape de inimă. Apoi, trebuie că a răspuns cineva la telefon, pentru că începu să vorbească repede în greacă, făcând câte o pauză pentru a asculta ce i se răspundea. Apoi închise și pentru o clipă dezamăgitoare, Clare crezu că o să-și retragă brațul. Dar nu o făcu.

– Nici tu nu poți să dormi? întrebă el încet.

La început, vru să îi spună că venise să admire răsăritul, dar în loc de asta răspunse scurt:

– Nu.

Simți cum o strânge ușor în brațe, apoi se ridică.

-Ce-ai zice să dăm o raită prin bucătăria lui Phoebe? Aș bea ceva și sunt sigur că și tu ai vrea.

Clare se duse bucuroasă cu el și se gândi că era cel mai atent bărbat din lume când, în loc să facă o cafea, pe care cu siguranță ar fi preferat-o, el îi oferi o ceașcă de ceai, gândindu-se poate la preferința englezilor pentru această licoare. Clare nu putea să-și ia ochii de pe triunghiul făcut de halatul lui Lazar, ce lăsa să se vadă pieptul. El surprinse direcția privirii ei și din acel moment Clare privi în altă parte.

– Te deranjează, Clare, să mă vezi îmbrăcat așa?

Ea se înroși, rușinată că fusese surprinsă privindu-i pieptul masculin și nu reuși să răspundă.

– Mă duc să mă îmbrac, adăugă Lazar ridicându-se.

Dar Clare își regăsi vocea.

– Oh, nu e nevoie, spuse ea repede, dorindu-și ca nimic să nu strice acel moment, iar când el o privi întrebător, adăugă:

– E… plăcut să stăm așa.

– Așa e, nu? fu el de acord, după ce o privise mai lung, și zâmbi mulțumit de răspunsul ei.

Apoi se așeză la loc.

Clare aproape își terminase ceaiul și se întreba dacă ar fi putut prelungi acea clipă atât de plăcută, cerând încă o ceașcă.

– Nu pari curioasă să afli pe cine am sunat, remarcă el.

– Am crezut că era un telefon de afaceri, replică ea, care nu se gândise deloc la acel telefon, deși ar fi trebuit să-și dea seama că nu ar fi putut să dea telefoane de afaceri la ora aceea; poate doar dacă vorbise cu cineva din străinătate.

– L-am sunat pe Aeneas, spuse el încet.

– Aeneas? repetă ea. Fratele tău?

Și deodată o cuprinseră remușcările când realiză că în zece minute de conversație liniștită pe care le petrecuse în compania lui, ea nu adusese vorba nici măcar o dată de fratele ei!

– Kit… începu ea

– Aeneas o să-l aducă pe fratele tău la Atena, în dimineața asta.

Alarmată și plină de îngrijorare pentru Kit, nu-l lăsă să mai adauge altceva.

– Tu nu o să… el nu o să… pedeapsa pe care tu…

Nu reuși să termine.

– Nu te pot pedepsi pe tine, Clare, zise el și nu mai zâmbi. Presupun că știi deja asta. Am înțeles, acum că știu, că te-am făcut deja să suferi prea mult.

– Nu, Lazar, negă ea, de două ori mai convinsă de sensibilitatea lui.

El nu o luă în seamă și vru să continue, dar realiză că în cazul în care ea nu putea fi pedepsită, atunci Kit trebuia să suporte consecințele; Lazar spusese odată că se va ocupa personal de acest lucru.

– Te duci și tu la Atena, nu? întrebă ea stins.

El dădu afirmativ din cap și continuă:

– Mă voi întâlni cu Aeneas și cu fratele tău la casa părinților mei.

– Lazar, îl rugă ea cu vocea înecată de teamă, nu-l răni pe Kit. Te rog, spune-mi că n-o să-l rănești.

Sperase că nu va mai vedea niciodată acea privire rece a lui, pentru că fusese atât de blând și atent cu ea încât își imaginase că acest lucru devenise istorie. Dar răceala și severitatea i se citeau pe față și, cu o expresie de grec mândru, adăugă:

– O să mă port corect cu el.

Asta nu o mulțumea pe Clare. Privirea lui părea să spună că putea să pledeze în favoarea fratelui ei oricât, dar tot va primi ceea ce i se cuvine. Avea o durere în inimă. Toată bucuria ei de a fi petrecut aceste momente cu Lazar dispăru. El refuzase să creadă că sora lui își mințise părinții, iar asta însemna că orice avea să spună Kit, va fi considerat drept neadevărat. Unde era dreptatea în asta?

– Lazar, sări ea deodată, lasă-mă să vin și eu.

Poate că i se va permite să pună o vorbă bună pentru Kit; măcar să fi încercat. Dar descoperi că Lazar nu avea nici cea mai mică intenție s-o ia cu el, la Atena.

– Nu, Clare. Mi-e teamă că nu te pot lua, răspunse ea scurt.

– Dar de ce, eu...

– Ar fi prea neplăcut pentru tine.

Neplăcut? Oh, Doamne! Bietul Kit! Clare renunță la ideea de a mai bea încă un ceai. Se ridică, și nu fu deloc mirată să vadă că lui Lazar nu-i părea rău că pleacă. Încă avea acea privire mândră.

– Cred că o să mă duc în camera mea, spuse ea cu răceală, descoperind că și ea putea fi mândră.

– Am spus că mă voi purta corect cu fratele tău, Clare, replică el pe același ton, fără ca ceea ce spusese să o liniștească. Încearcă să dormi puțin.

Fără să mai spună nimic, Clare ieși gândindu-se doar la Kit și la ce avea să pățească. Lazar repetase că se va purta corect cu el. Dar ce însemna asta? Nu-i trecu prin cap nici un moment faptul că Lazar ar fi putut asculta ce avea de spus Kit, iar apoi să-i spună pe acel ton foarte amabil, pe care îl avea uneori, că totul este în regulă și că amândoi puteau pleca acasă. Să plece acasă! Aceste cuvinte avură puterea de a o face să nu se mai gândească la nimic altceva. Să plece acasă! O făcură să se cutremure. Nu voia să plece acasă! Dar trebuia. Trebuia să-și dorească să plece acasă, se gândi ea încercând să ignore ce-i spunea inima. Uimită de ceea ce realizase, sări pe pat. Oricât s-ar fi forțat să-și spună că trebuia să-și dorească să plece în Anglia, nu reușea. Această parte a Greciei îi cucerise o parte din inimă, iar cealaltă fusese cucerită de…Lazar! Nu voia să plece. Voia să rămână aici, cu el! Acesta era

adevărul. Se uita absentă în jurul ei. Cât de oarbă fusese! Dragostea ei pentru Lazar era acolo de câteva zile, cum de n-o înțelesese? Cum ar fi putut să o oprească? Nu putea. Îl iubea atât de mult pe Lazar Vardakas, încât nu voia să-l părăsească niciodată. Distrusă și necăjită, trebuia să recunoască faptul că iubea un bărbat care datorită strictului cod al onoarei după care se ghida, avea să folosească violența fizică asupra fratelui ei. Oh, cum putea iubi un astfel de om? Era disperată, dar nici măcar nu putea să plângă din cauza durerii. Chiar dacă ar fi fost norocoși, și Kit ar fi scăpat nevătămat, era sigură că Lazar n-ar fi putut ține la ea. Strivită sub povara emoțiilor arzătoare, Clare coborî din pat, gândindu-se să facă un duș, să se schimbe și să mai încerce o dată să-l convingă pe Lazar s-o ia cu el. Deși realiză că voia să meargă cu el mai mult din dorința de a petrece cât mai mult timp împreună, era conștientă de faptul că orice s-ar fi petrecut cu fratele ei, avea să-și ia în curând, rămas-bun de la Lazar. Când se duse să-l caute, fu șocată și dezamăgită să afle de la Phoebe că deja plecase. Acea zi de sâmbătă fu cea mai lungă din viața ei. Mâncarea nici nu intra în discuție; cum ar fi putut să mănânce când nu știa ce se petrece la Atena, i se făcea rău doar gândindu-se la asta. Nu ieși deloc din casă, fiind sigură că amabilitatea lui Lazar îl va face să dea un telefon să-i spună ce s-a întâmplat, știind-o atât de îngrijorată. De-a lungul acelor lungi ore de așteptare, Phoebe îi aducea cafea și ceai la intervale regulate, de parcă ar fi știut prin ce trece. Dar pe la patru și jumătate, Clare nu mai rezistă să stea în casă. Era sigură că el nu va suna acum, așa că se îndreptă spre plajă. O jumătate de oră mai târziu era tot acolo, când auzi zgomotul unei mașini. În clipa următoare alerga

în direcția vilei fără să se gândească la faptul că putea fi oricine altcineva și nu Lazar. Ajungând în dreptul vilei, se opri. Erau doi bărbați care se coborâseră din mașină și se îndreptau spre terasă, dar nici unul dintre ei nu era Lazar. Observă imediat că unul dintre ei, deși nu era la fel de înalt și de zvelt ca Lazar, semăna foarte mult cu bărbatul pe care-l iubea. Iar celălalt, subțirel și blond și părînd să fie întreg, fără vreo urmă de violență pe el…Inima îi tresări și zbură către Kit.

– Kit, oh, Kit! strigă ea răsuflând ușurată.

Kit o strânse în brațe dar imediat o împinse pentru a o privi, pentru a vedea cu ochii lui că era bine.

– A spus că ești bine, spuse el repede. Așa e, Clare? A încercat…

– Sunt bine, se grăbi ea să-l asigure. Lazar s-a purtat foarte frumos, adăugă ea, ștergându-și ochii și zâmbind, pentru o mai mare autenticitate. Dar tu? Tu ești…

– Din punct de vedere fizic , n-am nici o zgârietură. Dar toată situația asta a fost un coșmar. Nu aveam cum să plec de pe insula aia blestemată, chiar dacă aș fi știut unde să te găsesc. Am fost…Dar nu contează ce am făcut eu. Ești sigură că te simți bine?

Din nou Clare îl asigură că nu a pățit nimic; durerea din inimă o ținea secretă. Apoi își dădu seama cât de nepoliticoasă trebuie să îi fi părut bărbatului ce aștepta în spatele lui Kit ca sora și fratele să termine. Kit observă direcția privirii ei, apoi, nesigur că ea va mai vrea să facă vreodată cunoștință cu un grec, i-l prezentă pe fratele lui Lazar, Aeneas Vardakas. Fără să ezite, Clare îi întinse mâna. Aeneas, zâmbitor, o primi cu multă căldură.

– …Lazar nu s-a întors cu tine? întrebă ea, încercând să nu lase pe nici unul dintre ei să vadă cât era de important să afle.

– Am zburt până la Thessaloniki împreună, dar Lazar s-a dus de la aeroport să-l viziteze pe unchiul nostru. E la spital, îi răspunse Aeneas.

– Oh , da, murmură ea și, spre marea ei dezamăgire, Kit continuă.

– A fost arnanjat un zbor pentru noi, în seara asta.

– În seara asta? exclamă Clare deși știa că nu se putea aștepta la altceva.

– Nu are rost să pierdem vremea pe aici, adăugă Kit.

– Desigur…mă duc să împachetez, spuse Clare simțind cum o podidesc lacrimile.

– Mă duc să mă ocup de ceva de băut, spuse Aeneas când ajunseră pe terasă.

– Eu nu vreau nimic, se grăbi Kit să-l oprească. O însoțesc pe Clare cât împachetează.

Clare îl conduse spre camera ei, încercând să-și stăpânească emoțiile. Nu era însă în stare să-i răspundă lui Kit la întrebări. Așa că începu ea, fără să îi răspundă lui Kit cum fusese capabil Bruce s-o lase să plece cu un străin.

– Kit, vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat la Atena, azi? A fost o zi îngrozitoare pentru mine, să aștept, să nu știu dacă tu…

– Bine, scumpo, zise el renunțând la propriile lui întrebări, liniștea lui Clare fiind ca întotdeauna mai importantă. De unde să încep…? Știi probabil că am fost acuzat că aș fi îmbătat-o pe Sophronia și că aș fi profitat de ea, începu el uitându-se repede la ea pentru a vedea dacă o astfel de discuție o supăra.

– Da, mi-a spus Lazar, dar eu am susținut că n-ai fi făcut asta dacă ea nu ar fi fost de acord.

Kit îi mulțumi din priviri.

– Bun… trec peste faptul că aproape înnebunisem de îngrijorare pentru tine, și sar direct la dimineața de azi, când Aeneas mi-a spus că este pregătită o barcă să ne ducă la Atena. Am ajuns la o casă de vis-visul oricărui arhitect de fapt-unde locuiesc părinții lui. Ei nu s-au arătat deloc, apropo. Dar mincinoasa aia de Sophronia era acolo.

– Sophronia! exclamă Clare, care se gândise la ea de-a lungul zilei; nu se așteptase că Lazar o va mai aduce în preajma lui Kit vreodată.

– Da…Imediat ce am văzut-o, am început să mă simt mai ușurat. Deși nu mă gândisem că mă vor lăsa să spun și varianta mea, când am văzut-o acolo am fost convins că Lazar Vardakas era hotărât să afle adevărul.

– Dar.. dar el era sigur că ea spunea adevărul, amintindu-și că, la început, Lazar nici nu dorise să ia în calcul această variantă.

– Și eu am crezut asta la început, spuse Kit. Oricum fără să mă privească și cu foarte mare răceală, m-a pus să-i spun și lui ceea ce-i spusesem lui Aeneas de o sută de ori deja.

– Despre cum ai dus-o pe Sophronia în apartamentul tău?

– Nu sună prea bine, nu? Sunt de acord cu asta. Dar știi cum se spune, circumstanțele modifică situațiile.

– Care au fost circumstanțele, Kit?

– Încep… pentru a suta oară, spuse el cu un zâmbet cald, după care făcu o pauză. Mă plimbam pe lângă niște clădiri părăsite și-mi vedeam de treaba mea, când am auzit pe cineva plângînd. M-am apropiat de locul de unde se auzea și am dat peste o fată care stătea pe niște scări stricate și plângea în hohote.

Nu puteam să plec și s-o las acolo, nu? Adică.. i se putea întâmpla orice, dacă mă înțelegi.

Clare înțelegea. Protejând-o și ocrotind-o de ani buni, lui îi intrase acest lucru în reflex și când a dat peste Sophronia, a acționat în consecință.

– Stătea în beznă și nu spunea mare lucru, deși am fost ușurat să văd că știe engleză. Am întrebat-o dacă pot s-o duc acasă, dar a devenit aproape isterică, așa că știind cum gândesc grecii în ceea ce le privește pe femei-Pete Nolan m-a avertizat înainte să vin; Doamne, cât îmi doresc s-îi fi ascultat sfatul-și văzând cât de agitată era când i-am propus s-o duc acasă, m-am gândit că i se întâmplase cel mai rău lucru…

– Că a fost atacată, spuse repede Clare.

– Da. Nu știam ce ar fi fost bine să fac, dar m-am gândit că familia ei probabil nu voia să implice poliția, așa că am stat pur și simplu de vorbă cu ea pentru a o liniști. I-am povestit tot ce mi-a trecut prin cap. I-am spus că eram în vacanță, i-am povestit despre mama și tata, despre casa mea din Anglia, despre Bruce și slujba mea și despre tine. Oh, cât îmi doresc acum să fi tăcut, să nu-i fi spus nimic, adăugă el amărât. Păru să se mai calmeze când i-am povestit despre sora mea, așa că am continuat să vorbesc despre tine, crezând că o să aibă încredere în mine dacă va afla cât de mult te prețuim. M-am gândit să o fac să înțeleagă că având o soră la care țin atât de mult, nu aș fi în stare să fac rău altei fete.

Lacrimi apărură în ochii lui Clare.

– Și ai reușit asta?

– Da, după ce mi s-a părut că trecuseră ore întregi. Atunci, am încercat să-i sugerez că ar trebui să meargă acasă. Dar asta parcă

a distrus tot ceea ce construisem până în acel moment. Oricum, nu puteam sta acolo toată noaptea, dacă ceea ce credeam eu că se întâmplase era adevărat, așa că m-am gândit că ar trebuia să o vadă un doctor; aveam un telefon în apartament și o sticlă de coniac, pe care o cumpărasem în dimineața aceea pentru tata. Părea să-i convină mai mult ideea de a merge la mine în apartament decât să se ducă acasă. Când am ajuns acolo, am văzut că nu fusese bătută așa cum fusesei tu, și mi s-a luat o piatră de pe inimă, dar am început să mă îndoiesc de faptul că fusese atacată. Însă era în continuare agitată și după ce am aflat că are optsprezece ani, am deschis sticla de coniac și am mai flecărit puțin până când am văzut-o suficient de calmă pentru a-i sugera, încă o dată, să meargă acasă. N-a vrut să mă lase să vin cu ea, dar a folosit telefonul, pentru a chema un taxi.

– Și cu asta credeai că ai terminat.

– Corect. După ce am condus-o la mașină, am urcat în apartament, am mai luat o gură de coniac, gândindu-mă să-i iau alta tatei, și m-am culcat. Pe la trei dimineața m-am trezit aruncat din pat de doi bărbați puternici, care m-au luat pe sus și m-au aruncat într-o barcă.

– Și i-ai spus toate astea lui Lazar? întrebă Clare.

– Da, printre micile lui intervenții. Am evitat pe cât posibil să vorbesc despre tine și am fost șocat cînd Lazar-ce temperament are!-i-a spus drept în față Sophroniei ceea ce știa despre tine. Nu-mi venea să cred că i-ai povestit. Noi n-am fost în stare să aflăm nimic de la tine.

Se citea semnul întrebării în vocea lui Kit. Evident, voia să știe cum de reușise un străin să facă asta. Dar Clare era mult mai

interesată să afle cum își pierduse Lazar cumpătul încât a luat-o pe Sophronia la întrebări.

– Spuneai că Lazar a luat-o pe Sophronia la întrebări?

– Da, și foarte serios! răspunse Kit. Ăsta a fost primul semn că după ce aveam să plec de acolo nu voi arăta ca după un accident de mașină. Cât timp am vorbit, ea a stat bosumflată, fără să zică nimc. Și Aeneas era acolo, dar l-a lăsat pe Lazar să se ocupe de tot. Apoi, când am terminat tot ce aveam de spus, Lazar m-a întrebat dacă eram gata să jur că tot ceea ce povestisem era adevărat. Iar eu am zis: "Pe viața lui Clare, dacă e nevoie". Apoi, fără să-mi mai zică nimic, s-a întors spre Sophronia și a întrebat-o ce avea de spus.

– Și? întrebă Clare, grăbită să afle cum se rezolvase totul. Ce a spus Sophronia?

– La început, nimic. Acum avea o expresie de om încăpățânat și am crezut că nu va reuși s-o facă să-și schimbe povestea. Dar a întrebat-o încet dacă susține în continuare că era adevărat ceea ce-i spusese tatălui ei. Nu a răspuns nimic, doar a încuviințat din cap. Apoi Lazar a întrebat-o pe un ton la fel de calm dacă , în cazul acesta, nu crede că ar trebui să fiu pedepsit. Și nu te mint Clare, m-am și văzut pus la zid, până când ea a ridicat privirea și a fost pe punctul de a protesta. Totuși,nu a zis nimic.

– Nu a…începu Clare.

– Nu a scos absolut nici un cuvânt. Am încercat să protestez și am spus că e o mincinoasă, dar mi s-a spus să tac. Și în clipa următoare, spre marea mea mirare, el îi spunea că nu crede nimic din ce le spusese părinților ei. I-a spus că îndată ce a auzit de la Aeneas ce pățise, s-a dus la casa celui care profitase de ea și a

luat-o pe sora aceluia. "Am dus-o la vila mea doar cu intenția de a o face să treacă exact prin ce trecusei tu", a continuat Lazar. Clare, atunci am simțit că înnebunesc. M-am repezit la el, gata să-l lovesc pentru ceea ce a vrut să-ți facă, dar Aeneas m-a oprit înainte să mă apropii; Sophronia a început să plângă, iar Lazar și-a pierdut cumpătul. S-a răstit la ea și a întrebat-o cum s-ar fi simțit să te aibă pe conștiință, cum ar fi trebuit s-o facă și el dacă și-ar fi dus la îndeplinire planul și ar fi distrus o fată nevinovată care învățase o dată că bărbații pot fi niște bestii. Eram atât de șocat să descopăr că probabil îi povestisei ce pățisei când aveai paisprezece ani, încât stăteam pur și simplu fără să știu ce să mai spun. Apoi, ca și cum ar fi fost prea dificil să mai continue în limba engleză a supus-o unei tirade în limba greacă ce a făcut-o pe Sophronia să spună tot.

– Deci nu știi ce a spus Sophronia, oftă Clare, care uitase de împachetat.

– Ba da. Lazar a așteptat să se oprească din plâns și pe un ton de gheață, i-a spus: "Acum în engleză, te rog. Măcar atât îi datorezi domnului Harper."

– A făcut-o să povestească încă o dată?

– Fiecare cuvânt. Deși, până a terminat, mi-era milă de ea.

Clare surâse. Kit era atât de inimos. În ciuda a ceea ce se întâmplase, mai avusese puterea de a-i fi milă de fata care plângea. Deși împărtășisem aceleași sentimente când îl ascultă mai departe pe Kit.

– Se pare că tatăl ei încercase de câteva ori să o mărite-așa e obiceiul în Grecia, ca părinții să aranjeze căsătoriile-dar Sophronia nu voia. Pe drum încoace, Aeneas mi-a spus că e

implicată într-o grupare de feministe ce a început să ia amploare în Grecia. În fine, Sophronia s-a hotărât că vrea, mai întâi, să-și facă o carieră și doar când va fi pregătită va vrea un soț, pe care îl va alege singură.

– Oh, suspină Clare, imaginându-și cât de puternic era acel conflict, dacă Sophronia se hotărâse să se împotrivească și să încalce tradițiile grecești.

– Bine spus "oh". Totul explodase în noaptea în care m-am întâlnit cu ea. Vardakas senior o pusese la încercare spunându-i că-i invitase la cină pe viitorul ei soț și pe familia acestuia, iar ea trebuie să se supună.

– Sophronia s-a enervat…ghici Clare.

– Și ce a urmat…! Tatăl ei a pus piciorul în prag. Din câte am înțeles, fiind cea mai mică, Sophronia fusese răsfățata familiei, Aeneas avea șaisprezece ani, iar Lazar optsprezece, când s-a născut ea. Dar acum nimeni nu se mai lăsa învârtit după bunul ei plac. Trebuie să fi fost o ceartă pe cinste. Iar când Vardakas senior n-a vrut să renunțe la decizia lui, Sophronia, frustrată, a plecat de acasă.

– Și atunci te-ai întâlnit cu ea?

– Îmi doresc să n-o fi făcut, spuse Kit strâmbându-se o clipă, apoi continuă. A doua zi când a ajuns acasă, părinții ei erau morți de îngrijorare, neștiind unde fusese. Apoi au supus-o unui interogatoriu, obligând-o să le spună unde fusese toată noaptea. E foarte încăpățânată, am văzut asta cu ochii mei, și n-a vrut să le spună nimic. Asta până când tatăl ei nu i-a spus că ar fi putut păți orice, moment în care ei i-a venit minunata idee de a spune că fusese sedusă. Știa că după așa ceva nici un bărbat de familie bună n-ar mai fi dorit să o ia în căsătorie.

– Și putea să facă ce voia ea…zise Clare care urmărise foarte atent ceea ce-i povestise Kit.

– Exact. Trebuie să spun, în apărarea ei, că nu intenționase să le spună unde să mă găsească, deși pentru o mai mare autenticitate le spusese numele meu. Tatăl ei a sunat la compania de taxiuri și prin ei au ajuns la mine. Până să termine de povestit asta, a doua oară, plângea în hohote.

Clare își imagină scena: figura mândră a lui Lazar, expresia rece și imobilă la rușinea pe care o adusese Sophronia asupra lor prin minciunile ei.

– Apoi, ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Lazar a pus-o să-și ceară scuze. Kit făcu o pauză. Apoi m-a rugat să vorbim între patru ochi.

"Bietul Lazar" se gândea Clare fără să se poată abține. Mândria lui suferise o grea lovitură. Probabil dorise să-i vorbească în particular pentru a-și prezenta scuzele și poate pentru a-l asigura că nu-și dusese răzbunarea la capăt.

– Hai, Clare, să ieșim de aici, spuse Kit văzând-o că era pe punctul de a izbucni în plâns, neștiind totuși că inima ei suferea gândindu-se prin ce trecuse Lazar.

– Sunt aproape gata, încercă ea să spună veselă.

Kit ieși cu valiza ei, în timp ce Clare arunca o ultimă privire prin cameră, oprindu-se asupra ușii dinspre camera lui Lazar. În acel moment, duse o luptă grea cu lacrimile. Oh, măcar dacă ar fi avut curajul să deschidă acea ușă! Acum, măcar, ar fi avut ce să-și amintească. Instinctul îi spunea că Lazar ar fi avut multă răbdare cu ea; și-și aminti ce simțise când îi atinsese sânii și ea…i-ar fi dat totul. Acum, era prea târziu. Prea târziu…

Capitolul 8

Pentru că acolo se afla și Aeneas, Kit nu reuși să-i pună întrebări lui Clare. Și pe când Clare stătea alături de Kit, în mașina condusă de Aeneas, era mult prea supărată că deja își luase rămas-bun de la Lazar, pentru a-i povesti ceva lui Kit din proprie inițiativă. I se părea de neconceput faptul că nu-l va mai vedea vreodată pe Lazar. Inima ei plângea după o ultimă șansă de a-l vedea; doar o dată, asta era tot ceea ce cerea. Totuși, știa că el nu va fi la aeroport, pentru a-i conduce. Chiar dacă mândria lui rezistase loviturii date de minciuna surorii lui, Clare nu se aștepta ca el să plece de la spital, de la unchiul lui, doar ca s-o vadă pe ea plecând. Își aminti cât de drăguț fusese cu ea în acea dimineață, cum o ținuse în brațe pe canapea, cum îi făcuse ceai. Oh, Doamne fuseseră prieteni, atunci, era sigură de asta. Dacă ar fi știut că-l vedea pentru ultima oară, nu ar fi ieșit din cameră atât de mândră și de rece, așa cum o făcuse. Își reveni când observă că Aeneas aproape ajunsese la aeroport.

Era o prostie din partea ei să caute cu privirea Mercedesul decapotabil, pentru că nu avea cum să fie acolo, știa asta, dar dragostea nu ținea cont de logică.

– Urmează-mă, Clare, spuse Aeneas amabil, iar Clare îi zâmbi, pentru că era fratele lui Lazar.

Apoi Aeneas îi lăsă singuri, pentru a merge să facă aranjamentele necesare.

– Pari un pic slăbită, Clare, ești sigură că te simți bine?

A avut nevoie de un mare efort pentru a se înveseli, căci se gândea la cu totul altceva acum; se gândea dacă putea să-l roage pe Aeneas să-i spună la revedere lui Lazar din partea ei.

– Sunt bine, Kit, spuse ea și continuă, mințind: abia aștept să ajung acasă.

– Așa sper și eu! spuse Kit din inimă.

Aeneas se întoarse, cu un teanc de reviste sub braț pe care i le dădu lui Clare și-i spuse:

– Poate așa n-o să-ți se pară atât de plictisitor drumul.

Clare luă revistele, îi mulțumi pentru amabilitate și se gândi că Aeneas avea o parte din farmecul lui Lazar. Îi stătea pe vârful limbii să încerce să formuleze un mesaj pe care acesta să i-l transmită fratelui său, dar timiditatea o opri pentru un moment și era prea târziu, căci Aeneas se întorsese spre Kit să-i spună că avionul era gata și-i aștepta. Și-a luat la revedere de la Clare, urându-i să aibă un zbor plăcut, apoi dădu mâna cu fratele ei. Deodată, fu separată de Kit de un grup de oameni. Kit crezuse probabil că ea plecase deja, pentru că-l văzu dispărând. Și Aeneas crezuse la fel, căci plecase, la rândul lui, în direcția opusă. Tocmai se întorcea pentru a merge spre punctul de îmbarcare, când ochii

i se măriră și rămase încremenită locului. Pentru că recunoscându-i părul nins, Lazar se îndrepta spre ea. Încercă să zâmbească, dar oricât încercă, nu reuși. Când ajunse mai aproape, văzu că nici el nu zâmbea. Oprindu-se, o privi și lui Clare i se păru că îmbătrânise de când îl văzuse ultima oară, la prima oră a dimineții.

– Lazar eu… începu ea, dorind să-i spună să nu fie supărat pentru ce făcuse Sophronia, dar se gândi că orgoliul lui ar fi preferat să fie scutit de asta. Mă bucur că ai venit.

Lazar continua s-o privească, încercând parcă să memoreze imaginea ei, care de fapt arăta cât de mult o afecta prezența lui-în opinia lui Clare, care dădea vina pe dragoste pentru persoana stupidă ce devenise. Așa că ea adăugă:

– Nu aș fi vrut să plec fără să-mi iau rămas-bun.

– Atunci, mă ierți, Clare? întrebă el cu o voce ușor pierdută.

– Să te iert!

– Kit ți-a povestit despre minciuna Sophroniei.

Clare surâse.

– Oh, Lazar, bineînțeles că te iert! exclamă ea simțind că n-ar fi avut nimic de iertat dacă i-ar fi zâmbit și el.

– Ești prea bună, spuse el pe un ton cald, fără să-i zâmbească, totuși. Te pregătești să pleci.

Era o simplă afirmație care nu cerea răspuns, dar ea zise:

– Da.

Știa că trebuia să plece, să-l părăsească; nu mai putea să spună nimic, îi era teamă ca nu cumva să-l sperie dacă l-ar fi implorat s-o lase să rămână. O parte din ea îi spuse să-i întindă mâna, deși nu se regăsea în acel gest formal. Îi era teamă că dintr-o clipă în

alta va izbucni în plâns și-l privi cum își ținea mâinile pe lângă corp; nu avea nici o intenție da a-i lua mîinile într-ale lui. Observă, tulburată, cum i se încleștară pumnii și înțelese că orgoliul lui fusese supus unei grele încercări prin faptul că venise să-și ia personal la revedere de la ea. Cînd îl privi în ochi, zîmbetul îi dispăru și lăsă mâna jos.

– La revedere, Lazar, spuse ea încet și se întoarse.

Atunci, spre marea ei uimire-și bucurie-Lazar o opri și o luă în brațe.

– Hérete, karthía mou, spuse el cu o voce ce trăda o mare tulburare, care o făcu să se retragă și să-l privească, palidă.

Nu știa ce însemna, dar era atâta emoție în glasul lui, încât trebuia să vadă cu ochii ei dacă auzul o înșelase. Așa era. "Nenorocită imaginație " se gândi ea în timp ce-l privea. Pentru că nu i se citea nimic pe față, nici emoție, nici tulburare sau altceva. Încordat, îi privea ochii speriați. Apoi se dădu un pas înapoi, și imediat, aruncându-i o scurtă privire, se întoarse și plecă.

Decolaseră de vreo zece minute, când Clare reuși să vizualizeze despărțirea de Lazar. Oh, Doamne, ce proastă fusese! De ce nu acceptase, pur și simplu, îmbrățișarea lui de rămas-bun ca pe cea dăruită de un om care asistase la câteva dintre crizele ei emoționale-primul ei sărut și coșmarul fiind doar două dintre ele? El intenționase să se despartă ca prieteni, acum înțelegea. Și ce făcuse ea? Sărise din brațele lui ca și cum încă îi era frică de bărbați, de el.

– Cum ai reușit să-l păcălești pe Bruce și să pleci? Și de ce ai plecat? o întrebă Kit.

Întrebările lui o făcură să se gândească la altceva; să-i povestească modul în care se petrecuse totul. Era bucuroasă că îl

avea pe Kit alături de ea, bucuroasă că trebuia să răspundă la atâtea întrebări, căci toate necesitau răspuns, pentru că, măcar așa, putea să uite de miile de kilometri ce o separau de Lazar. Ea fu cea care sugeră să nu le povestească nimic părinților. Kit o privi neîncrezător, așa că ea continuă; îi reaminti că se simțea vinovată că toți din familie se gândeau mai întâi la ea și pe urmă la ei și de aceea îl mințise pentru a avea la rândul lui, la fel ca și Bruce, o vacanță de unul singur.

– Doar o să-i îngrijorez mai rău; or să se întrebe dacă nu cumva toată această aventură m-a făcut să mă închid și mai mult în mine, și nu e așa, Kit. Serios că nu e așa. Nu putem să le spunem doar că am stat amândoi în apartamentul închiriat de Peter Nolan, în Atena?

Kit se gândi câteva minute, apoi spuse:

– Poate că ai dreptate. I-aș îngrijora dacă le-aș povesti ce s-a întâmplat și n-ar fi un cadou prea frumos de bun venit, nu?

După august sosi septembrie; după septembrie urmă octombrie și nu trecu nici o zi fără să nu se gândească la Lazar. Nu primise nici un semn de la el-nu că s-ar fi așteptat la așa ceva, dar asta nu o făcea să-i fie mai ușor. Familia se reunise și vacanța aproape că fusese uitată. Bruce se distrase în concediul lui, iar părinții se întorseseră mai odihniți după acea pauză. De atunci, toți începură să remarce mici schimbări la Clare; schimbări ce au fost primite cu teamă, dar cu mare mulțumire. Erau momente când stătea liniștită cu gândul departe; erau zile de adevărată sărbătoare, ca aceea când s-a urcat în Mini One și s-a dus în oraș de unde și-a cumpărat o întreagă gamă de cosmetice pe care voia să le testeze sau ca în ziua când a încercat tot felul de noi coafuri,

până când a realizat că tot cea veche îi stă cel mai bine. E drept, lucruri mici, dar pentru familia ei, care-i fusese alături în perioada când se temea și de umbra ei, acestea erau lucruri de o mult mai mare importanță. În noaptea în care Clare plecase la culcare și închisese ușa dormitorului, se priviseră neliniștiți, unul pe altul. Dar, când același lucru s-a petrecut în seara următoare și în cealaltă și așa mai departe, au savurat în liniște victoria. Oare nu-i mai era frică de întuneric? Teama și bucuria au fost egale în ziua în care Clare le-a spus că a acceptat invitația lui Rob Edmonds, prietenul lui Bruce, de a merge la cinema. Clare trebui să recunoască faptul că și ei îi era, oarecum, teamă de această întâlnire. Nu simțea ceva pentru Rob, inima ei rămăsese în Grecia, dar când Lazar îi redase viața, trezise în ea și curiozitatea de a învăța toate micile lucruri ce se petreceau în fiecare zi în lume. În seara în care Rob a venit s-o scoată în oraș, Bruce a ieșit să-și întâmpine prietenul, dar au trecut câteva minute până când au intrat în salon. Familia ei continua să o protejeze? Clare era sigură că Bruce îi ținuse lui Rob o predică, spunându-i să n-o rănească și amenințându-l, probabil, că va suporta consecințele dacă va face contrariul. Timid-poate că totdeauna va fi timidă, nu se știa-s-a așezat lângă Rob, în mașină; tot timid s-a așezat lângă el la cinema. Rob s-a purtat ca un gentleman și după ce s-a terminat filmul a dus-o direct acasă, fără să se oprească pe drum sau să încerce s-o sărute când au ajuns acasă. Nici nu și-ar fi dorit asta; prinzând încredere, a acceptat să mai iasă de vreo două ori cu el. Într-una dintre aceste întâlniri, Rob a încercat, totuși, să o sărute, dar ea a strigat repede "Nu" și s-a luptat să scape; Rob i-a dat drumul imediat și și-a cerut scuze, spunându-i că Bruce îi

povestise despre timiditatea ei, dar fusese atât de drăguță și de dulce, încât uitase complet. Când intră în casă, Clare realiză că nu-i fusese frică de Rob când o luase în brațe. Nu-i era frică nici de sărutul lui. Doar că iubindu-l atât de mult pe Lazar nu putea săruta pe altcineva. A trecut și octombrie și a sosit noiembrie, iar Clare se simțea la fel. A început să vorbească despre Crăciun, pregătirile urmau să înceapă, la fel și cumpărăturile. În ultima sâmbătă din noiembrie Clare l-a însoțit pe Kit în oraș pentru a alege ceva ce ar fi putut să-i dea unui copil la tombola organizată la Târgul de Crăciun. În timp ce Kit plătea setul de construcții pe care îl alesese, Clare se plimba printre standurile raionului de jucării. Deodată, o păpușă ieși în evidență. Fără să vrea, îi scăpă un suspin în timp ce privea păpușa îmbrăcată în costumul național al Greciei. Cu gândul departe, Clare nici nu observă când venise Kit lângă ea.

– Hm…mormăi Kit, iar Clare reveni cu picioarele pe pământ. Greci…mormăi el disprețuitor, și o scoase din magazin. Nu mai vorbiră până la mașină, dar pe drum Clare se gândi. Modul disprețuitor în care Kit spusese acel cuvânt, " greci", o rănea. Nu voia ca el să gândească în acest fel.

– Kit, spuse ea repede, înainte ca el să pornească motorul, te-au tratat atât de rău în Niakos? Vreau să spun… dar vocea i se pierdu când Kit se întoarse să o privească. Bietul Kit, nu-i fusese ușor…cum putea să-i ceară să-și amintească de locul unde fusese prizonier?

Deși era surprins că ea adusese vorba despre asta, Kit spuse:

– Ca să fiu sincer, era un loc foarte frumos, dar eram prea îngrijorat pentru tine ca să am timp să mă bucur de asta. Totuși,

trebuie să spun că din momentul în care m-au aruncat în barca aia, s-au purtat foarte bine cu mine, deși erai reci și distanți.

Se pregăti să pornească motorul, gata să încheie discuția. Dar Clare nu era mulțumită cu atât. Bănuia că fratele ei nutrea sentimente nu tocmai plăcute la adresa lui Lazar, și voia ca el să vadă ceva din calitatea acestui bărbat, așa cum îl descoperise ea însăși.

– Nu porni, încă, îl opri ea și se bâlbâi puțin când văzu că îi captase atenția. Lazar… a fost foarte bun cu mine, spuse ea, pronunțând cu dificultate numele lui Lazar, deși nu avusese problema asta atunci când făcea acest lucru în intimitatea camerei ei.

– Bun?

– Da, spuse ea, grăbită să-l facă să înțeleagă că bărbatul pe care-l iubea nu era nici un fel de criminal. Am avut un coșmar într-o noapte, iar Lazar s-a purtat minunat cu mine.

Îl auzi pe Kit suspinând când auzi că avusese un coșmar și nimeni din familia ei nu-i fusese alături, dar Clare exclamă:

– Hei, dar n-am mai avut coșmarul acela de când am ajuns acasă!

– Așa e, nu l-ai mai avut, continuă el surprins. Trei luni, Clare! Trebuie să fie un record!

Apoi, amândoi tăcură câteva clipe. Clare se gândea cât de mult îi era datoare lui Lazar. Se schimbase mult, și în bine, de când se întorsese din țara lui. Kit păru că se gândea la același lucru.

– S-ar părea că a reușit să facă ceva pentru tine, ce nu a reușit nimeni din familie.

– Toți ați fost minunați cu mine, spuse ea încet.

N-o să pot niciodată să vă răsplătesc îndeajuns, pe tine, pe Bruce, pe mama și tata, pentru suportul vostru în toți acești ani.

Era un moment plin de sensibilitate și iubirea pentru familia ei crescu.

– Nu toți au o soră atât de încântătoare, spuse Kit. Poate că tipul ăsta, Lazar Vardakas nu era atât de rău. Cel puțin a făcut-o pe mincinoasa aia de Sophronia să ciripească tot!

Clare zâmbi la expresia folosită de Kit pentru cum dezvăluise Sophronia totul. Dar zâmbetul îi pieri cînd Kit continuă ca și cum ar fi uitat de prezența ei acolo!

– Nici să se ofere să te ceară în căsătorie nu trebuia, dar a făcut-o.

– Să mă ceară în căsătorie! exclamă ea. Vrei să spui… vocea începu să i se piardă pe măsură ce neîncrederea o cuprindea. Vrei să spui că Lazar a spus că vrea să se însoare cu mine?

Kit înțelese greșit tulburarea ei.

– Stai puțin, nu te enerva! I-am spus: " Nu mulțumesc" ,din partea ta. Nu am vrut să îți spun nimic, dar ai fost atât de schimbată în ultima perioadă, încât am uitat să mai am grijă la ceea ce spun ca să nu te superi.

Kit îi demonstra încă o dată ceea ce ea știa deja; faptul că familia ei continua să o protejeze. Dar în acel moment, discuția pe care o avuseseră în particular, Lazar și fratele ei în Atena, depășea în intensitate recunoștința ce o purta familiei ei.

– Am crezut că a vrut să te vadă între patru ochi pentru a-și cere scuze, spuse ea tulburată. Dar…

– Oh, a făcut și asta. Dar când a întrebat când vor fi părinții noștri acasă pentru a veni să discute cu tatăl meu despre tine,

i-am spus că acționez în numele tatălui meu și orice ar vrea să-i spună lui poate să-mi spună mie, așa că a început să vorbească despre căsătorie. Dar nu trebuie să te neliniștești, draga mea. Tot vorbea despre treaba asta cu onoarea, așa că m-am gândit că asta credea el că trebuie să facă, din moment ce avea impresia că te compromisese.

Kit probabil că avea dreptate, se gândi Clare, totuși nu se opri. Se întorseseră de trei luni și abia acum discutau despre ceea ce se întâmplase. Nu putea să mai aștepte să treacă alte trei luni pentru a afla totul.

– Și… ce a spus Lazar când i-ai răspuns "Nu mulțumesc"? întrebă ea mușcându-și buza de jos. Adică, a acceptat pur și simplu și a părut ușurat?

– Clare,vrei să discutăm despre asta? răspunse Kit, părând tulburat de faptul că deja spusese prea mult.

– Da vreau, spuse ea hotărât. Nu mai sunt fetița speriată de altă dată, Kit!

Kit tăcu câteva clipe, în timp ce se gândea la răspunsul ei.

– Bine, atunci, spuse el în sfârșit. Trebuie să recunosc, mă așteptam să accepte refuzul meu, în numele tau. Credeam că, pentru onoarea lui, era suficient faptul că făcuse oferta.

O privi pentru a vedea dacă e în stare să audă și restul; văzînd hotorârea de pe fața ei, fără urmă de panică, el continuă:

– Dar nu a fost așa. Mi-a cerut să-i spun motivul refuzului meu.

– Oh, spuse Clare, încercând să-i ascundă lui Kit tulburarea ei, pentru că dacă ar fi observat-o nu i-ar mai fi povestit nimic. Oh, trebuia să pară cât mai calmă, dar cum?!

– Și, ce motiv ai invocat?

Kit ezită.

– În primul rând, trebuie să fi observat timiditatea ta. Și ai spus chiar tu cât de multă grijă a avut de tine atunci când ai avut coșmarul; Doamne, trebuie să se fi speriat groaznic la țipetele tale! Atunci i-ai spus cauza coșmarurilor tale?

Kit a fost nevoit să accepte asta, căci Clare nu răspunse; era prea nerăbdătoare să afle ce o interesa, pentru a mai deschide o paranteză.

– Continuă, Kit, îl rugă ea încercînd să își ascundă nerăbdarea.

– Păi.. știind toate astea, nu cred că a fost o surpriză când i-am spus cât de bolnavă ai fost, și că mătușa noastră, doctorul tău, a spus că…și ezită din nou.

– Kit, dacă nu-mi spui mai repede, mă duc eu însămi să o rog pe mătușa Katy să îmi spună ceea ce tu nu poți ! explodă Clare.

– Nu ar trebui să-ți spun asta, se apără Kit. Dar pentru că te simți de o mie de ori mai bine ca înainte, o să-ți spun. Mătușa Katy ne-a spus că există șanse foarte mici să te căsătorești vreodată. Ea se îndoia că vei putea fi vreodată o soție pentru orice bărbat.

Clare păli, realizând că până în urmă cu trei luni ar fi fost de acord cu acest pronostic.

– Continuă, îi ceru, păstrând pentru ea la cele auzite. Ce a mai spus?

– Chiar dacă te vei căsători, va trebui să fie cu un bărbat care să te iubească atât de mult, încât să fie foarte blând cu tine atunci când…știi tu.

– Și mai ce, Kit? întrebă Clare pe un ton calm, simțind că mai era ceva.

– A spus că acest bărbat trebuie să te iubească atât de mult, încât să te pună mai presus de orice. Dar mai mult decât atât și tu

va trebui să-l iubești la fel de mult, pentru că dacă nu ar fi așa, ai putea să revii la starea proastă pe care o aveai înainte, sau mai rău…

Kit termină de povestit cele spuse de mătușa Katy pe un ton care dezvăluia regretul de a o fi făcut.

– Și… i-ai spus lui Lazar toate astea? întrebă Clare încet după câteva clipe.

– Da.

– Și ce a spus?

– Nimic. Nici măcar un cuvânt. Părea că odată cu ceea ce-i spusesem încheiasem discuția. S-a dus și s-a uitat pe fereastră aproape un minut, apoi, când s-a întors, mi-a spus că amândoi suntem invitați să stăm la vila lui oricât vrem, pentru că el nu va fi acolo. Când i-am spus că nu e nevoie, că vreau să te duc acasă cât mai repede, a început să facă aranjamentele de zbor.

În seara aceea, când rămase singură în camera ei, Clare se gândi la tot ce-i povestise Kit. Oh, cât și-ar fi dorit s-o fi lăsat pe ea să-i dea răspunsul lui Lazar! Răspunsul ei nu ar fi fost " Nu, mulțumesc". Apoi, revenind la realitate, se gândi cum ar fi putut să-i spună da? Nu ar fi fost corect față de Lazar, care făcuse această propunere doar pentru că onoarea lui de grec o cerea. Dar dacă acesta nu fusese singurul motiv? Pentru vreo zece minute pluti, gândindu-se că poate o ceruse în căsătorie pentru că o iubea. Și acceptase motivele lui Kit pentru că nu știa că ea îl iubește și pentru că o iubea destul cât să renunțe la ea, fiindu-i teamă de ce ar putea să-i facă. Clare dormi puțin și cu intermitențe în acea noapte, deși nu coșmarurile n-o lăsau să se odihnească. De fapt, coșmarurile erau o parte din trecut, iar dimineața gândurile ei

erau îndreptate tot către Lazar. După-amiază, pretextând că are ceva de făcut în camera ei, s-a închis în dormitor și a disecat tot ce-i spusese Lazar de când îl cunoscuse. Își aminti momentul în care o făcuse să-i povestească de ce îi era frică de bărbați. " E important pentru mine, pentru amândoi" spusese el. O întrebase asta pentru că dacă ea ar fi avut un motiv motiv întemeiat, atunci el nu ar fi putut să o facă să plătească prețul răscumpărării onoarei, sau pentru că se gândea la fericirea lor viitoare? Putea oare să se fi referit la faptul că trebuia să știe de ce îi era frică de bărbați pentru ca el, prin pași mici, să o facă să nu-i mai fie frică de el? " Vise; un produs al imaginației mele" , se gândi Clare, când își reveni din reverie. Și totuși, pe când stătea în pat în acea noapte, își reaminti pentru a suta oară modul în care se despărțiseră pe aeroportul din Micra. " Hérete, karthía mou ", spusese el foarte emoționat. Oh, Doamne! De ce se retrăsese din brațele lui ca și cum ar fi înspăimântat-o?

A doua zi dimineață când coborî, Clare o găsi pe mama ei foarte veselă.

– Hai să uităm de treburile casei, azi, îi spuse lui Clare. Îi trimitem la muncă pe bărbați și noi ne petrecem dimineața în Guildford.

Clare fu de acord cu planurile mamei ei, și imediat ce terminară micul dejun s-au suit în Mini și au pornit spre oraș. Mama ei îi reaminti ce vorbiseră despre cadoul ei de Crăciun: o rochie nouă.

– O să fie frumos să porți ceva nou de Crăciun, îi spuse Ruth Harper fiicei ei, în timp ce hoinăreau pe strada principală din Guildford, nehotărându-se în ce magazin să intre mai întâi. Dar

dacă o cumpărăm azi, să nu îndrăznești să o porți până la Crăcin, continuă ea tachinând-o.

Clare văzu o rochie care-i plăcu și observă și un zâmbet pe fața mamei ei, mulțumită că fiica nu alegea o altă rochie din aceea ca un cort, cum avea în garderobă.

– Încearc-o, dragă, o sfătui ea, iar când Clare ieși din cabina de probe, continuă. Da, da, trebuie să o iei!

Era o rochie dintr-o lână delicată într-o nuanță închisă de roșu, o culoare ce-i scotea în valoare culoarea părului. Si toată croiala rochiei îi punea în evidență silueta și formele frumoase. " Îmi stă bine", trebui Clare să admită în timp ce părăseau raionul de rochii. I se părea că o arăta chiar sofisticată. Gândurile îi zburară spre Lazar, și-ar fi dorit ca el s-o poată vedea. Sigur și-ar fi schimbat părerea și n-ar mai fi crezut că-i era rușine de propriul corp. Oh, Lazar…

– Uite-o pe Chloe Rattenbury! exclamă Ruth Harper, întrerupând gândurile lui Clare și conducând-o spre cealaltă femeie.

– Ce bine că ne-am întâlnit! E tocmai vremea pentru o cafea, exclamă Chloe Rattenbury.

Se îndreptară toate trei spre lift. Cele două femei erau nerăbdătoare să recupereze toate veștile de parcă nu s-ar fi văzut de vreun an, dar Clare știa că mama ei o vizitase pe Chloe Rattenbury săpătămâna trecută. În timp ce așteptau liftul, hotărî că trebuie să pună în practică ideea care o frământase toată noaptea. Știa că dacă nu va face asta, nu va avea liniște.

– Mamă, doamnă Rattenbury, vă deranjează dacă nu vin cu voi la cafea? …Am ceva de făcut.

– Ah, spuse Chloe Rattenbury, crezând că a înțeles la ce se referea Clare. Haide, Ruth. Ne vedem mai târziu Clare.

– Cum..? făcu mama ei, evident surprinsă.

– S-ar putea să dureze o vreme, adăugă Clare repede. Dacă nu vă găsesc aici mă duc în parcare, am cheile mele de la mașină.

– Dar, Clare...

– Haide, Ruth, spuse Chloe, împingând-o în lift.

Înainte ca ușile să se închidă Clare o mai auzi spunându-i mamei ei:

– Cu siguranță, Clare vrea să îți ia un cadou surpriză pentru Crăciun.

Cu gândul de a-i lua mamei ei un cadou, Clare ieși din magazin, și aproape zbură spre bibliotecă. Cumva trebuia să afle ce însemnau acele cuvinte grecești pe care i le spusese Lazar înainte să plece. Știa că probabil urma să fie foarte dezamagită, dar auzea mereu vocea lui, tonul plin de emoție cu care rostise acele cuvinte. Trebuia să afle ce spusese; părea vital să afle acest lucru, acum când știa că fusese gata s-o ceară în căsătorie. Înarmată cu dicționare de tot felul, Clare se apucă de lucru și descoperi că nu-i va fi ușor. Greși de câteva ori traducerea unui sunet grecesc, dar era hotărâtă să nu se dea bătută. Nu avea idee cât timp trecuse. Pierduse noțiunea timpului. Dar până la urmă reuși. A tradus în engleză " Hérete, karthía mou"; a verificat de trei ori, pentru că nu-i venea să creadă. Apoi, când fu sigură că n-a făcut nici o greșeală, rămase acolo fără să mai zică nimic; era uluită, căci " Hérete, karthía mou" însemna "Adio, iubirea mea".

Capitolul 9

"Adio, iubirea mea", șopti ea. Ce însemna asta? Însemna oare-mâinile începură să-i tremure-…însemna oare că oferta lui Lazar de a se căsători cu ea nu fusese doar pentru că așa o cerea onoarea? Îi era frică să se mai gândească la asta de teama sentimentului de dezamăgire care ar fi cuprins-o dacă ar fi ajuns cumva să-și răspundă "Nu fi ridicolă" . Se întinse spre dicționar, încercnâd să-și amintească acel cuvânt pe care i-l spusese în timp ce o ținuse în brațe și o legănase după coșmar. Agapémene, asta era! "Agapémene. Ești în siguranță, acum". Mult mai familiarizată cu toate dicționarele din fața ei, cercetă fiecare literă cu mare atenție și inima îi bătea nebunește pe măsură ce descoperea răspunsul. Avea trei sinonime și toate erau dezmierdări: dragă, scumpă, preferată. Nu-i mai era teamă. Oare Lazar dorise cu adevărat să se insoare cu ea pentru că…o iubea? Oh, Doamne. Îi venea să leșine; își amintea încontinuu ce-i spusese, ce făcuse. Crezuse că o dorise , dar și ea îl dorise pe el, încă din ziua aceea

când, atingând-o, o trezise la viață. Totuși…să o iubească? Oare o iubea? "Adio, iubirea mea" spusese el la aeroport. Clare încerca să fie optimistă. Era sigură că nu-și imaginase tonul acela plin de emoție. Doamne, se gândi ea, poate interpretase gestul ei drept o confirmare a ceea ce-i spusese Kit; faptul că acele trăiri o făcuseră să se închidă în ea, că acele trăiri o înspăimântaseră, că-i era prea frică să se afle în brațele lui.

Realiză că cineva se uita ciudat la ea și se întrebă dacă nu cumva era la fel de palidă pe cât se simțea și își aminti că mama ei o aștepta. Returnă toate cărțile și se duse direct la mașină aproape fără să-și dea seama, fiind prea preocupată de propriile gânduri, pentru a mai fi atentă unde o duceau picioarele. Oh, dacă ar fi putut să-l anunțe pe Lazar că departe de a o fi înspăimântat, aprinsese un foc în ea care îndepărtase orice teamă. El topise gheața din inima ei, dar nu va afla asta niciodată.

Săptămâna următoare, luni, la începutul lui decembrie, Clare observă cearcănele pe care le avea și realiză că trebuia să facă ceva. Nu mai putea continua în felul acesta. Pur și simplu se autodistrugea. Ceva îi spunea că avea o șansă la fericire dacă ar fi avut curajul să facă ceva. Stătea mult timp în camera ei și se gândea. Nu lua în calcul varianta de a merge în Grecia ca să-l vadă pe Lazar. Ce ar fi putut să– spună? Asta presupunând că el ar fi fost acolo, pentru că la cât de mult călătorea, putea fi oriunde. Și oricum, s-ar fi făcut de râs dacă totul era doar imaginația ei. Ar fi fost minunat, ca față în față, el să-i arunce acea privire de gheață pe care o mai folosise și altă dată, și să-i spună disprețuitor: " Eu să te iubesc? Aș putea să îți recomand un doctor psihiatru bun?"

Când nu mai putu să reziste, Clare ieși din cameră. Se îmbrăcă și intră în bucătărie după mama ei.

– Pleci undeva, scumpa mea? o întrebă Ruth Harper.

– Eu… îmi mai trebuie niște felicitări. M-am gândit să merg până în oraș. Vrei ceva?

Nu știa de ce spusese asta, așa că înarmată cu o listă și un coș de cumpărături, plecă de acasă. Nu mai fusese nevoită să inventeze scuze pînă acum. Văzu că, fiind îndrăgostită, devenise mult mai vulnerabilă, mai sensibilă până și la cel mai simplu "Pleci undeva, scumpa mea?". Era îmbujorată când ajunse la poștă, dar nu se datora mersului pe jos de mai mult de o jumătate de milă. Fusese timidă atât de mult timp, dar știa că acum sosise vremea să fie hotărâtă. Petrecuse o săptămână lungă cât un an, pentru a-și aduna curajul. Acum știa ce urma să facă. Minciuna cu acele felicitări, îi dăduse o idee. Cumpărase de la poștă o felicitare de Crăciun, deși nu avusese intenția asta când plecase de acasă. Avea desene cu zăpadă și o luase cu ea când se dusese să aștepte în stația de autobuz. Pentru câteva clipe foarte lungi, a stat și s-a uitat la ea, apoi a scos un stilou din rucsac și a scris " Cu dragoste, Clare ". Apoi, repede ca să nu-i piară curajul, a scris adresa și numele lui Lazar și a așteptat să i se spună cât costă să o trimită în Grecia. Au urmat zile lungi și pline de agonie ; zile în care descoperea mii de motive care să-i sporească neliniștea. Oare ajunsese felicitarea ei la destinație? Scrisese corect adresa? Lazar o să fie la vilă când va sosi poșta? Dacă mergea acolo doar pe perioada verii? Ce va spune în cazul în care o va primi și o va deschide? Va crede oare că adresarea ei "Cu dragoste, Clare", era

ceva ce fac toate fetele din Anglia? Sau, așa cum spera, dacă într-adevăr o iubea, o va înțelege pe deplin? Nu era sigură de cât de un lucru. Nu regreta ce făcuse. Dacă nu avea să mai audă de Lazar vreodată, cel puțin avusese curajul de a face un lucru constructiv pentru a afla, într-un fel sau altul, dacă însemna ceva pentru el. În dimineața ajunului Crăciunului, Clare îl aștepta cu nerăbdare pe poștaș. Până acum, Lazar ar fi avut timp să-i trimită o felicitare drept răspuns; dar nu sosi nimic. Fu mai tăcută decât de obicei, când coborî să i se alăture mamei ei, pentru că ceilalți plecaseră mai devreme la serviciu. Lazar nu o iubea, acum știa asta. Mândria ei fusese pusă la pământ și nu știa dacă va fi în stare să ascundă familiei faptul că suferea îngrozitor. A fost o lovitură dură pentru speranțele ei, când Ruth i-a spus că poștașul nu adusese nimic pentru ea. Se hotărâse ca în cazul în care nu va primi nimic dimineața aceea, va pune totul pe seama imaginației ei.

– Cafea, mamă? întrebă ea încercând să pară că nu aștepta nimic.

– Da o s-o bem în…răspunsul mamei ei a fost întrerupt de soneria telefonului. Răspund eu, zise ea pentru că era mai aproape.

Clare puse ibricul pe foc, nefiind prea interesată de cine ar fi putut să sune. Nu se apuca de făcut cafeaua înainte ca mama ei să termine, în cazul în care ar fi fost Chloe la telefon.

– Nu era doamna Rattenbury, încercă ea s-o tachineze când se întoarse în bucătărie. Apoi observă că avea o expresie de uluire întipărită pe față. Ce s-a întâmplat?

– E pentru tine. El așteaptă, răspunse mama ei.

– El…șopti Clare în timp ce speranța reînvia.

– Nu sunt sigură, dar parcă are un ușor accent de străin, spuse Ruth Harper încet.

Clare scăpă cana și farfuria pe care le avea în mână și izbucni în plâns.

– Oh, mamă! spuse ea înecându-se. Apoi se repezi la receptor. Lazar, spuse ea răgușit.Nu putea să fie altcineva; soarta nu putea să fie atât de crudă.

Nu se auzi nici un răspuns și se temu că-l lăsase să aștepte prea mult și închisese. Apoi se auzi o voce…iar din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi și se simțea atât de slăbită, încât se așeză.

– Abia am ajuns la vilă, spuse el și vocea i se auzea perfect, cu toate că o suna din Grecia. Apoi, brusc, adăugă: Ai vorbit serios în felicitare?

Gâtul i se uscă și-i îngreună vorbirea.

– Da…și se temu ca nu cumva să n-o fi auzit, cu toate că ea îl auzea perfect. Da, am vorbit serios, spuse ea mai tare.

Cuvintelor ei i se răspunse printr-o tăcere agonizantă. Ar fi vrut să-i vadă fața. Apoi spuse doar un cuvînt:

– Dovedește-o!

– S-o dovedesc?

Cum ar fi putut să facă asta? Nu o credea? Apoi el adăugă calm și rar pentru a nu fi înțeles greșit de ea.

– O să vină o mașină cam într-o oră. Șoferul o să aibă instrucțiuni să te ducă la aeroport, unde te așteaptă un avion.

Probabil că o auziese când reacționase la această surpriză, se gândi ea, pentru că vocea lui se pierdu la sfârșit, ca și cum i-ar fi fost greu s-o controleze. Apoi, în timp ce nu putea face altceva decât să strângă receptorul în mână, el adăugă:

– Petrece Crăciunul cu mine.

Clare nu mai era capabilă să spună nimic.

Se întâmpla cu adevărat? Se întâmpla cu adevărat faptul că Lazar o ruga să…Probabil că se plictisise să aștepte căci, neprimind nici un răspuns de la ea, Lazar spuse de această dată mai dur:

– Vrei, Clare?

Iar Clare se sperie ca nu cumva să închidă în cazul în care n-o auzea și, fără să se gândească la altceva, se grăbi să-i răspundă.

– Da, Lazar, vreau, spuse ea, iar el păru că nu așteptase altceva.

Pentru câteva clipe, nu a fost în stare să facă altceva; se gândea la tot ce vorbiseră.

– O să vină o mașină într-o oră, spuse el din nou, iar Clare își reveni.

Clare închise și se duse în bucătărie unde o găsi pe mama ei care strângea ultimele resturi ale vaselor sparte.

– Mamă, spuse Clare în timp ce lacrimi de fericire îi curgeau pe obraji.

Oh, mamă plec în Grecia de Crăciun.

– Grecia!

Ruth Harper era uimită, surprinsă peste măsură.

– Clare, tu…

– Te rog, mamă, se rugă Clare mergând și luând-o de mâini. Știu că asta e probabil un șoc pentru tine, dar…dar te rog mai întâi ascultă ce am de spus înainte să încerci să mă oprești.

Zece minute mai târziu, mama ei o privea la fel de uimită pe cât fusese Clare la început. Considerând că dura prea mult să-i povestească modul în care o scosese Lazar chiar din casa lor și pentru ce, Clare o lăsă pe mama ei să creadă că-l întâlnise în vacanța pe care o făcuse în Grecia.

– Cu siguranță, te-ai schimbat de când te-ai întors din această vacanță, spuse în sfârșit doamna Harper. Toți am observat asta. Chiar vorbeam cu mătușa ta Katy despre tine, acum câteva zile și ea spunea că a sosit vremea să te lăsăm să iei propriile decizii, dar…Grecia!

Nu se putu abține și întrebă:

– Nu ți-e frică de bărbatul acesta?

– Îl iubesc, mamă. Cu Lazar nu-mi este frică de nimic.

Ruth Harper îi privi ochii sinceri și totuși nu putea să renunțe la atenta vigilență cu care o păziseră în ultimii cinci ani.

– Ai spus că l-a întâlnit și Kit.

– Da.

– Atunci, lasă-l pe Kit să vină cu tine. O să-l sun la…

– Nu, mamă, zâmbi Clare. Tu, tata și băieții ați fost minunați cu mine și vă sunt atât de recunoscătoare. Dar asta trebuie să o fac singură. Nu înțelegi că Lazar, care știe totul despre mine, va crede că încă mă tem de el dacă nu mă duc singură?

– Te iubește…Lazar?

Clare își dorea să fi putut spune că da.

– Nu știu, răspunse ea. Dar trebuie să mă duc, mamă.

Văzând-o atât de hotărâtă, poate văzând ceva din propria ei determinare, Ruth Harper se ridică și spuse:

– Presupun că dacă îl sun pe tatăl tău să vină acasă să vorbiți, nu ar fi nici o diferență, nu? întrebă ea.

– Nu, mamă, răspunse Clare repede.

– În cazul ăsta, am face bine să ne apucăm de împachetat; doar un lucru să-mi promiți, Clare. Clare era gata să-i promită orice. Promite-mi că ne vei suna cât poți de repede.

Clare nu era satisfăcută de garderoba ei și niciodată nu o iubi mai mult pe mama ei ca acum, când îi aduse rochia cea nouă, pe care o ținuse in dulapul ei pentru a doua zi.

– Probabil că vei vrea să te îmbraci cu rochia cea nouă, spuse ea.

Singură în tot avionul, Clare simți nevoia să se ciupească pentru a verifica dacă totul se întâmpla cu adevărat. Se afla aici, îmbrăcată cu rochia cea frumoasă, după ce își luase la revedere de la mama ei, încercând să nu bage în seamă lacrimile ce le avea în ochi pentru că altfel ar fi început și ea. Fusese condusă de către un șofer la aeroport; își cercetă ceasul, în aproape o oră avea să-l vadă pe Lazar. Tremura din tot corpul, dar oricât ar fi încercat, nu reușea să formuleze un salut care să nu sune prețios. Când ajunse pe aeroportul din Thessaloniki, fu dezamăgită să nu-l întâlnească pe Lazar. Totuși, încercă să nu țină cont de asta și-i zâmbi lui Rasmus care, recunoscând-o, venise s-o ajute cu bagajele. În mașină, realiză că era mult mai bine că Lazar nu venise, pentru că putea profita de drumul de la aeroport până la vilă, pentru a se

putea liniști. Tremura ca o frunză și trebuia să înceteze să se mai întrebe ce avea să se întâmple. Îi veni o idee îngrozitoare. Dacă Lazar crezuse că îi trimisese felicitarea doar pentru ca s-o invite de Crăciun? Dacă o invitase doar pentru că încă simțea că îi datora ceva? Oh, Doamne! Ce moment își alesese să se gândească la așa ceva; încercă să-și amintească faptul că o pusese să-i dovedească ceea ce îi scrisese în felicitare. Dar când Rasmus întoarse mașina în fața vilei, Clare deja nu mai era sigură de nimic. Se întreba dacă fusese înțeleaptă să vină aici. Picioarele i se înmuiaseră când coborî din mașină. Lazar ar fi trebuit să audă mașina, totuși nu se vedea nici urmă de el în hol. Simțindu-i nervozitatea, Rasmus îi spuse:

– Tó salóni.

Clare înțelese că acolo avea să-l întâlnească. Deschise ușa încet, tușind ușor. Lazar domina camera; ea nu mai văzu altceva decât pe el. O sfială copleșitoare o cuprinse. Stătea în picioare și era îmbrăcat în negru, dar nu mai arăta ca demonul care o înspăimânta odinioară. Arăta la fel cum și-l amintea și totuși nu era la fel. Niciodată nu arătase atât de slăbit, ca și cum viața nu-i fusese ușoară în aceste ultime patru luni. Vocea ei îngheță. Ar fi vrut să se ducă la el să-l ia în brațe, s-o țină în brațe. Dar cu cât stătea mai mult în dreptul ușii, de unde nu se mișcase, fără să zică nimic, cu atât expresia lui căpăta un aer mai serios în timp ce o privea. Lazar vorbi primul.

– Ai venit singură? întrebă el aspru.

– Mama a vrut să vină și Kit cu mine, se trezi ea spunând pe același ton, și încercă să vorbească mai blând.

Dar eu am vrut să vin singură.

– Nu credeam că ai să vii, zise el la fel de distant.

– Eu…Clare se opri.

Oh, dar era îngrozitor! Erau ca doi străini. Și el simțea același lucru? Sau mai rău, o considera o străină? Clare își mușca buza de jos, aproape dorindu-și să nu fi venit. "Curaj, Clare " se gândi ea. "Ai făcut atâta drum doar ca să fugi la primul obstacol?"

– N-aș fi putut să nu vin, spuse ea și deodată redescoperi căldura pe care voia s-o pună în cuvinte. Și niciodată nu se simți mai curajoasă ca acum, când spuse suficient de tare pentru ca el să o audă.

– Te iubesc, Lazar.

Nu regretă că o spusese. Asta până să-l vadă că se înroșește, închide ochii și-l văzu cât era de încurcat. Atunci se schimbă și ea la față; se făcu roșie ca focul. Avea lacrimi în ochi, lacrimi de umilință pentru că interpretase situația atât de greșit.

– Îmi pare rău, șopti ea. Te-am făcut să te simți prost. Nu… n-am vrut să fac asta. O să plec, se bâlbâi ea și se întoarse, neștiind unde ar fi putut pleca, dar nefiind capabilă să suporte consecințele a ceea ce tocmai făcuse.

– Nu! se auzi vocea gâtuită a lui Lazar.

Asta o făcu să se oprească și să se întoarcă.

– Clare, nu pleca, spuse el mai calm, dar nesemănând nicidecum cu acel Lazar Vardakas perfect controlat pe care-l știa.

– Scoate-ți haina și ia loc, adăugă el.

Confuză, neînțelegând de ce ar fi trebuit să rămînă, după ce-l făcuse să se simtă prost. Poate va uita că spusese că-l iubește,

poate-dacă Dumnezeu era bun-Lazar îi va permite să stea aceste câteva zile de Crăciun aici; nici nu ar fi cerut mai mult, doar să petreacă măcar câteva zile alături de el. Știind că nu-i va putea refuza nimic, își scoase încet haina și o puse pe un scaun. Observă cum Lazar o privea din cap până-n picioare. Altădată, cu o astfel de privire, ar fi făcut-o să tremure și să-și încrucișeze brațele pentru a se acoperi. Dar nu se mișcă de sub privirea lui, în schimb luă o expresie curajoasă. Când el îi făcu semn să ia loc pe scaunul cel mai apropiat, se așeză și observă că el se așezase ceva mai departe. Stând față în față, văzu că Lazar își recăpătase controlul și că arăta mai mult cu vechiul Lazar și prin asta o făcu să-și recapete la rândul ei controlul. Asta până când el spuse, serios:

– Știu că ți-a trebuit mult curaj să poți să vorbești despre sentimentele pe care le ai. Probabil ți-ai dat seama până acum că te iubesc trup și suflet…

Clare izbucni în plâns și vru să se ridice să meargă la el.

– Nu, spuse el repede, forțând-o să-și stăpânească impulsul. Așteaptă să termin.

Ce mai era de spus? se întreba, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lazar o iubea! Lazar o iubea! Trebuia să rămână unde era; în curând se va afla în brațele lui dar mai întâi părea că mai avea să-i spună niște lucruri. El așteptă până când ea se așeză la loc.

– Ți-am vorbit despre iubirea mea pentru tine. Într-adevăr, sunt îndrăgostit până peste cap de tine, mărturisi el uimind-o din ce în ce mai mult.

Am atâta nevoie de tine, Clare.

Se opri, ca și cum își alegea cu mare atenție cuvintele ca să n-o sperie.

– Iartă-mă că vorbesc atât de direct, dar nevoia de tine are și o latură fizică, pe care mi-e greu să o controlez.

Clare vru să strige că și ea simțea același lucru, dar timiditatea o opri.

– Știu că ești îngrozită de dragostea fizică. Deci, cum m-aș putea căsători cu tine când eu însumi sunt îngrozit că nu m-aș putea controla?

– Oh, Lazar, suspină ea încet cu ochii plini de lacrimi, în timp ce se lupta cu propria timiditate pentru a-i spune ce simțea.

– Am sperat atâtea, atunci când am primit felicitarea ta, continuă el fără să aștepte ca ea să spună ceva și părând întristat de faptul că ea avea lacrimi în ochi. Trebuia să te văd. Doream să te văd atât de mult, încât am uitat sentimentele de sinucigaș pe care le-am simțit când m-ai respins la aeroport, ultima dată când te-am ținut în brațe.

– Nu te-am respins.

Cuvintele ieșiră repede. Își uitase timiditatea la lovitura pe care o primi când află despre durerea pe care o suferise el. Văzându-i nelămurirea, se grăbi să explice.

– Am fost surprinsă, atâta tot. Ai vorbit în grecește, habar n-aveam ce spusesei și n-am apucat să te întreb pentru că ai plecat. Am aflat abia cu o săptămână înainte să-ți trimit felicitarea.

Lazar încă era nelămurit.

– Am vorbit în grecește și în ziua aceea pe plajă, când am avut frumosul tău corp în brațe? În acea zi când, fericit că te aveam

acolo, m-am pierdut? Atunci ai fugit speriată de ceea ce făcusem…

– Nu, Lazar, nu, îl opri ea. Poate că așa a părut, dar eram șocată…

El păru complet distrus și n-o lăsă să termine.

– Eu am făcut asta, prin faptul că te-am atins..

– Da, spuse ea sincer.

Apoi, văzând cum i se încleștează mâna pe spătarul scaunului și cum se întoarce pentru ca ea să nu vadă prin ce trecea, Clare se grăbi să adauge:

– Dar asta doar pentru că ai trezit în mine ceva ce nu știam că se află acolo, ceva care m-a uimit și care m-a făcut să-mi dau seama că…

El se întoarse, privind-o cu ochii aceia negri, ce o făcură să ducă o luptă surdă împotriva timidității, pe care o câștigă.

– Mi-am dat seama că... nu voiam să te oprești acolo.

El nu era pe deplin convins. O studie tăcut. Observă că era îmbujorată și stătea nemișcat vrând s-o creadă, dar parcă se temea.

– Când am ajuns în camera mea, continuă Clare, oh, Lazar, dragul meu Lazar, asta o să ți se pară îngrozitor. Voiam…să faci dragoste cu mine. Descoperind asta la mine, m-am speriat și asta m-a făcut să fug.

Lazar păru ca a întinerit cu zece ani și un surâs ușor îi apăru pe față.

– Ești sigură? insistă el fără să facă vreo mișcare de a veni lângă ea. Trebuie să fii sigură, Clare. Oh, scumpa mea, fii sigură. Mi-ai lipsit atât de mult în aceste ultime luni. Nu cred că pot să răspund

pentru ceea ce va urma odată ce te voi avea în brațe; ai mai fugit o dată de mine, adu-ți aminte.

– Sunt încă timidă Lazar, recunoscu ea și zâmbi. Dar asta e tot.

El se ridică încet de pe scaun, înalt, frumos, singurul bărbat potrivit pentru ea. El se apropie și fără să vrea se ridică și ea.

– Îți vine bine noul gen de rochie, spuse el aproape pierdut. Chiar și prin asta îmi demonstrezi că trebuie să te cred. Nici nu te-ai fi gândit să porți o rochie atât de feminină acum câteva luni.

Clare privi cum i se luminează ochii în timp ce o privea. Apoi, ca și cum nu mai putea aștepta să n-o țină în brațe, o trase ușor spre el. Clare suspină ușor cînd se sprijini de pieptul lui. Îl simțea cum tremură, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva ținând-o atât de aproape, să nu se alarmeze. Nu încerca s-o sărute, dar n-o deranja. După atâtea zile lungi, era ca în rai doar prin faptul că era acolo, în brațele lui; era fericită că nu se înșelase în privința lui Lazar. O iubea, ba mai mult, voia să fie soția lui.

Lazar se dădu un pas înapoi și o privi din nou, ca și cum încă nu-i venea să creadă că era acolo, cu el. Și totuși, nu încercă să o sărute. La rândul ei, îl sorbea din priviri. Apoi înțelese că încă nu era convins de schimbarea ei. "Îi este frică să mă sărute!" se gândi ea. Apoi îi trecu ușor degetele peste buzele calde, depărtându-le

– Ți-am mai spus , zise ea încet, că așa trebuie să le ții când săruți…

Auzi atunci cel mai plăcut sunet; un fel de amestec între râs și sfârșitul frustrării. Apoi nu mai fu nevoie de indicații. Lazar o săruta, iar ea voia să îi demonstreze că era gata să învețe orice altceva voia el să-i arate.

Lazar o privi din nou, și nu putu să spună altceva decât:

– Clare, oh Clare! o ținea aproape, iar ea îi auzea inima bătînd puternic.

O ridică tandru în brațe, ducând-o pe canapea, dezmierdând-o.

– Clare, Clare a mea, șopti el revendicându-i gura.

Apoi se priviră din nou în ochi, de data aceasta ea dezmierdându-i fața.

– Știi cât de mult te doresc? întrebă el

– Cred că da, murmură ea privindu-l în ochi. Și eu simt la fel, mărturisi ea. Cred că o să-mi explodeze inima. Atinge-mă, șopti ea simțind că-i era teamă ca ea să nu se alarmeze din moment în moment.

– Nu-ți este frică? întrebă el, căci înțelesese ce-i cerea.

– Cu tine nu îmi este frică de nimic, dragul meu, spuse ea sincer.

– Oh, Clare, și nu se mai opri.

O mângâie tandru și o sărută, iar Clare simți un fior de plăcere, căci în sfârșit o credea. Nu mai avea nici o reținere, o lipi de el și gemu ușor când îi simți corpul aproape.

– Iubita mea.. lasă-mă să-ți ating pielea fină, murmură el descheindu-i nasturii rochiei.

– Te rog, susură Clare în timp ce, dorindu-și același lucru, îi descheie nasturii cămășii negre.

Simți, la atingerea lui, un fior de plăcere. Lazar o privi încă o dată, ca și cum acesta ar fi fost momentul în care ea ar fi trebuit să se sperie și să fugă.

– Oh Lazar, supină ea temându-se doar că el s-ar putea opri. Aș vrea să stau goală alături de tine.

– Așa va fi draga mea, și o tachină.

S-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

Clare se înroși. Deși Lazar nu părea să se grăbească, îi scoase ușor sutienul. Îi exploră tandru sânii, iar Clare se agăță de el.

– Oh Lazar, șopti ea cu un glas răgușit de dorință.

– Iubita mea, te doresc atât de mult!

O sărută în timp ce mâinile îi rătăceau peste umerii și brațele ei.

– Nu e nici o grabă, iubita mea, îi spuse el tandru. Vreau să fie perfect pentru tine. Doar bucură-te de aceste momente.

Ea zâmbi. Apoi, el îi luă capul în mâini.

– Dulcea mea Clare, te iubesc, și o sărută tandru. Apoi,în timp ce amândoi se priveau, auziră zgomotul unei mașini.

– Theos, ohi! spuse el, iar Clare înțelese că însemna "Oh, Doamne, nu!". Am uitat, spuse el și se ridică, ajutând-o și pe ea să facă același lucru.

O ajută să se îmbrace, înainte să facă și el la fel. Era pe jumătate nervos, pe jumătate trist când o privea. Stăteau acum liniștiți pe canapea, deși îi ținea un braț pe umeri.

– Cred că într-un fel și eu am fost la fel de speriat ca și tine, micuța mea Clare. Mi-a fost prea frică să vin să te aștept la aeroport, de teamă de a nu spune ceva nepotrivit care ar fi făcut să pornim cu stângul.

Mi-era frică că nu mă voi putea controla și vom termina amândoi într-un accident de mașină.

– Deci, de aceea a venit Rasmus, spuse ea, abia acum înțelegând pe deplin efectul pe care-l avea asupra lui.

El confirmă.

– Nu știam nici ce se va întâmpla după ce Rasmus te va aduce aici, spuse el repede, pentru că voia să dea o explicație înainte ca vizitatorii să ajungă. Știam că mi-era greu să mă controlez când te aveam prin preajmă. Când ai plecat data trecută, nu aveam de gând să vin să-mi iau la revedere. Am amânat prea mult, sau cel puțin așa mi s-a părut, și apoi m-am trezit că goneam cu mașina spre Micra, pentru că trebuia să te mai văd o dată. Și dimineață când am vorbit, ce bucurie să-ți aud vocea! spuse dăruindu-i un zâmbet cald, apoi continuă: le-am telefonat părinților mei și le-am spus să lase baltă orice ar face pentru că e foarte important să ajungă în seara asta aici.

Rămase fără cuvinte și încercă să-și revină după momentele petrecute cu doar câteva clipe în urmă. Clare înțelegea ce-i spunea. El își sunase părinții pentru că astfel ea ar fi fost în siguranță.

– Oh, Lazar, atât putu să spună.

– Poate că totuși e mai bine că au venit, nu?

– Mai bine? întrebă ea și încercă să înțeleagă ce voia să spună.

– Mâine vom pleca amândoi spre Anglia, pentru ca să discut cu tatăl tău. Dacă vrei, o să-i rog pe părinții mei să ne însoțească și vom face o reuniune de familie.

– Vrei să-l vezi pe tatăl meu mâine? spuse ea, întrebându-se dacă se va obișnui cu plimbările pe care le făcea Lazar cu avionul așa cum făcea ea cu Mini One-ul.

– Bineînțeles, spuse el mândru. Mâine suntem în douăzeci și cinci și nu ne rămâne prea mult timp să facem aranjamentele.

– Aranjamente?

Lazar o privi calin.

– Insist să fii soția mea până la sfârșitul anului, micuță Clare.

Clare încă încerca să-și revină, când se auzi zgomotul unor pași pe hol.

– Micuța mea Clare, șopti Lazar văzând-o emoționată la gândul că-i va cunoaște părinții, o s-oiubească pe noua lor fiică. Zâmbi, un zâmbet care îi spuse că deținea cheia inimii lui. Cine ar putea să nu te iubească? spuse el tandru.

Buzele li se întâlniră într-un sărut ușor.

Sfârșit